

Баха'у'лла

КЕТАБ-Е-ИКАН

Книга на увереността

Кетаб-е-Икан

*Книга на
увереността*

РАЗКРИТА ОТ
БАХА'У'ЛЛА

БАХАЙСКА ОБЩНОСТ — БЪЛГАРИЯ
152 б. е. (1995 г.)

THE KITÁB-I-ÍQÁN
The Book of Certitude

© 1946 BY THE NATIONAL SPIRITUAL ASSEMBLY
OF THE BAHÁ'ÍS OF THE UNITED KINGDOM

ISBN 0 900125 47 0

© 1995 г. НАЦИОНАЛЕН ДУХОВЕН СЪВЕТ
НА БАХАИТЕ В БЪЛГАРИЯ

ISBN 954-8243-05-

ЧАСТ ПЪРВА

Това е още един опит да се представи на Запада, на един колкото и да е несъответстващ език, тази книга с ненадминато превъзходство сред писанията на Автора на бахайското Откровение. Надеждата е тя да може да помогне на други в техните усилия да се доближат до онова, което трябва винаги да се смята за непостижима цел — подобаващо предаване на несравнимото слово на Баха'у'лла.

ШОГИ

В ИМЕТО НА НАШИЯ ГОСПОД, ВЪЗВИШЕНИЯ, ВСЕВИШНИЯ

Никой не ще достигне бреговете на океана на истинското проникновение, освен ако не се освободи от всичко, що е в небесата и на земята. Пречистете душите си, о, вие, народи по света, та дано достигнете онова място, което Бог ви е отредил и да влезете така в скинията, която по волята на Провидението бе издигната в твърдината на Баяна.

Гъщността на тези думи е следната: тези, които крачат по пътеката на вярата, тези, които жадуват за виното на увереността, трябва да се очистят от всичко, което е земно — ушите си от празнословие, умовете си от налудничави въображения, сърцата си от привързаност към светските неща, очите си от онова, което е преходно. Те трябва да се упоават на Бога и като се държат здраво за Него, да следват Неговия път. Тогава те ще станат достойни за лъчистите блясъци на слънцето на божественото знание и проникновение и ще станат получатели на благодат, която е безгранична и невидима, тъй като човек никога не може да се надява да достигне до знанието на Преславния, никога не може да отпие от потока на божественото знание и мъдрост, никога не може да навлезе в обителта на безсмъртието, нито да вкуси от чашата на божествената близост и благо-

склонност, освен ако и докато не престане да гледа на думите и делата на смъртните като на мерило за истинското проникновение и признаване на Бог и Неговите Пророци.

Помисли за миналото. Колко много, както високопоставени, така и нископоставени, във всички времена са очаквали с копнеж появата на Божиите Проявления в пресветите личности на Неговите Избраници. Колко често очакваха те Неговото пришествие, как непрестанно се молеха да повее ветрецът на божествената милост и обещаната Красота да пристъпи иззад завесата на скритостта и да бъде разкрита на целия свят. А когато вратите на милостта наистина се отваряха и облаците на божествената щедрост наистина се изливаха над човечеството, а светлината на Невидимия наистина изгряваше на небосклона на небесното могъщество, те всички Го отричаха и се отвърщаха от лицето Му — лицето на самия Бог. Вижте онова, което е записано във всяка свещена Книга, за да се уверите в тази истина.

Помисли за миг и размисли върху онова, което бе причина за такова отрицание от страна на онези, които търсеха с такава чистосърдечност и копнеж. Техните нападки бяха по-жестоки от това, което езикът или перото могат да опишат. Нито едно единствено Проявление на светостта не се е появявало без веднага върху Него да се стоварят отрицанията, отхвърлянето и яростната съпротива на хората около Него. Така бе разкрито: “О, жалки люде! Няма Пратеник, който да е дошъл при тях и те да не са Му се подиграли.”¹ Отново Той казва: “Всеки народ заговорничеше коварно срещу своя Пратеник, за да

¹ Коран 36:30.

Го сграбчи с ръцете на насилието и с празни слова спореше, за да опровергае истината.”¹

По същия начин тези слова, които бликнаха от извора на могъществото и се спуснаха от небесата на величието, са неизброими и извън обикновеното човешко разбиране. За онези, които притежават истинско проникновение и прозрение, сурата на Худ е съвсем достатъчна. Размисли за малко в сърцето си над тези свети слова и с пълна безпристрастност се опитай да схванеш техния смисъл. Прочуи удивителното поведение на Пророците и си припомни клеветите и отричането, произнесени от децата на отрицанието и лъжовността, и може би ще накараш птицата на човешкото сърце да отлети надолу от свърталищата на неханието и съмнението към гнездото на вярата и увереността, да отпие жадно от бистрите води на предвечната мъдрост и да вкуси от плода на дървото на божественото знание. Такъв е делът на чистосърдечните от хляба, който бе спуснат от владенията на вечността и светостта.

Ако се запознаеш с униженията, стоварени върху Божиите Пророци и проумееш истинските причини за възраженията, повдигнати от техните потисници, със сигурност ще оцениш значимостта на тяхното място. Нещо повече, колкото по-отблизо видиш отрицанията на онези, които са се противопоставяли на Проявленията на божествените качества, толкова по-непоколебима ще бъде вярата ти в Божието Дело. Съответно в това Послание накратко ще бъдат споменати различните разкази, относящи се до Божиите Пророци, за да могат те да покажат истината, че през всички епохи и векове Проявленията

¹ Коран 40:5.

на могъществото и величието са били подлагани на такива отвратителни жестокости, че никое перо не дръзва да ги опише. Може би това ще даде възможност на малцина да престанат да се безпокоят от врявата и ропота на духовниците и невежите в тази епоха и ще ги накара да укрепят своята сигурност и увереност.

Сред Пророците бе Ной. В продължение на деветстотин и петдесет години Той съветвал с молби хората на Своя народ и ги призовавал към подслона на сигурността и покоя. Никой обаче не чул Неговия зов. Всеки ден те причинявали на благословената Му личност такава болка и страдания, че никой не вярвал, че Той ще оцелее. Колко често Го отричали, колко злобно подмятали своите съмнения срещу Него! Така бе разкрито: “И винаги, когато край Него минаваха хора от Неговия народ, те Му се присмиваха. На тях Той отвръщал: “Въпреки че вие ни се подигравате сега, ние ще ви се подиграваме след това, както вие ни се подигравате. Накрая ще разберете.”¹ Дълго след това Той неколкократно обещава победата на Своите сподвижници и посочвал нейния час. Но когато настъпил часът, божественото обещание не било изпълнено. Това накарало неколцина от малкото Негови последователи да се отвърнат от Него и за това свидетелства записаното в най-известните книги. Накрая, както се казва в книгите и преданията, с Него останали само четиридесет или седемдесет и двама от последователите Му. Най-после от дъното на душата Си Той извикал високо: “Господи! Не оставяй на земята ни един от неверниците.”²

¹ Коран 11:38.

² Коран 71:26.

А сега, помисли и размишлявай за миг за своенравие то на този народ. Каква ли ще е била причината за такова отрицание и отбягване от тяхна страна? Какво ли ще ги е подтикнало да откажат да свалят дрехата на отрицанието и да се променят с одеждата на възприемчивостта? Нещо повече, какво ли ще е причинило неизпълнението на божественото обещание, което накарало търсещите да се откажат от онова, което вече били приели? Размисли дълбоко, за да може тайната на невидимите неща да ти бъде разкрита, да можеш да вдъхнеш сладостта на духовните и неизчезващи благоухания и да можеш да приемеш истината, че от незапомнени времена и во веки веков Всемогъщият е изпитвал и ще продължи да изпитва своите раби, за да може светлината да бъде различена от тъмата, истината от лъжовността, правото от кривото, напътствието от заблудата, щастието от нищетата и розите от тръните. Както Той е разкрил: “Мислят ли си хората, когато казват “Ние вярваме”, че ще бъдат оставени сами и не ще бъдат изпитани?”¹

И след Ной светлината на лика на Худ засяла на небосклона на сътворението. В продължение на почти седемстотин години, според казаното от хората, Той призовавал народа да обърне лицето си и да се приближи до Резвана на божественото присъствие. Какви пороци от нещастия се излели над Него, докато накрая молбите Му родили плода на нарастващото непокорство, а ревностните Му усилия довели до съзнателната слепота на Неговия народ. “И тяхното неверие само ще увеличи на неверниците собственото им наказание.”²

¹ Коран 29:2.

² Коран 35:39.

След Него от Резвана на Вечния, Невидимия, се появила святата личност Салех, Който отново призовал хората към реката на вечния живот. В продължение на повече от сто години Той ги увещавал да се придържат към Божиите заповеди и да отбягват онова, което е забранено. Неговите призиви обаче не дали плод и молбите Му не помогнали. Няколко пъти Той се оттеглял и живял в усамотение. И всичко това, въпреки че тази вечна Красота призовавал хората не другаде, а в Божия град. Така, както е разкрито: “И на племето Самуд изпратихме техния брат Салех. “О, народе мой, — казал Той — кланяйте се Богу, вие нямате друг Бог освен Него...” Те Му отвърнали: “О, Салех, досега надеждите си възлагахме на теб, запрещаваш ли ни да се кланяме на онова, на което са се кланяли нашите бащи? Наистина съмнение изпитваме към онова, към което ти ни призоваваш.”¹ Всичко това се оказало безплодно, докато накрая се изтръгнал силен вик и всички паднали в ада на наказанието.

По-сетне красотата на лика на Божия Приятел² се появила иззад завесата и бил издигнат нов флаг на божественото напътствие. Той поканил хората по земята към светлината на праведността. Колкото по-страстно ги увещавал, толкова по-яроствни ставали злобата и своенравието на хората, с изключение на онези, които напълно се освободили от всичко освен от Бога и на крилете на увереността се извисили до състояние, което Бог е въздигнал над разбирането на хората. Добре известно е какво множество от врагове Го обграждало, докато накрая огньовете на завистта и противостоенето били запалени срещу Него. И след случая с огъня, Той, Божият Светил-

¹ Коран 11:61,62.

² Авраам.

ник сред хората, бил изгонен от Своя град, както е записано във всички книги и летописи.

И когато Неговият ден свършил, дошъл ред на Мойсей. Въоръжен с жезъла на небесното господство, премеен от бялата ръка на божественото знание, идващ от Паран на Божията любов и владеещ змията на могъществото и вечното великолепие, Той изгрлял над света от Синая на светлината. Призовавал всички народи и племена по света към царството на вечността и ги канил да вкусят от плода на дървото на верността. Несъмнено вие знаете за яростната съпротива на Фараона и неговия народ и за камъните на безсмислените предположения, които ръцете на неверници хвърляли към това благословено Дърво. Дотам, че накрая Фараонът и неговият народ се надигнали и положили всичките си усилия, за да потушат с водите на лъжовността и отрицанието огъня на това свещено Дърво, забравяйки за истината, че никаква земна вода не може да угаси пламъка на божествената мъдрост, нито пък пристъпите на смъртните могат да угасят светилника на вечното господство. Не, по-скоро такава вода несъмнено подклажда огъня и такива пристъпи несъмнено осигуряват запазването на светилника, само ако погледнете с очите на прозрението и вървите по пътя на Божията свята воля и благоволение. Колко добре един вярващ от рода на Фараона, разказът за когото е описан от Преславния в Книгата Му, разкрита на Неговия Възлюбен, отбелязва: “И един човек от семейството на Фараона, който беше вярващ и криеше вярата си, рече: “Ще убие ли човек за това, че казва: “Моят Господ е Бог”, когато Той вече дойде при вас със знаменията на вашия Господ? Ако той е лъжец, лъжата ще тегне върху него, но ако е човек на истината, част от това, с

което той заплашва, ще се стовари върху вас. Наистина, Бог не напътства онзи, който е престъпник и лъжец.”¹ Накрая, толкова голяма била тяхната несправедливост, че същият този вярващ бил наказан с позорна смърт. “Божие проклятие да тегне над тираните.”

А сега, помисли върху следните неща. Какво ли е причинило такива спорове и конфликти? Как така появата на всяко истинско Божие Проявление е било съпътствано от такива борби и вълнения, толкова потисничество и преврати? И то независимо от това, че когато и да са били проявени на народите по света, всички Божии Пророци неизменно са предричали пришествието на още един Пророк след самите тях, и са посочвали такива знамения, които ще предшестват появата на бъдещото Изповедание. За това свидетелства записаното във всички свещени книги. Защо тогава, въпреки очакванията на хората в търсенето им на Проявленията на светостта и противно на всички знамения, записани в свещените книги, във всяка епоха и цикъл са били извършвани такива действия на насилие, гнет и жестокост срещу всички Пророци и Богоизбрани? Така, както Той е разкрил: “Винаги, когато при вас дойде Апостол с онова, което душите ви не желаят, вие се надувате от гордост, като едни обвинявате, че са лъжепророци, а други убивате жестоко.”²

Помисли, какви ли са били подбудите за такива дела? Какво ли е предизвикало такова отношение към Разкривателите на красотата на Преславния? Каквато и да е била причината в отминалите дни за отрицанието и противопоставянето на тези хора, тя е довела до покварата на хората в тази епоха. Да твърдим, че свидетелст-

¹ Коран 40:28.

² Коран 2:87.

вото на Провидението е непълно, че поради това то е било причина за отрицанието на хората, е просто явно богохулство. Колко далеч от милостта на Всещедрия, от любящата Му грижа и нежна благодат е да бъде избрана една единствена душа измежду хората за напътствието на Неговите създания, и от една страна, да не му бъде дадена в пълна мярка Неговото божествено свидетелство, а от друга, да бъде стоварено жестоко възмездие върху народа Му за това, че се е отвърнал от Неговия Избранник! Не, многообразните дарове на Господа на всички същества винаги, чрез Проявленията на Неговата божествена същност, са обгръщали земята и всичко, що я обитава. Нито за миг не е било оттегляно Неговото милосърдие, нито пороите на любящата Му доброта са преставали да се изливат над човечеството. Следователно таква поведение не може да бъде приписано на нищо друго, освен на дребнавостта на такива души, които се лутат в долината на надменността и високомерието, загубени са в пустинята на отдалечеността, вървят по пътищата на безсмислените си предположения и следват наредбите на водачите на своята вяра. Главната им грижа е чистото противопоставяне, единственото им желание е да пренебрегнат истината. За всеки проникателен наблюдател е явно и очевидно, че ако в дните на всяко Проявление на Слънцето на истината, тези хора бяха пречистили очите, ушите и сърцето си от всичко, което са видели, чули или почувствали, те със сигурност не биха били лишени от възможността да съзрат Божиата красота, нито пък щяха да се отдалечат от обителите на величието. Но като претеглиха Божието свидетелство с мерилото на собственото си познание, получено от ученията на водачите на своята вяра, и видяха, че то се от-

личава от ограниченото им проникновение, те се надигнаха, за да извършат такива непристойни дела.

Във всяка епоха религиозните водачи са пречели на народа си да достигне до бреговете на вечното спасение, тъй като са държали здраво в ръцете си юздите на властта. Някои от стремеж да бъдат начело, други поради липса на знание и проникновение са били причина за лишението на хората. Чрез тяхната присъда и власт, всеки Божи Пророк е отпивал от чашата на саможертвата и се е въздигал към висините на величието. Какви неописуеми жестокости са причинили онези, които са заемали креслата на властта и знанието, на истинските Владетели на света, тези Бисери на божествените добродетели! Задоволени с преходните владения, те се лишиха от вечното господство. Така очите им не съзряха светлината на лика на Превъзлюбения, нито ушите им доловиха сладките напеви на Птицата на желанието. Поради тази причина във всички свещени книги са споменати духовниците от всяка епоха. Така Той казва: “О, хора на Книгата! Защо не вярвате на Божиите знамения, на които сами бяхте свидетели?”¹ И също Той казва: “О, хора на Книгата! Защо обличате истината с лъжа? Защо съзнателно криете истината?”² Отново Той казва: “Кажми, о, хора на Книгата, защо отблъсквате вярващите от Божия път?”³ Явно е, че под “хора на Книгата”, които са отблъснали своите ближни от правата Божия пътека, се имат предвид единствено духовниците на онази епоха, чиито имена и характер са разкрити в свещените книги и за тях се намеква в стиховете и преданията, записани там, ако погледнете с Божиите очи.

¹ Коран 3:70.

² Коран 3:71.

³ Коран 3:99.

С целенасочен и неотклонен взор, роден от непогрешимото Божие око, разгледай за малко внимателно небосклона на божественото познание и размисли над онези съвършени слова, които разкри Вечният, та дано тайните на божествената мъдрост, скрити досега под булото на величието и съхранявани в скинията на Неговото милосърдие, ти бъдат разкрити. Отрицанията и ропотът на тези религиозни водачи се дължаха главно на тяхната липса на знание и проникновение. Тези слова, изречени от Разкривателите на красотата на единия истински Бог, даващи знаменията, които ще предвестят появата на следващото Проявление, те нито някога разбраха, нито пък схванаха. Затова издигнаха знамето на бунта и подклаждаха сплетни и размирици. Очевидно и явно е, че истинският смисъл на казаното от Птиците на вечността се разкрива единствено на онези, които проявяват Вечното Същество, и напевите на Славей на светостта не може да стигне до ушите на други, освен на обитателите на вечното царство. Коптът на потисничеството никога не може да отпие от чашата, докосната от устните на септа на справедливостта и фараонът на неверието не може да се надява никога да разпознае ръката на Моисей на истината. Както Той казва: “Никои не знае неговия смисъл освен Бог и онези, които притежават огромно знание.”¹ И въпреки това, те потърсиха тълкувание на Книгата от онези, които са обгърнати със завеси и отказаха да потърсят просвещение от извора на знанието.

И когато привършили дните на Моисей и светлината на Исус, сияеща от изгрева на Духа, обгърнала света,

¹ Коран 3:7.

целият народ Израилев се вдигнал срещу Него. Те надали вой, че Този, Чиято поява предрича Библията, трябва непременно да проповядва и изпълнява Моисеевите закони, докато този млад назарянин, който отправя твърдение, че е божествен Месия, отменил закона за развода и за съботния ден — най-важните от Моисеевите закони. Този народ Израилев и до ден днешен все още очаква онова Проявление, което предрича Библията! Колко много Проявления на светостта, колко много Разкриватели на светлината вечна се появиха от времето на Моисей, и въпреки това Израил, обгърнат в най-плътните завеси на сатанинските предположения и лъжовни въображения, все още чака идолът, създаден от самия него, да се появи със знаменията, които той сам си измисли! Така Бог ги наказва за техните прегрешения, угаси в тях духа на вярата и ги подложи на мъчения в пламъците на най-адския огън. И това бе единствено поради това, че Израил отказа да разбере смисъла на онези слова, които бяха разкрити в Библията, относно знаменията на бъдещото Откровение. Тъй като той никога не схвана истинското им значение и наглед такива неща никога не се случиха, в резултат от това той остана лишен от възможността да разпознае красотата на Исус и да съзре Божието лице. И те все още очакват Неговото пришествие! От незапомнени времена та до наши дни всички племена и народи по света са се придържали към такива налудничави и непристойни мисли и така са се лишили от бистрите води, бликащи от изворите на чистотата и светостта.

При разкриването на тези тайни в Наши предишни Послания, които бяха отправени до един приятел на мелодичния език на Хеджаз, Ние цитирахме някои от стиховете, разкрити на Пророците от миналото. А сега, в от-

говор на молбата ти, отново ще цитираме на тези страници същите тези стихове, казани този път на чудния говор на Ирак, та дано умиращите от жажда в пустинята на отдалечеността да могат да стигнат до океана на божественото присъствие, а онези, които линейт в пустошта на разлъката, да бъдат отведени в дома на вечното съжителство. Така мъглите на заблудата могат да бъдат разсеяни и всесияйната светлина на божественото напътствие да изгрее на небосклона на човешките сърца. На Бога ние се уповаваме и към Него отправяме зов за помощ, та дано от това перо да изтече онова, което ще разбуди човешките души, те всички да се надигнат от своето ложе на безгрижието и да се вслушат в шумоленето на райските листа от дървото, което ръката на небесното могъщество посади с Божие позволение в Резвана на Преславния.

За онези, които са надарени с проникновение, е ясно и очевидно, че когато огънят на любовта на Исус изгорила завесите на еврейските ограничения и властта Му станала очевидна и отчасти била призната, Той, Разкривателят на невидимата Красота, като се обърнал един ден към Своите ученици и запалил в сърцата им огъня на тежката загуба, им казал следното за Своята кончина: “Отивам си и пак ще дойда при вас.” А на друго място казал: “Аз отивам, а друг един ще дойде, Който ще ви каже всичко, което Аз не съм ви казал и ще изпълни всичко, което казах.” И двете неща имат един и същи смисъл, само ако размислите върху Проявленията на Божието единство с божествено прозрение.

Всеки проникателен наблюдател ще види, че в Изповеданието на Корана бяха потвърдени както Книгата, така и Делото на Исус. Колкото до имената, самият Мо-

хамед заявява: “Аз съм Исус.” Той призна истината на знаменията, пророчествата и думите на Исус и свидетелства че те всички са от Бога. В този смисъл нито личността Исус, нито Неговите писания се различаваха от Мохамед и Неговата свещена Книга, тъй като и двамата поддържаха Божието Дело, отдаваха Му възхвала и разкриха Неговите заповеди. Ето защо самият Исус заяви: “Отивам си и пак ще дойда при вас.” Вземете за пример слънцето. Ако то кажеше сега: “Аз съм вчерашното слънце”, то би казало истината. А ако, имайки предвид изтичането на времето, твърдеше, че е различно от онова слънце, то пак би казало истината. По същия начин, ако се каже, че всички дни са едни и същи, това би било правилно и вярно. А ако се каже, като се има предвид различните им названия и предназначение, че те се различават, това отново е вярно, тъй като въпреки че са еднакви, човек вижда във всеки един от тях отделно предназначение, дадени свойства, особени характеристики. Възприемай по същия начин и отликата, разликите и общите характерни черти на различните Проявления на светостта, за да разбереш загатванията, направени от твореца на всички имена и присъщи качества за тайните на различието и единството и да откриеш отговора на своя въпрос защо вечната Красота в различни времена е наричал Себе Си с различни имена и титли.

След това сподвижниците и учениците на Исус Го запитали за онези знамения, които непременно ще предвестят второто пришествие на Неговото проявление. Кога, попитали те, ще бъдат тези неща? Няколко пъти питали тази несравнима Красота, и всеки път, когато отговарял, Той посочвал специално знамение, което трябва

да предвести появата на Обещаното Изповедание. За това свидетелства записаното в четирите Евангелия.

Този Онеправдан ще цитира само един от тези примери, като по този начин излее над човечеството заради Бога такива блага, които са все още скрити в съкровищницата на скритото и свещено Дърво, та дано смъртните да не останат лишени от своя дял от безсмъртния плод и да достигнат до капчица от водите на вечния живот, които се даряват на човечеството от Багдад — “Обителта на покоя”. Не търсим Ние ни похвала, ни награда. “Храним душите ви заради Бога; не търсим ний от вас ни отплата, ни благодарност.”¹ Това е храната, която дарява вечен живот на хората с чисто сърце и просветлен дух. Това е хлябът, за който е казано: “Господи, изпрати ни своя хляб от небесата.”² Този хляб никога не ще бъде отказан на онези, които го заслужават, нито някога ще се свърши. Той ражда се вечно от дървото на милостта; той спуска се през всички сезони от небесата на справедливостта и милосърдието. Както Той казва: “Не виждаш ли на какво уподобява Бог добрата дума? На добро дърво — корените му здраво в земята, а клоните му стигащи небето — което дава своя плод през всичките сезони.”³

О, колко жалко, че човек трябва да се лиши от този скъпоценен дар, тази непреходна благодат, този вечен живот! Туй, що му подобава, е да цени таз храна, що иде от небето, и може би чрез чудните благодеяния на Слънцето на истината мъртвите ще бъдат възкресени, а вехненците души — съживени от безграничния Дух. Побързай, о, братко мой, та докато още има време устните ни да вкусят от безсмъртния поток, тъй като животворният

¹ Коран 76:9.

² Коран 5:117.

³ Коран 14:24.

ветрец, сега появяващ от града на Превъзлюбения, не ще трае вечно, бързоструйната река на свещените слова със сигурност ще спре, а портите на Резвана не могат да останат завинаги отворени. Несъмнено ще настъпи денят, когато Райският славей ще е отлетял далеч от земната си обител към небесното си гнездо. Тогава няма повече да се чуват напевите му и красотата на розата ще престане да блести. Затова не изпускай мига преди великолепието на божествената пролет да е отминало и Птицата на вечността да е спряла да чурулика своите песни, за да не бъде съкровения ти слух лишен от възможността да чуе нейния зов. Това е съветът Ми към теб и към възлюбените от Бога. Който желае, нека се вслуша в него, който ли пък не — нека се отвърне. Бог наистина стои над него и над всичко, което той може да види и да потвърди.

Това са песните, пети от Исус, Синът на Мария, с величава сила в Резвана на Евангелието, разкриващи онези знамения, които непременно ще предвестят появата на идващото след Него Проявление. В първото Евангелие по Матей е записано: И когато запитаха Исус за знаменията на Неговото пришествие, Той им каза: “Веднага след потисничеството¹ на онези дни слънцето ще притъмнее, луната не ще излъчва своята светлина, звездите ще паднат от небето и земните сили ще бъдат разтърсени; и тогава в небето ще се яви знамението на Сина Човешки; и тогава всички земни племена ще заридаят и ще видят Сина Човешки, идващ в небесните облаци със сила и огромна слава. И ще изпрати той своите ангели

¹ Използваната гръцка дума (*Thlipsis*) има две значения: натиск и потисничество.

със силен тръбен глас.”¹ Предаден на персийски език², смисълът на тези думи е следният: Когато потисничеството и нещастията, които ще сполетят човечеството, отминат, тогава слънцето ще престане да блести, луната ще престане да излъчва светлина, звездите в небето ще паднат на земята и основите на земята ще се разтърсят. По това време ще се появят знаменията на Сина Човешки в небесата, т. е. обещаната Красота и Същност на живота ще пристъпи, когато се появят тези знамения, от владенията на невидимото във видимия свят. И Той казва: “По това време всички народи и племена, които обитават земята ще плачат и ще ридаят и ще видят тази божествена Красота да идва от небесата, възседнала облаците със сила, величие и великолепие, изпрацайки ангелите Си със силен тръбен глас.” По подобен начин в другите три Евангелия, според Лука, Марк и Йоан са записани същите слова. Тъй като се спряхме на тях нашироко в Посланията Ни, разкрити на арабски език, не ги споменаваме на тези страници и се ограничаваме с казаното тук.

Тъй като християнските духовници не успяха да схванат смисъла на тези слова, не разбраха за кого се отнасят и каква е тяхната цел и се вкопчиха в буквалното тълкуване на думите на Исус, те бяха лишени от преизобилната милост на мохамеданското Откровение и леещите му се блага. Като следваха примера на водачите на своята вяра, невежите в християнската общност също не можаха да съзрат красотата на Царя на славата, тъй като онези знамения, които трябваше да съпътстват изгряването на слънцето на мохамеданското Изповедание, не

¹ Матей 24:29-31.

² Откъсът е цитиран от Баха’улла на арабски и разтълкуван на персийски.

се изпълниха буквално. Така преминаха епохи и се претърколиха векове и този най-чист Дух се оттегли в покоите на предвечното си господство. Още веднъж вечният Дух накара да прозвучи тайнствената тръба и накара мъртвите да се забързат от своите гробове на безгрижието и заблудата към владенията на напътствието и милостта. И въпреки това тази очакваща общност все още вика: “Кога ще се случат тези неща? Кога ще бъде проявен Обещаният, предметът на нашите очаквания, та да можем да се надигнем за тържеството на Неговото Дело, да пожертваме самите себе си заради Него и да дадем живота си по Неговата пътека?” По същия начин такива грешни представи накараха други общности да се отдалечат от Коусара на безграничната милост на Провидението и да се занимават със собствените си безсмислия.

Освен този откъс има и един друг в Евангелието, където Той казва: “Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат.”¹ Така последователите на Исус твърдели, че законът на Евангелието никога не ще бъде отменен и че когато и обещаната Красота бъде проявена и всички знамения бъдат разкрити, Той непременно ще потвърди и установи закона, провъзгласен в Евангелието, така че в света да не остане друга вяра освен Неговата вяра. Това е основното им верую. И убедеността им е такава, че ако някой бъде проявен с всички обещани знамения и провъзгласи това, което е противно на буквата от закона в Евангелието, те със сигурност го отхвърлят, отказват да се подчинят на неговия закон, обявяват го за неверник и му се подиграват. Това се по-

¹ Лука 21:33.

твърждава от онова, което се случи, когато бе разкрито слънцето на мохамеданското Откровение. Ако бяха потърсили с примирение от Божиите Проявления във всяко Изповедание истинското значение на тези слова, разкрити в свещените книги — слова, погрешното разбиране на които накара хората да бъдат лишени от възможността да разпознаят Садратул-Мунтаха, крайната Цел — те със сигурност щяха да бъдат напътени към светлината на Слънцето на истината и щяха да открият тайните на божественото знание и мъдрост.

Сега този раб ще сподели с теб капчица от безбрежния океан на истините, съхранявани в тези свети слова, та дано проникателните сърца да схванат намеците и загатванията в казаното от Проявленията на светостта, така че всесилното великолепие на Божието Слово да не им попречи да достигнат до океана на Неговите имена и присъщи качества, нито пък да ги лиши от възможността да разпознаят Божия Светилник, който е седалище на откровението на Неговата прославена същност.

Колкото до думите: “Веднага след потисничеството на онези дни” — те се отнасят за времето, когато хората ще бъдат потискани и ще им бъдат причинявани нещастия, времето, когато изчезващите следи на Слънцето на истината и плода на Дървото на знанието и мъдростта ще са изчезнали сред хората, когато поводите на човечеството ще са попаднали в ръцете на глупците и невежите, когато портите на божественото единство и проникновение — съществената и висша цел на сътворението — ще са затворени, когато сигурното знание ще е отстъпило място на безсмислени предположения и покварата ще е завзела мястото на праведността. Такова състояние като описаното тук се наблюдава сега, когато поводите на

всяка една общност са попаднали в ръцете на невежи водачи, които ръководят според собствените си прищевки и желаня. На техния език споменаването на Бога се превърна в празно име; всред тях Свещеното Му Слово — в мъртва буква. Такова е олюляването на техните желаня, че светилникът на съзнанието и разума бе угасен в техните сърца, при все че пръстите на божествената сила отключиха портите на знанието на Бога и светлината на божественото познание и небесната милост озариха и вдъхновиха същността на всичко сътворено така, че във всяко едно нещо бе отворена врата на знанието и във всяка частица бяха проявени следите на слънцето. И въпреки всички тези многообразни откровения на божественото познание, които обгърнаха света, те пак напразно си представят, че вратата на знанието е затворена и че пороите на милостта са престанали. Придържайки се към безсмислени предположения, те се отдалечиха от Урватул-Вусга на божественото знание. Сърцата им изглежда не са предразположени към знанието и неговата врата, нито пък мислят за неговите проявления, тъй като в безсмислените си предположения те намериха вратата, водеща към земни богатства, докато в проявлението на Разкривателя на знанието не намират нищо друго, освен призова за саможертва. Затова естествено се придържат към първото и бягат от второто. Макар в сърцата си да признават, че Божият закон е един и същ, те все пак отвсякъде издават нови заповеди и непрекъснато постановяват нови наредби. Няма двама сред тях, които да се съгласят върху един и същи закон, тъй като не Бог търсят те, а собственото си желание и се лутат не в друга, а в пътеката на заблудата. В това да бъдат начело, те виждат крайната цел на своите усилия и гледат на гор-

достта и високомерието като на върховни постижения на съкровено си желание. Те положиха користолюбивите си сплетни над божествената повеля, отхвърлиха подчинението на Божията воля, потънаха в себични сметки и вървяха по пътя на лицемерните. С всички сили и средства те се стремят да запазят положението си в своите низки стремежи, като се страхуват и най-малкото злепоставяне да не подкопае властта им или да опетни показността на тяхното великолепие. Ако окото беше помазано и просветлено с течността на Божието знание, то със сигурност щеше да открие, че много стръвни зверове са се събрали и са се нахвърлили върху плътта на човешките души.

Какво по-голямо “потисничество” от това, което бе описано? Какво по-жестоко “потисничество” от това, една душа, търсеца истината и желаеща да достигне до знанието на Бога, да не знае къде да отиде за него и от кого да го потърси? Мненията жестоко се различаваха и пътищата за достигане до Бога се умножиха. Това “потисничество” е съществена черта на всяко Откровение. Докато то не премине, Слънцето на истината не ще бъде проявено, защото пукването на утрото на божественото напътствие непременно следва мрака на нощта на заблудата. По тази причина във всички летописи и предания се споменава за тези неща, а именно, че несправедливост ще покрие лицето на земята и мрак ще обгърне човечеството. Тъй като споменатите предания са добре известни и целта на този раб е да бъде кратък, Той ще се въздържи от цитирането на съдържанието на тези предания.

Ако това “потисничество” (което буквално означава натиск) бъде изтълкувано, че земята ще се свие или пък,

ако човешките безсмислени предположения са, че подобно нещастие ще сполети човечеството, ясно и очевидно е, че подобни неща не могат да се случат. Те със сигурност ще възразят, че тази предпоставка за божествено откровение не е била проявена. Такова бе и си остава тяхното твърдение. Докато чрез “потисничество” се има предвид липсата на способност да се придобие духовно знание и да бъде разбрано Божието Слово. С това се има предвид, че когато залезе Слънцето на истината и напуснат огледалата, които отразяват Неговата светлина, човечеството ще бъде сполетяно от “потисничество” и трудности, без да знае накъде да се обърне за напътствие. Така ти даваме тълкуванието на преданията и ти разкриваме тайните на божествената мъдрост, та дано разбереш тяхното значение и да бъдеш от онези, които са отпили от чашата на божественото знание и проникновение.

А сега за думите Му: “Слънцето ще притъмнее, луната не ще излъчва светлина, звездите ще паднат от небето”. Чрез понятията “слънце” и “луна”, споменати в писанията на Божиите Пророци, се има предвид не единствено слънцето и луната на видимия свят. Не, по-скоро многобройни са значенията, които те са вложили в тези понятия. Във всеки отделен случай те са им придавали особено значение. Така чрез “слънцето” в определен смисъл се имат предвид онези Слънца на истината, които изгряват на небосклона на предвечното величие и изпълват света с обилните излияния на милостта от висините. Тези Слънца на истината са всеобщите Божии Проявления в света на Неговите присъщи качества и имена. Така, както видимото слънце, помагащо, както е повелено от Бог, Истинския, Почитания, за развитието на всички неща на земята, като дръвчетата, плодовете и техните

цветове, минералите в земните недра и всичко, което може да бъде видяно в света на сътвореното, така и божествените Светила, чрез любящите си грижи и възпитателно влияние, карат дръвчетата на божественото единство, плодовете на Неговата цялост, листата на необвързаността, цветовете на знанието и увереността и миртите на мъдростта и словото да съществуват и да бъдат проявявани. По този начин чрез изгрева на тези Божии Светила светът се обновява, бликат водите на вечния живот, надигат се вълните на любящата доброта, събират се облаците на милостта и ветрецът на щедростта появява над всичко сътворено. Именно топлината, която излъчват тези Божии Светила и вечните огънове, които разпалват, са тези, които карат светлината на Божията обич да гори буйно в сърцето на човечеството. Именно чрез преизобилната милост на тези Символи на необвързаността Духът на вечния живот бива вдъхнат в телата на мъртвите. Със сигурност видимото слънце е просто знак за блясъка на онова Светило на истината, онова Слънце, което никога няма равно, подобно или съперничещо на Себе Си. Чрез Него всички неща живеят, движат се и съществуват. Чрез Неговата милост те са проявени и при Него всички те се връщат. От Него произтичат всички неща и в съкровищниците на Неговия закон те всички се оттеглят. От Него дойдоха всички сътворени неща и в хранилищата на Неговия закон те се върнаха.

Това, че тези Светила изглеждат понякога ограничени чрез определени наименования и качества както си видял, а и сега виждаш, се дължи единствено на несъвършеното и ограничено разбиране на някои умове. Иначе те винаги са били и ще продължат вечно да бъдат въздигнати над всяко възхваляващо име и пречистени от

всяко описателно качество. Същността на което и да е име не може да се надява да получи достъп до техния двор на светостта и дори най-възвишените и пречисти от всички качества не могат никога да се доближат до тяхното царство на величието. Неизмеримо високо въздигнати са Божиите Пророци над разбирането на хората, които никога не могат да ги опознаят освен чрез самите Тях. Далеч от Неговата слава е Избраните Му да бъдат възвеличавани от някой друг, освен от самите тях. Прославени са те над възхвалата на хората; възвисени са над човешкото проникновение!

Понятията “слънца” много пъти са били прилагани в писанията на “непорочните Души” към Божиите Пророци, тези сияйни Образи на необвързаността. Сред тези писания са следните слова, записани в “Молитвата на Нудбе”¹: “Къде отидоха сияйните Слънца? Накъде отпътуваха тези светещи Луни и блещукащи Звезди?” Така става очевидно, че понятията “слънце”, “луна” и “звезди” означават преди всичко Божиите Пророци, светиите и техните сподвижници — онези Светила, светлината на Чието знание пръсна сиянието си над световете на зримото и незримото.

В друг един смисъл, чрез тези понятия се имат предвид духовниците на предишното Изповедание, които живеят в дните на последвалите Откровения и които държат в ръцете си поводите на религията. Ако тези духовници бъдат озарени от светлината на последвалото Откровение, те ще бъдат приети от Бога и ще засветят с неугасваща светлина. В противен случай те ще бъдат обявени за помрачени, въпреки наглед да са начело на

¹ “Вопли”, написано от имама Али.

хората, тъй като вярата и неверието, напътствието и заблудата, блаженството и нищетата, светлината и мракът, зависят всички от присъдата на Този, Който е Слънцето на истината. Онзи сред духовниците във всяка епоха, който приеме в Деня на Съда свидетелството на вярата от Източника на истинското знание, наистина става получател на познание, божествена благодат и светлината на истинското проникновение. В противен случай нему се отсъжда вината за глупостта, отрицанието, богохулството и потисничеството.

За всеки проникателен наблюдател е явно и очевидно, че така, както светлината на звездата бледнее пред ослепителния блясък на слънцето, така също светилото на земното знание, на мъдростта и проникновението, напълно изчезва, когато бъде изправено лице в лице със сияйното великолепие на Слънцето на истината — Светилото на божественото просветление.

Това, че понятието “слънце” е било употребено за религиозните водачи, се дължи на тяхното издигнато място, тяхната слава и известност. Такива са всеобщо признатите духовници във всяка епоха, чието слово е властно и славата им всепризната. Ако приличат на Слънцето на истината, те със сигурност ще бъдат причислени към най-възвишените от всички светила; в противен случай на тях ще се гледа като на самите недра на адския огън. Както Той казва: “Наистина и слънцето, и луната са осъдени на мъченията на пъклен огън.”¹ Ти несъмнено си запознат с тълкуванията на понятието “слънце” и “луна”, споменато в този стих, затова няма нужда да говорим за него. И който е част от това

¹ Коран 55:5.

“слънце” и тази “луна”, т. е. следва примера на тези водачи, като обръща лицето си към лъжовното и се отвърща от истината, той несъмнено идва от адската тъма и там ще се завърне.

И сега, о, търсеци, следва здраво да се хванем за Урватул-Вусга, та дано оставим зад себе си мрачната нощ на заблудата и да прегърнем утринната светлина на божественото напътствие. Няма ли да избягаме от лицето на отрицанието и да потърсим сянката на подслона на увереността? Няма ли да се освободим от ужаса на сатанинската тъма и да се забързаме към изгряващата светлина на небесната Красота? По този начин ти даряваме плода на Дървото на божественото знание, за да можеш с радост и веселие да заживееш в Резвана на божествената мъдрост.

В друг смисъл, чрез понятията “слънце”, “луна” и “звезди” се имат предвид такива закони и учения, каквито са били установени и провъзгласявани във всяко Изповедание, като законите за молитвата и поста. На тях се е гледало, според закона на Корана, когато красотата на Пророка Мохамед излезе иззад завесата, като на най-основните и задължителни закони на Неговото Изповедание. За това свидетелства съдържанието на преданията и летописите, за които поради това, че са широко известни, няма нужда да говорим тук. Нещо повече, във всяко Изповедание законът, отнасящ се до молитвата, е бил подчертаван и всеобщо прилаган. За това свидетелстват записаните предания, приписани на светлините, които са идвали от Слънцето на истината, същността на Пророка Мохамед.

Преданията потвърждават факта, че във всички Изповедания законът за молитвата е съставлявал основна

част от Откровението на всички Божии Пророци — закон, формата и обредите на който са били приспособявани към различните изисквания на всяка епоха. Тъй като всяко последващо Откровение е отменяло обредите, обичаите и ученията, които са били ясно, изрично и здраво установявани от предишното Изповедание, те съответно са били символично изразявани с понятията “слънце” и “луна”. “За да ви изпита Той, кой от вас е с най-добри дела.”¹

Нещо повече, в преданията понятията “слънце” и “луна” са били използвани за молитвата и поста, така както казано е: “Постът просветление е, молитвата — светлина.” Един ден един добре известен духовник дойде да Ни посети. Докато разговаряхме с него, той се позова на гореспоменатото предание и каза: “Тъй като постенето кара топлината на тялото да се повишава, то е било сравнено със светлината на слънцето; и тъй като молитвата в среднощ ободрява човека, тя е била сравнена със сиянието на луната.” Тогава разбрахме, че бедният човечец не бе облагодетелстван дори с капчица от океана на истинското проникновение и се бе отдалечил далеч от Горящия храст на божествената мъдрост. Тогава любезно му казахме: “Тълкуванието, което ваше благородие даде на това предание, е същото, което е разпространено сред хората. Не би ли могло да бъде изтълкувано по друг начин?” Той Ни запита: “Как ли би могло?” Ние му отвърнахме: “Мохамед, Печатът на Пророците и най-изтъкнатият измежду Богоизбраните сравняваше Изповеданието на Корана с небето, поради неговата възвишеност, изключителното му влияние, дос-

¹ Коран 67:2.

толението му и факта, че той обхваща всички религии. И тъй като слънцето и луната представляват най-сияйните и най-изтъкнати светила на небесата, по подобен начин на небето на Божиата религия бяха повелени две сияйни светила — поста и молитвата. “Ислямът е небето, постът е неговото слънцето, а молитвата — неговата луна.”

Това е целта, лежаща в основата на символичните слова на Божиите Проявления. Следователно употребата на понятията “слънце” и “луна” за споменатите вече неща бе показана и оправдана от съдържанието на свещените стихове и записаните предания. Затова ясно и очевидно е, че чрез думите “слънцето ще притъмнее, луната не ще излъчва светлина, звездите ще паднат от небето”, се има предвид своенравието на духовниците и отменянето на закони, твърдо установени чрез божествено Откровение, всички от които са предизвестени на символичен език от Божието Проявление. Никой освен праведните не ще отпие от тази чаша, никой освен набожните не ще получи своя дял от нея. “Праведните ще пият от чаша, потопена в камфоровия извор.”¹

Не подлежи на съмнение, че във всяко последващо Откровение, “слънцето” и “луната” на ученията, законите, заповедите и забраните, които са били установени в предходното Изповедание, и които са хвърляли сянката си над хората от онази епоха, са притъмнели, т. е. изчерпали са силите си и престават да упражняват своето въздействие. Помисли сега, ако хората на Евангелието бяха разбрали значението на символичните понятия “слънце” и “луна”, ако бяха потърсили те, за разлика от непокорните и покварените, просветление от Онзи, Който е Раз-

¹ Коран 76:5.

кривателят на божествено знание, те със сигурност щяха да схванат целта на тези понятия и нямаше да бъдат сполетени и потискани от мрака на себичните си желання. Да, но понеже те не съумяха да придобият истинско знание от самия негов Извор, те погинаха в гибелната долина на своенравието и неверието. Те все още не са се разбудили, за да осъзнаят, че всички предречени знамения са проявени, че обещаното Слънце изгря на небосклона на божественото Откровение и че “слънцето” и “луната” на ученията, законите и познанието на предходното Изповедание са притъмнели и залезли.

А сега с отправен взор и здрави криле влез ти в пътя на увереността и истината: “Кажи: Туй Бог е; след което остави ги да се занимават със своите безсмислици.”¹ Така ще бъдеш причислен към онези спътници, за които Той казва: “Онези, които казват: “Нашият Господ е Бог”, и продължават непоколебими по Неговия път, над тях наистина ангелите ще се спуснат.”² Тогава ще съзреш ти всички тези тайни със собствените си очи.

О, братко мой! Направи стъпката на духа, та бърз като мигването на око да можеш да прекосиш пустинята на отдалечеността и безутешността, да достигнеш Резвана на вечното съжителство и докато поемеш дъх, да общуваш с небесните Духове. Защото с човешките нозе ти не можеш да се надяваш никога да прекосиш тези неизмерими разстояния, нито да достигнеш своята цел. Мир на този, който светлината на истината напътства към пълната истина и който в името на Бога е изправен по пътеката на Неговото Дело на бреговете на истинското проникновение.

¹ Коран 6:91.

² Коран 41:30.

Това е значението на свещения стих: “Но не! Кълна се в Господа на Изтоците и Западите”¹, тъй като всяко от “Слънцата”, за които се говори, има свое място на изгрев и залез. И тъй като тълкувателите на Корана не съумяха да схванат символичното значение на тези “Слънца”, на тях им беше безкрайно трудно да разтълкуват гореспоменатия стих. Някои от тях поддържаха, че поради факта, че слънцето изгрива всеки ден от различна точка, понятията “изтоци” и “запади” са споменати в множествено число. Други писаха, че в този стих се имат предвид четирите годишни времена, тъй като точките на изгриване и залязване на слънцето се различават със смяната на сезоните. Такава е дълбочината на тяхното проникновение! И въпреки това те продължават да приписват заблуда и глупост на тези Бисери на знанието, тези безупречни и най-чисти Символи на мъдростта.

По подобен начин, постарай се да проумееш от тези ясни, тези съкрушителни, убедителни и недвусмислени заявления значението на “разцепването на небето” — едно от знаменията, които непременно ще предвестят настъпването на Последния час, Деня на Възкресението. Както Той казва: “Когато небето бъде разцепено надве.”² Чрез “небето” се има предвид небето на божественото Откровение, което се издига с всяко Проявление и се съдира надве от всяко последващо такова. Чрез “разцепени надве” се има предвид, че предходното Изповедание бива измествано и отменяно. Кълна се в Бога! Това небе, разцепено надве, е за проникателните действие, по-могъщо от разцепването на небесната шир! Помисли за миг. Едно божествено Откровение, което в продължение на

¹ Коран 70:40.

² Коран 82:1.

години е било всепризнато установено; под чиято сянка всички, които са го прегърнали, са били отглеждани и отхранвани; чрез светлината на чиито закони са били възпитавани поколения хора; за великолепието на чието слово хората са чували да говорят техните бащи; по такъв начин, че човешките очи не са виждали нищо друго, освен всепроникващото влияние на неговата милост, а ушите на смъртните не са чували нищо, освен ехтящото величие на неговата заповед — какво по-велико дело от това, такова Откровение, с Божията сила, да бъде “разцепено надве” и да бъде отменено при появата на една душа? Помисли, това по-велико дело ли е от онова, което тези жалки и невежи люде си представят че означава “разцепването на небето”?

Освен това, помисли за трудностите и горчивината на живота на тези Разкриватели на божествената Красота. Размисли за това как без чужда помощ и сами те се изправиха пред света и всички народи и провъзгласиха Божия Закон! Независимо колко жестоки бяха преследванията, на които бяха подложени тези свети, тези скъпи и нежни Души, те все пак оставаха в разцвета на силите си търпеливи и въпреки своето господство страдаха и търпяха.

По същия начин постарай се да схванеш значението на “промяната на земята”. Знай, че върху които и сърца да паднат изобилните порои на милостта, изливащи се от “небето” на божественото Откровение, земята на тези сърца наистина е била променена в земя на божественото знание и мъдрост. Какви мирти на единството израснаха от почвата на техните сърца! Какви цветове на истинското познание и мъдростта роди просветената им гръд! Ако земята на техните сърца бе останала непроме-

нена, как биха могли такива души, които не са били научени на едничка буква, не са видели ни едничък учител и не са влизали в никакво училище да изрекат такива слова и да покажат такова знание, които никой не може да проумее? Струва ми се, че те са били изваяни от глината на безграничното знание и замесени с водите на божествената мъдрост. Затова е казано: “Знанието е светлина, която Бог хвърля в сърцето, на когото пожелае.” Това е такова знание, което е било и винаги ще бъде похвално, а не ограниченото знание, което произлиза от забулени и замъглени умове. Дори това ограничено знание те крадливо заемат един от друг и напразно се гордеят с него!

Да можеха само човешките сърца да бъдат очистени от тези сътворени от човека ограничения и наложени им мъгляви мисли, та дано бъдат просветени от светлината на Слънцето на истинското знание и да проумеят тайните на божествената мъдрост! Помисли сега, ако изсъхналата и неплодна почва на тези сърца останеше непроменена, как биха могли те някога да станат Приемници на откровението на Божиите тайни и Разкриватели на божествената същност? Така Той казва: “В деня когато земята ще бъде променена в друга земя.”¹

Ветрецьт на щедростта на Царя на сътворението наказва дори и материалната земя да бъде променена, ако премислите в сърцето си тайните на божественото Откровение.

А сега разбери смисъла на този стих: “В Деня на Възкресението цялата земя ще бъде в Неговата длан и в дясната Му ръка небесата ще бъдат сгънати надве. Хва-

¹ Коран 14:48.

ла Нему и високо превъздигнат да е Той над онези, които Му приписват за равни!”¹ А сега право отсъди. Ако този стих имаше значението, което хората си мислят че има, каква полза, би запитал всеки, има той за човека? То е ясно и очевидно, че няма такава ръка, която може да бъде видяна от човешките очи, която да е в състояние да извърши такива дела и да може въобще да бъде приписана на възвишената същност на единия истински Бог. Не, да се приеме такава неща не е нищо друго освен чисто богохулство, пълно извращаване на истината. А ако бъде предположено, че чрез този стих се имат предвид Божиите Проявления, Които ще бъдат призовани в Деня на Страшния съд да извършат такива дела, това също изглежда е твърде далеч от истината и несъмнено от него няма полза. Напротив, чрез понятието “земя” се има предвид земята на проникновението и знанието, а чрез “небеса” — небесата на божественото Откровение. Помисли как, от една страна, Той с могъщата си ръка е превърнал земята на знанието и проникновението, простряла се преди това, в проста длан и от друга, е разпрострял една нова и висока въздигната земя в човешките сърца, като по този начин е накарал от просветените човешки гърди да израснат най-свежите и прекрасни цветове и най-здравите и стройни дръвчета.

По същия начин помисли как въздигнатите небеса на изповеданията в миналото бяха сгънати надве в десницата на могъществото, как небесата на Божественото Откровение бяха издигнати по Божия заповед и бяха украсени със слънцето, луната и звездите на чудните Му повеления. Такива са тайните на Божието Слово, които

¹ Коран 39:67.

бяха разбулени и проявени, та да можеш да доловиш утринната светлина на божественото напътствие, да можеш да угасиш чрез силата на уповаването и отричането кандилото на безполезните хрумвания, налудничавите въображения, колебанието и съмнението и да можеш да разпалиш в дълбините на сърцето си новородената светлина на божественото знание и увереност.

Знай наистина, че целта, лежаща в основата на всички тези символични понятия и трудноразбираеми метафори, които идват от Разкривателите на свящото Божие Дело, бяха, за да проверят и изпитат народите по света, за да може чрез тях земята на чистите и просветени сърца да бъде разпозната от нетрайната и безплодна почва. От незапомнени времена такъв е бил подходът на Бог към Неговите творения и за това свидетелства записаното в свещените книги.

Размисли също над разкрития стих относно “Кеблето”¹. Когато Мохамед, Слънцето на Пророчеството, избягал от зората на Батха² в Ятриб³, Той продължил, по време на молитва, да обръща лицето Си към Йерусалим — свещения град, до тогава, докато евреите започнали да отправят непристойни слова срещу Него — слова, които никак не подобава да бъдат споменати на тези страници и биха уморили читателя. Мохамед силно се наскърбил от тези слова. Отдал се на размисъл и съждение, Той се взирал в небето. Тогава чул благия Глас на Гавриил да казва: “Виждаме те отгоре, че обърнал си лицето Си към небето, но ще сторим така, че да се обръщаш към Кеб-

¹ Посоката, в която трябва да е обърнато лицето по време на молитва.

² Мека.

³ Медина.

ле, което да ти се нрави.”¹ В друг ден, когато Пророкът, заедно със Своите сподвижници извършвал обедната молитва и вече бил изпълнил два от предписаните рикати², Гласът на Гавриил се чул отново: “Обърни лицето Си към свещената джамия.”^{3, 4} По средата на същата молитва Мохамед внезапно отвърнал лицето Си от Йерусалим и се обърнал към Кеблето. В този миг внезапно силен ужас обхванал сподвижниците на Пророка. Вярата им силно се разклатила. Толкова силно било безпокойството им, че много от тях, прекъсвайки молитвата си, се отказали от вярата си. Наистина, Бог създаде този смут единствено за да провери и изпита Своите раби. Иначе Той, съвършеният Цар, можеше лесно да остави Кеблето непроменено и да направи така, че Йерусалим да продължи да бъде Точка на преклонение за Неговото Изповедание, като не лиши този свещен град от отличаващата го богоугодност, с която бе удостоен.

Никой от многото проводени като Пратеници на Божието Слово Пророци, от времето, когато бе проявен Моисей, като например Давид, Исус и други измежду по-възвишените Проявления, появили се в промеждутъка между Откровенията на Моисей и Мохамед, не промени някога закона за Кеблето. Тези Пратеници на Господа на сътворението всички до един учеха народите си да се обръщат в една и съща посока. В очите на Бога, съвършения Цар, всички места по света са едни и същи, с изключение на онова място, на което в дните на Неговите Проявления Той определя специално значение. Така Той разкрива: “На Бог принадлежат и Изтока и Запа-

¹ Коран 2:144.

² Молитвени поклони.

³ В Мека.

⁴ Коран 2:149.

да, затова накъдето и да се обърнеш, ще съзреш лика Божий.”¹ Въпреки истинността на тези факти, защо ли е било променено Кеблето, причинявайки такъв ужас сред хората, карайки сподвижниците на Пророка да се разколебаят и хвърляйки ги в такова дълбоко объркване? Да, такива неща, които причиняват страх в сърцата на всички хора се случват единствено, за да може всяка душа да бъде проверена с Божия пробен камък, за да могат истинските да бъдат разпознати и различени от лъжливите. Така след измяната сред хората Той разкри: “Ние определихме това, което ще имаш за Кебле, единствено за да разпознаем този, който следва Апостола от онзи, който се отвръща.”² “Подплашени магарета, бягащи от лъв.”³

Ако премислиш само за малко в сърцето си тези слова, ти несъмнено ще откриеш портите на проникновението, отключени пред себе си и ще съзреш разбулени пред очите си цялото знание и неговите тайни. Такива неща се случват само за да могат човешките души да се развиват и да бъдат освободени от затворническата клетка на себичността и желанието. Иначе през вечността онзи съвършен Цар е бил в Своята същност независим от разбирането на всички същества и ще продължи завинаги в собственото Си същество да бъде възвисен над преклонението на всяка душа. Един единствен полъх на Неговото изобилие е наистина достатъчен да премени човечеството с одеждата на богатството и една капка от океана на щедрото Му великодушие е достатъчна да даде всички същества със славата на вечния живот. Но тъй като божествената Цел нареди истинското да бъде раз-

¹ Коран 2:115.

² Коран 2:143.

³ Коран 74:50.

познавано от лъжливото и слънцето от сянката, Той във всеки сезон спускаше над хората пороите на изпитанията от Своето владение на славата.

Ако хората размислеха над живота на Пророците от миналото, те толкова лесно щяха да узнаят и разберат подхода на тези Пророци, че щяха да престанат да бъдат забулени с такива дела и думи, които противоречат на собствените им светски желания, и така да изгорят всяка пречеща им завеса с огъня, горящ в Храста на божественото знание и да заживеят в сигурност на престола на покоя и увереността. Например, помислете за Моисей, сина на Имран, един от възвисените Пророци и Автор на божествено разкрита Книга. Когато един ден минавал през пазара в дните преди обявяването на Неговата мисия, Той видял двама мъже да се бият. Единият от тях помолил Моисей за помощ срещу неговия противник. Тогава Моисей се намесил и го убил. За това свидетелства записаното в свещената Книга. Ако бъдат изложени подробностите, те биха удължили и биха ни отклонили от посоката на съжденията. Вестта за това произшествие се разпространила из целия град и Моисей силно се изплашил, както е засвидетелствано в текста на Книгата. И когато предупреждението: “О, Моисей! Истина ти казвам, първенците се съветват да Те убият”¹ достигнало до ушите Му, Той напуснал града и живял известно време в Мидиан, където служил на Шоеб. На връщане от там Моисей навлязъл в свещената долина, разположена в Синайската пустиня и там съзрял видението на Царя на славата от “Дървото, което не принадлежи нито на Изтока, нито на Запад.” Там Той чул разтърсващия душата

¹ Коран 28:20.

Глас на Духа, говорещ от запаления Огън, който му заповядал да пръсне над фараонските души светлината на божественото напътствие, така че, като ги освободи от сенките на долината на себичността и желанието, да може да им даде възможност да достигнат ливадите на небесното блаженство и избавяйки ги чрез Салсабила на отричането от объркването на отдалечеността, да ги накара да влязат в мирния град на божественото присъствие. Когато Моисей отишъл при Фараона и му предал, както Бог Му заповядал, Божественото Послание, Фараонът заговорил грубо, като казал: “Не си ли ти онзи, който извърши убийство и стана неверник?” Такива, казва Господът на великолепието, били думите на Фараона към Моисей: “Какво е това, което си извършил! Ти си един от неблагодарните.” Той отвърнал: “Наистина сторих това и бях един от онези, които са съгрешили. Избягах от теб, когато се страхувах от теб, но моят Господ ми даде мъдрост и ме направи един от Своите Апостоли.”¹

И сега премисли в сърцето си смута, който предизвиква Бог. Помисли за странните и многообразни изпитания, с които Той проверява Своите раби. Виж как Той внезапно избра измежду Своите раби и отреди възвишената мисия на божествено напътствие на Този, Който бе известен като виновен за убийство, Който сам призна жестокостта Си и Който в хорските очи бе отглеждан почти тридесет години в дома на Фараона и бе хранен на неговата маса. Не можеше ли Бог, всемогъщия Цар, да задържи ръката на Моисей от убийството, та да не Му бъде приписвано убийство, което да предизвиква объркване и отвращение сред хората?

¹ Коран 26:19.

Размисли също така за положението и състоянието на Мария. Толкова дълбоко бе объркването на този най-прекрасен образ, толкова жестока съдбата ѝ, че тя горчиво съжалявала, че някога се е родила. За това свидетелства текста на свещения стих, в който се споменава, че след като Мария родила Исус, тя окайвала своето състояние и извикала: “О, да бях умряла преди това и да бях забравена, напълно забравена!”¹ Кълна се в Бога! Такова ридаене изгаря сърцето и разтърсва човешкото същество. Такъв душевен ужас, толкова униние, не са могли да бъдат причинени от друго, освен от порицанието на враговете и заядливостта на неверниците и покварените. Помисли, какъв отговор би могла да даде Мария на хората около нея? Как би могла да твърди, че Младенецът, Чийто баща никой не познава, е бил заченат от Светия Дух? Затова Мария, този тайнствен и безсмъртен Образ, взела Детето си и се върнала в своя дом. Веднага щом я зърнали, хората започнали да казват: “О, сестро на Аарон! Баща ти не бе лош човек, нито майка ти разпътна.”²

И сега размисли над това най-тежко сътресение, това жестоко изпитание. Независимо от всичко това, Бог дари на тази същност на Духа, Който бе известен сред хората като нямащ баща, славата на Пророчеството и направи от Него Свое свидетелство за всички, които са в небесата и на земята.

Виж колко различни са пътищата на Проявленията Божии, както е повелено от Царя на сътворението, в сравнение с това, което хората очакват и желаят! Когато започнеш да разбираш същността на тези божествени тайни, ти ще схванеш целта на Бога, божествения Чаровник,

¹ Коран 19:22.

² Коран 19:28.

Всевъзлюбения. Тогава ще гледаш на думите и делата на този всемогъщ Властелин като на едно и също, така че каквото и да съзреш в Неговите дела, същото ще намериш в казаното от Него и каквото и да прочетеш в казаното от Него, същото да разпознаеш и в делата Му. Ето защо привидно такива думи и дела са огън на отмъщението за злите, а всъщност представляват водите на милостта за праведните. Ако окото на сърцето се отвореше, то със сигурност би съзряло, че словата, разкрити от небесата на Божията воля, са в съзвучие и единство с делата, които произтекоха от Царството на божественото могъщество.

А сега, внимавай, о, братко! Ако такива неща бъдат разкрити в това Изповедание и се случат такива произшествия сега, какво биха сторили хората? Кълна се в Онзи, Който е истинският Възпитател на човечеството и Разкривател на Божието Слово, че хората мигновено и несъмнено биха Го обявили за неверник и биха Го осъдили на смърт. Колко далеч са те от вслушването в гласа, който обявява: Виж, един Исус се появи от диханието на Светия Дух и Моисей един бе призован да изпълни божествена заръка! Дори да бъдат издигнати безброй гласове, никой не би се вслушал, ако бяхме казали, че на едно Дете без баща бе поверена пророческа мисия или пък че убиец е донесъл от пламъка на Горящия храст посланието "Наистина, наистина, Аз съм Бог!"

Ако бъде отворено окото на справедливостта, то лесно ще види, в светлината на онова, което бе споменато, че Той, Който е Причината и крайната Цел на всички тези неща, е проявен в този ден. Въпреки че в това Изповедание не се случиха подобни събития, хората все още се придържат към такива налудничави измислици, за

каквито милеят безпътните. Колко тежки са обвиненията, отправени към Него! Колко жестоки са гоненията, на които Той е подложен — обвинения и гонения, подобни на които хората нито са виждали, нито са чували!

Велики Боже! Когато потокът от слова стигна дотук, ние се вгледахме и виж, благоуханията Божи се носеха от зората на Откровението, а утринният ветрец появяваше от Шева на Вечния. Вестите му караха сърцето да ликува отново и носеха неизмерима радост на душата. Той обновяваше всички неща и носеше безброй и неоценими дарове от непознаваемия Приятел. Одеждата на човешката възхвала не може никога да се надява да бъде достойна за благородната Му осанка, а блестящият Му образ никога не може да се побере под наметалото на словата. Без едничко слово Той разбулва скритите тайни и без говор разкрива съкровения смисъл на божествените слова. Той учи славеите, чуруликащи в клоните на отдалечеността и тежката загуба да ридаят и стенат, обучава ги в изкуството на любовта и им открива тайната на себеотдаването. На цветята на Резвана на божественото съжителство Той разкрива ласките на страстно влюбения и разбулва очарованието на справедливия. На анемониите на градината на любовта дарява Той тайните на истината и в гърдите на влюбените Той поверява символите на най-съкровенията тънкост. Толкова преизобилни са излиянията на Неговата милост, че самият Свети Дух чувства завист! На капката даде Той вълните на морето, а пращинката дари с великолепието на слънцето. Толкова огромна е преливащата Му щедрост, че най-зловонният бръмбар потърси благоуханието на мускуса, а прилепът — светлината на слънцето. Той съживи мъртвите с дъха на живота и ги накара бързо да напуснат гробо-

вете на смъртните си тела. Той постави невежия на креслата на знанието и издигна потисника на престола на справедливостта.

Светът е преизпълнен с тези многообразни блага и чака часът, когато въздействието на Неговите невидими дарове ще се прояви в този свят, когато вехнещите и жестоко зажаднелите ще достигнат жителния Коусар на своя Превъзлюбен, а заблуденият скитник, загубен в пустинята на отдалечеността и нищетата, ще влезе в скитията на живота и ще се завърне при копнежа на своето сърце. В почвата на чие сърце ще покълнат тези свещени семенца? В градината на чия душа ще израснат цветовете на невидимите същности? Истина ти казвам, толкова яростно е горенето на Храста на любовта, запален в Синая на сърцето, че струящите води на свещените слова не могат никога да потушат неговите пламъци. Морета не могат никога да уталожат изгарящата жажда на този Левиатан, а този Феникс на неугасващия огън не може да живее другаде, освен в жаравата на лика на Превъзлюбения. Затова, о, братко, запали с маслото на мъдростта светилника на духа в дълбините на сърцето си и пази я със стъкленницата на проникновението, та дъхът на неверника да не може да угаси неговия пламък, нито да затъмни яркостта му. Така Ние просветихме небесата на речта с блясъка на Слънцето на божествената мъдрост и проникновение, та да може сърцето ти да намери покой, да можеш да бъдеш от онези, които на крилете на увереността са се извисили към небесата на любовта на своя Господ, Премилостивия.

А сега относно словата Му: "И тогава в небето ще се яви знамението на Сина Човешки." С тези слова се има предвид, че когато слънцето на божествените учения

бъде затъмнено, звездите на божествено установените закони паднат и луната на истинското знание — възпитателят на човечеството — бъде помрачена; когато знаците на напътствието и благоденствието бъдат обърнати, и утрото на истината и праведността е потънало в нощта, тогава в небето ще се яви знамението на Сина Човешки. Чрез “небето” се има предвид видимото небе, тъй като когато наближи часът, в който ще бъде проявено Слънцето на небесата на справедливостта и Спасителният ковчег на божественото напътствие плува в морето на величието, една звезда ще се появи в небето, предвестяваща на хората му появата на тази най-велика светлина. По същия начин в невидимото небе ще бъде проявена една звезда, която за хората по земята ще бъде като предвестник на пукването на онова истинско и възвишено Утро. Тези двойни знаци, във видимото и в невидимото небе, са обявявали Откровението на всеки един от Божиите Пророци, както широко се вярва.

Сред Пророците бе Авраам — Божият Приятел. Преди Той да се прояви, Нимрод сънувал сън. Извикал той своите гадатели, които му известили издигането на звезда в небето. Появил се също така един предвестник, който обявил из цялата страна пришествието на Авраам.

След Него дошъл Моисей — Онзи, Който разговарял с Бога. Гадателите по Негово време предупредили Фараона със следните слова: “Една звезда се издигна в небето и виж, тя предвещава зачеването на Дете, Коего държи в ръката Си твоята съдба и съдбата на твоя народ!” Появил се също така и един мъдрец, който в тъмнината на нощта донесъл благи вести на народа на Израил, дарявайки успокоение на техните души и увереност на техните сърца. За това свидетелства записаното

в свещените книги. Ако трябва да споменем подробности, това послание би набъбнало в книга. А и желанието Ни не е да разказваме истории за отминалите дни. Бог Ни е свидетел, че дори това, което сега споменаваме се дължи единствено на нежната Ни обич към теб, та дано бедните по земята да могат да стигнат до бреговете на морето на богатството, невежите да бъдат отведени до океана на божественото знание и онези, които жадуват за проникновение, да получат дял от Салсабила на божествената мъдрост. Иначе, този раб смята разглеждането на подобни писания за жестока грешка и тежко прегрешение.

По същия начин, когато наближил часът на Откровението на Исус, неколцина мъдrecи, разбрали, че звездата на Исус се е появила на небето, потърсили я и я последвали, докато стигнали града, който бил седалище на царството на Ирод. Властта на неговото господство в онези дни се простирала над цялата страна.

Тези мъдrecи казали: “Къде е онзи, който е роден Цар на евреите, защото ние видяхме Неговата звезда на изток и сме дошли да Му се поклоним?”¹ Когато продължили да търсят, те открили, че Детето се е родило във Витлеем, в страната Юдея. Това било знамениято, което било проявено във видимото небе. Колкото до знаменията в невидимото небе — небето на божественото знание и проникновение — Яхия, син на Захария бил онзи, който донесъл на хората вестта за Проявлението на Исус. Така Той е разкрил: “Бог ви възвестява Яхия, който ще свидетелства за Словото от Бога и който е велик и цело-мъдрен.”² Чрез понятието “Словото” се има предвид Исус,

¹ Матей 2:2.

² Коран 3:39.

Чието пришествие било предречено от Яхия. В свещените писания е записано още: “Йоан Кръстител проповядваше в Юдейската пустиня, като казваше: “Покайте се, понеже наближи небесното царство”¹. Чрез Йоан се има предвид Яхия.

По същия начин, преди да бъде разкрита красотата на Мохамед, били проявени знаменията на видимото небе. Колкото до знаменията на невидимото небе, появили се четирима, които последователно обявили на хората благата вест за издигането на това божествено Светило. Руз-бе, по-късно наречен Салман, имал честта да служи на тези хора. Когато наближавал края на един от тях, той изпращал Руз-бе при другия, докато най-сетне четвъртият, който, като почувствал, че смъртта му наближава, се обърнал към Руз-бе, като казал: “О, Руз-бе, когато вземеш тялото ми и го погребеш, отиди в Хеджаз, защото там ще изгрее Слънцето на Мохамед. Щастлив си ти, защото ще зърнеш лицето Му!”

А сега относно това чудно и най-възвишено Дело. Знай наистина, че много астрономи обявиха появата на неговата звезда във видимото небе. Също така на земята се появиха Ахмад и Казем², тези сияйни родствени светлини — Бог да освети вечното им жилище!

От всичко, което изложихме, става ясно и очевидно, че преди откровението на всяко от Огледалата, отразяващи божествената същност, знаменията, предвестяващи тяхната поява непременно трябва да бъдат разкрити във видимото небе, както и в невидимото, където е престолът на слънцето на знанието, на луната на мъдростта и на

² Матей 3:1-2.

³ Шейх Ахмад-е-Асхаи и Сеййед Казем-е-Рашти.

звездите на проникновението и речта. Знамението на невидимото небе трябва непременно да бъде разкрито в личността на онзи съвършен човек, който преди да се появи всяко Проявление, възпитава и подготвя човешките души за появата на божественото Светило — Светлината на Божието единство сред хората.

А сега, за словата Му: “И тогава всички земни племена ще заридаят и ще видят Сина Човешки, идващ в небесните облаци със сила и огромна слава.” Тези слова означават, че в онези дни хората ще оплакват загубата на Слънцето на божествената красота, на Луната на знанието и на Звездите на божествената мъдрост. Тогава те ще съзрат лика на Обещания, обожаемата Красота, да се спуска от небето, възседнала облациите. С това се има предвид, че божествената Красота ще бъде проявена от небето на Божията воля и ще се появи във формата на човешкия храм. Названието “небе” означава висота и възвишеност, тъй като то е престол на откровението на онези Проявления на светостта — Зорите на предвечната слава. Тези предвечни Същества, въпреки че са родени от утробата на своите майки, всъщност са се спуснали от небето на Божията воля. Въпреки че живеят на тази земя, тяхната истинска обител са покоите на славата във владенията във висините. Въпреки че крачат сред смъртни, те се реят в небето на божественото присъствие. Без нозе те крачат по пътеката на духа и без криле те се извисяват във възвишените висоти на божественото единство. С всеки поет дъх те преминават необятното пространство и всеки миг прекосяват царствата на видимото и невидимото. На техните престоли е написано: “Абсолютно нищо не Му пречи да се занимава с друго”, и на седалищата им е изписано: “Наистина, различни

всеки ден са пътищата Му¹. Те са изпратени чрез върховното могъщество на Предвечния и се надигат по възвишената воля на Бога, най-могъщия Цар. Това се има предвид чрез словата: “идващ в небесните облаци”.

В казаното от божествените Светила понятието “небе” се е използвало за много и различни неща, като например “небето на Заповедите”, “небето на Волята”, “небето на божествената Цел”, “небето на божественото Знание”, “небето на Увереността”, “небето на Речта”, “небето на Откровението”, “небето на Скрытостта” и други подобни. Във всеки отделен случай Той давал на понятието “небе” специален смисъл, значението на който не се открива на никого, освен на онези, които са посветени в божествените тайни и са отпили от потира на вечния живот. Например Той казва: “Небето има препитание за вас и съдържа то онова, което ви е обещано”², докато земята е тази, която ражда такова препитание. Казано е също така: “Имената се спускат от небето”, докато те излизат от човешките уста. Ако очистиш огледалото на своето сърце от праха на злонамереността, ти ще схванеш смисъла на символичните понятия, разкрити от всеобхватното Божие Слово, проявени във всяко Изповедание и ще откриеш тайните на божественото знание. Докато обаче не изгориш с пламъка на пълното безпристрастие онези завеси на празното познание, които са разпространени сред хората, ти не ще можеш да съзреш сияйното утро на истинското знание.

Знай наистина, че има два вида Знание — Божествено и Сатанинско. Първото блика от извора на божественото вдъхновение, а второто е просто отражение на на-

¹ Коран 55:29.

² Коран 51:22.

лудничави и смътни помисли. Източник на първото е самият Бог, а двигателната сила на второто — шепотът на себичните копнежи. Едното се ръководи от принципа: “Бойте се от Бога, Бог ще ви научи”, а другото е просто потвърждение на истината: “Знанието е най-жестоката завеса между човека и неговия Творец.” Първото дава плода на търпението, на пламенното желание, на истинското проникновение и обич, докато второто не може да роди нищо друго, освен високомерие, тщеславие и само-надеяност. От казаното от тези Учители на свещеното слово, Които разтълкуваха смисъла на истинското знание, не може по никакъв начин да бъде доловена миризмата на тези мрачни учения, които затъмниха света. Дървото на такива учения не може да даде никакъв резултат освен несправедливост и непокорство и не ражда никакъв плод освен омраза и завист. Плодът му е смъртна отрова, сянката му — изгарящ огън. Колко добре е казано: “Вкопчи се в наметалото на Желанието на своето сърце и всичкия си срам остави настрана; мъдрите на света прогони от своето лице, колкото и велики да са техните имена.”

Следователно сърцето трябва непременно да бъде пречистено от празнословието на хората и осветено от всяка земна привързаност, така че да може да открие скрития смисъл на божественото вдъхновение и да се превърне в съкровищница на тайните на божественото знание. Така казано е: “Този, който крачи по Снежнобялата пътека и следва стъпките на Пурпурната опора, никога не ще достигне до своята обител, докато не опразни ръцете си от светските неща, за които хората милеят.” Това е главното изискване към всеки, който крачи по та-

зи пътека. Размисли над това, за да можеш с открити очи да схванеш истината на тези слова.

Отклонихме се от целта на Нашите съждения, въпреки че всичко, което бе споменато, служи единствено да подкрепи целта Ни. За Бога, колкото и огромно да е желанието Ни да бъдем кратки, чувстваме, че не можем да спрем перото Си! Въпреки всичко, което споменахме, колко неизброими са перлите, които останаха недокоснати в черупката на Нашето сърце! Колко много са хуриите на дълбокия смисъл, които засега са скрити в одаите на божествената мъдрост! Никой все още не ги е приближавал — хурии, “които ни човек, ни дух докосвал е преди.”¹ Въпреки всичко, което бе казано, изглежда сякаш не е изречена ни буква от онова, което искаме да кажем, сякаш не е разкрит ни знак относно целта Ни. Кога ще се намери верен търсач, който ще надене одеждата на поклонничеството, ще достигне до Каабето на съкровено желание и без ухо или език, ще открие тайните на божественото слово?

Чрез тези просветляващи, тези убедителни и понятни обяснения става ясен и очевиден смисълът на “небе” в гореспоменатия стих. А сега относно словата Му, че Синът Човешки ще дойде “в небесните облаци”. Чрез понятието “облаци” се имат предвид онези неща, които са противни на навиците и желанията на хората. Така, както Той е разкрил във вече споменатия стих: “Винаги, когато при вас дойде Апостол с онова, което душите ви не желаят, вие се надувате от гордост, като едни обвинявателите че са лъжепророци, а други убивате жестоко.”² Тези “облаци” означават в определен смисъл отменянето на

¹ Коран 55:56.

² Коран 2:87.

законали, замяната на предишните Изповедания, отхвърлянето на ритуали и обичаи, разпространени сред хората, издигането на неграмотния вярващ над учените противници на Вярата. В друг смисъл те означават появата на онази безсмъртна Красота в образа на смъртен с такива човешки ограничения като ядене и пиене, бедност и богатство, слава и падение, сън и събуждане, и други такива неща, които хвърлят съмнение в умовете на хората и ги карат да се отвръщат. Всички такива завеси са наречени символично “облаци”.

Това са “облаците”, които карат небесата на знанието и проникновението на всичко, що живее на земята, да бъдат разцепени надве. Така, както Той е разкрил: “В този ден небето ще бъде разцепено от облаците.”¹ Така, както облаците не позволяват на очите на хората да видят слънцето, така и тези неща пречат на човешките души да различат светлината на божественото Светило. За това свидетелства онова, което излезе от устата на неверниците, както е разкрито в свещената Книга: “И казаха те: “Какъв апостол е този? Той храни се и по улиците се разхожда. Докато не бъде спуснат ангел и не потвърди предупрежденията му, не ще му повярваме.”² Други Пророци също са били подложени на бедност, нещастия и глад, както и на негодите и превратностите на този свят. Тъй като тези свети Личности изпитваха такива нужди и лишения, хората следователно се изгубиха в дебрите на опасенията и съмненията и бяха сполетени от смущение и обърканост. Как, чудеха се те, може такъв човек да бъде изпратен от Бога, да изгква своето господство над всички народи и племена по земята и да се обявява за

¹ Коран 25:25.

² Коран 25:7.

цел на всичко сътворено — така, както Той е казал: “Ако не беше Ти, нямаше да сътворя всичко, що е на небето и на земята” — и въпреки това да бъде подложен на такива обикновени неща? Ти несъмнено си бил осведомен за злочестините, бедността, негодите и унижението, които са сполитали всеки Божи Пророк и Неговите сподвижници. Трябва да си чул как главите на техните последователи са били изпращани като дарове на различни градове, как жестоко са им пречели във всичко, което им е било повелено. Всеки един от тях стана жертва в ръцете на враговете на Неговото Дело и трябваше да изстрада всичко, което те наредиха.

Очевидно е, че промените, направени във всяко Изповедание, съставляват тъмните облаци, които застават между око̀то на човешкото проникновение и божественото Светило, хвърлящо сиянието си от зората на божествената същност. Помисли как в продължение на поколения хората са подражавали на своите бащи и са били възпитавани според такива навици и обичаи, каквито са били продиктувани от тяхната Вяра. Следователно, ако тези хора откриеха внезапно, че един Човек, Който е живял сред тях, Който по отношение на всяко човешко ограничение е бил равен с тях, се е надигнал да отмени всички установени принципи, наложени от тяхната Вяра — принципи, чрез които те са били възпитавани в продължение на векове, и всеки, който им се е противопоставял и ги е отричал, те са считали за неверник, безпътен и нечестивец — те със сигурност биха били забулени и би им било попречено да признаят Неговата истина. Такива неща са като “облаци”, които забулват очите на онези, чиято съкровена същност не е вкусила от Салсибила на безпристрастността, нито е отпила от Коусара на

Божие знание. Такива хора, когато се запознаят с тези обстоятелства, стават толкова забулени, че без ни най-малък въпрос, те обявяват Божие Проявление за неверник и Го осъждат на смърт. Ти трябва да си чул, че такива неща са се случвали през вековете и сега виждаш ги и в наши дни.

Належащо е следователно да положим върховно старание, та с невидимата Божия подкрепа, тези тъмни завеси, тези облаци на изпратени от Небето изпитания да не ни попречат да съзрем красотата на сияйния Му Лик и да можем да Го разпознаем единствено чрез самата Му същност. И ако потърсим свидетелство за Неговата истина, трябва да се задоволим с едно единствено нещо, за да можем така да стигнем до Него, Който е Изворът на безгранична милост и в Чието присъствие цялото изобилие на света се превръща в нищета, да можем да престанем да Му противоречим всеки ден и да се придържаме към собствените си безсмислени предположения.

Милостиви Боже! Въпреки предупреждението, което на един чудно символичен език и чрез тънки метафори бе произнесено в отминалите дни и което целеше да разбуди народите по света и да им попречи да се лишат от своя дял от бушуващия океан на Божията милост, се случиха такива неща, на каквито бяхме свидетели! За тези неща се споменаваше и в Корана, както свидетелства следния стих: “Какво друго могат да очакват такива хора, освен Бог да се спусне при тях под сянката на облаци?”¹ Някои от духовниците, които се придържат към буквата на Божие Слово започнаха да считат този стих за едно от знаменията на онова очаквано възкресение,

¹ Коран 2:210.

което е родено от безсмислените им предположения. И това въпреки факта, че подобни споменавания са били направени в повечето от божествените Книги и са били записани във всички откъси, свързани със знаменията на идващото Проявление.

Така също, Той казва: “В деня, когато небето ще изпусне осезаем дим, който ще обвие човечеството, това ще бъде болезнено мъчение.”¹ Преславният е отредил същите тези неща, които са противни на желанията на нечестивите да бъдат пробния камък и мерилото, с които Той изпитва своите раби, та справедливият да бъде разпознат от нечестивеца и правоверният да бъде различен от неверника. Символичното понятие “дим” означава жесток разкол, отменянето и премахването на признатите норми и пълното унищожение на техните тесногърди поддръжници. Какъв по-плътен и непрогледен дим от този, който е обвил днес всички народи по света, който се превърна в мъчение за тях и от който те безнадеждно не успяват да се избавят, колкото и да се опитват? Толкова жесток е този огън на себичността, горящ в самите тях, че във всеки миг изглежда ги сполетяват нови мъчения. Колкото повече им се казва, че това чудно Божие Дело, това Откровение от Всевишния, е проявено за цялото човечество и нараства и укрепва всеки ден, толкова повече избуява пламъка на огъня в техните сърца. Колкото повече наблюдават несломимата сила, пълното себеотрицание, непоколебимото постоянство на светите Божии сподвижници, които с Божия подкрепа стават все по-благородни и по-славни всеки ден, толкова по-дълбок става ужасът, който опустошава техните души. В тези дни,

¹ Коран 44:10.

слава Богу, могъществото на Неговото Слово придоби такова влияние над хората, че те не смеят да проронят дума. Ако се изправеха срещу един от сподвижниците на Бога, който, ако можеше, охотно и с радост би предложил десет хиляди живота в жертва на своя Възлюбен, толкова силен би бил страха им, че те незабавно биха изповядали вярата си в Него, докато скришом биха хулили и проклинали Неговото име! Така, както Той е разкрил: “И когато ви срещнат, те казват: “Вярваме”, но щом останат сами, започват да гризат ноктите си от ярост към вас. Кажете: “Умрете в яростта си!”¹ Бог наистина знае, що е дълбоко във вашите гърди.”

Не след дълго очите ти ще съзрат знамената на божественото могъщество, развети над всички области и знаците на всепобедното Му могъщество и господство, проявени във всяка страна. Тъй като повечето от духовниците не успяха да проумеят смисъла на тези стихове и не схванаха значението на Деня на Възкресението, те тълкуваха невежо тези стихове според безсмислената си и погрешна представа. Единият истински Бог Ми е свидетел! Малко проникновение се изисква, за да им бъде дадена възможност да съберат от тези два стиха всичко, което искаме да изложим, и така да достигнат, чрез милостта на Премилосърдния сияйното утро на увереността. Такива са звуците на небесния напев, който излива върху теб безсмъртната Небесна птица, чуруликаща на Садре на Баха, та, с Божие позволение, да тръгнеш по пътеката на божественото знание и мъдрост.

И сега относно Неговите слова: “И Той ще изпрати Своите ангели...” Чрез “ангели” се имат предвид онези,

¹ Коран 3:119.

които укрепени със силата на духа, са изгорили с огъня на любовта към Бога всички човешки черти и ограничения и са се пременили с качествата на най-възвишените Същества и на Херувимите. Онзи свят човек, Садек¹, в своята възхвала на Херувимите казва: “Стои там зад Престола група от нашите другари-шиити.” Различни и многообразни са тълкуванията на словата “зад Престола”. В определен смисъл те показват, че не съществуват истински шиити. Така, както той казва в друг откъс: “Истинският вярващ се оприличава на философския камък.” Обръщайки се след това към своя слушател, той казал: “Виждал ли си някога философски камък?” Размисли как този символичен език, по-красноречив от всяка реч, но в същото време и пряк, свидетелства за несъществуването на истински вярващ. Такова е свидетелството на Садек. А сега помисли колко несправедливи и многобройни са тези, които, макар и сами да не са успели да вдъхнат благоуханието на вратата, са заклеймили като неверници онези, чрез чиито слова се разпознава и се установява самата вяра.

И сега, тъй като тези свети същества са се пречистили от всяко човешко ограничение, станали са надарени с качествата на духовното и са били украсени с благородните черти на благословените, те следователно са били наречени “ангели”. Такъв е смисълът на тези стихове, всяка дума от които бе разтълкувана с помощта на най-понятни текстове, най-убедителни доводи и най-установени доказателства.

Тъй като последователите на Исус не разбраха никога скрития смисъл на тези слова и тъй като знаме-

¹ Шестият имам на шиитите.

нията, които те и водачите на тяхната Вяра очакваха, не успяха да се появят, те отказваха да признаят, та дори и досега, истината на онези Проявления на светостта, които бяха проявени след дните на Исус. Така те се лишиха от излиянията на Божията свята милост и от чудесата на божественото Му слово. Толкова ниско е тяхното положение в този ден — Денят на Възкресението! Те не успяха дори да проумеят, че ако знаменията на Божието Проявление във всяка епоха се явяваха във видимото царство в съответствие с текста на установените предания, никой не би могъл изобщо да отрича или да се отвърне, нито пък благословените ще могат да бъдат разпознати от нищожните и правонарушителите от богобоязливите. Отсъди право — ако пророчествата, записани в Евангелието бяха изпълнени буквално, ако Исус, Синът на Мария, се бе спуснал, съпроводан от ангели, от видимото небе възседнал облаците, кой би се осмелил да не повярва, кой би се осмелил да отрече истината и да не ѝ обърне внимание? Не, такъв ужас би обхванал незабавно всички земни обитатели, че никоя душа не би се почувствала в състояние да промълви и дума, да не говорим да отрече или приеме истината. Именно поради непроумяване на тези истини не един християнски духовник възрази на Мохамед и изрази несъгласието си със следните слова: “Ако Ти наистина си обещаният Пророк, защо тогава не си придружен от онези ангели, които предричат нашите свещени Книги и които непременно ще се спуснат с обещаната Красота, за да Му помагат в Неговото Откровение и да послужат като предизвестители за Неговия народ?” Така, както Преславният е записал казано-

то от тях: “Защо не Му е спуснат ангел, та да бъде с Него предизвестител?”¹

Такива възражения и различия са се запазвали във всяка епоха и век. Хората винаги са се занимавали с такива благовидни разговори, възразявайки напразно: “Защо това или онова знамение не бе явено?” Такива несгоди ги сполетяваха само защото се придържаха към начина на мислене на духовниците от епохата, в която живееха и сляпо им подражаваха в приемането или отхвърлянето на тези Същности на необвързаността, тези свети и божествени Същества. Тези водачи, поради своето отдаване на себичните си желания и преследването на преходни и низки неща смятаха, че тези божествени Светила са в противоречие с нормите на тяхното знание и проникновение и са противници на техния начин на мислене и отсъждения. Тъй като те буквално тълкуваха Божието Слово, както и казаното и преданията за Буквите на единството, и ги обясняваха според собственото си ограничено проникновение, те лишиха себе си и целия си народ от изобилните порои на Божията милост и благодат. И въпреки това те свидетелстват за добре известното предание: “Наистина Словото ни е непонятно, объркващо непонятно.” В друг случай е казано: “Делото Ни е трудно поносимо, силно озадачаващо, никой да го понесе не може, освен любимец на небето, вдъхновен Пророк или такъв, чиято вяра Бог е изпитал.” Тези религиозни водачи признават, че никое от тези три точно определени състояния не се отнасят до тях. Първите две състояния са очевидно извън техните възможности, а колкото до третото, явно е, че те никога не са издържа-

¹ Коран 25:7.

ли изпитанията, изпратени от Бога, както и че когато и да се е появил божественият Пробен камък, те показваха, че нямат никаква стойност.

Велики Боже! Въпреки това, че те приемат истината на това предание, тези духовници, които още се съмняват и спорят относно теологичните неясноти на своята вяра, твърдят, че са тълкуватели на Божия закон и разяснители на съществените тайни на святоото Му Слово. Те уверено изтъкват, че такива предания, в които се говори за появата на очаквания Каем все още не са се изпълнили, докато те самите не са съумели да вдъхнат благоуханието на смисъла на тези предания и пак забравят факта, че всички тези знамения са се случили, че е бил разкрит пътят на Божието свято Дело и дружината на правоверните, бърза като светкавица, дори сега минава по този път, докато тези невежи духовници стоят в очакване да видят предречените знамения. Кажете, о, невежи! Чакайте така, както чакат и онези преди вас!

Ако бъдат запитани относно онези знамения, които непременно трябваше да преиздвестят откровението и изгрева на слънцето на мохамеданското Изповедание, за които вече говорихме, и никое от които не бе буквално изпълнено, и ако им бъде казано: “Защо отхвърлихте твърденията, направени от християните и друговерските народи и ги считате за неверници”, като не знаят какъв отговор да дадат, те ще отвърнат: “Книгите са изопачени и не са, нито някога са били от Бога.” Размисли, самите слова на стиховете красноречиво свидетелстват за истината, че те са от Бога. Подобен стих е разкрит също така в Корана, ако бяхте от онези, които проумяват. Истина ви казвам, през всичкото това време те въобще не

успяха да проумеят онова, което се има предвид чрез изопачаване на текста.

Да, в писанията и казаното от Огледалата, отразяващи слънцето на мохамеданското Изповедание се споменава за “изменение от възвишените същества” и “преиначаване от високомерните”. Такива откъси обаче се отнасят само за отделни случаи. Сред тях е разказът на Ибн-е-Сурия. Когато хората на Хайбар попитали съсредоточието на мохамеданското Откровение относно наказанието за прелюбодеяние, извършено между женен мъж и омъжена жена, Мохамед отговорил и казал: “Законът Божи е смърт чрез камъни.” Тогава те възразили, казвайки: “В Петокнижието не е разкрит никакъв такъв закон.” Мохамед отговорил и казал: “Кой измежду вашите равнини смятате, че е всепризнат и притежава сигурно знание на истината?” Те се съгласили, че такъв е Ибн-е-Сурия. Тогава Мохамед го повикал и казал: “Умолявам те заради Бога, Който разцепи надве морето за вас, направи така, че манна да се спусне върху вас и облаци да ви закрилят, Който ви избави от Фараона и неговия народ и възвиси ви над всички човешки създания, да ни кажеш какво повели Моисей относно прелюбодейството между женен мъж и омъжена жена.” Той дал отговора: “О, Мохамед, смърт чрез камъни е законът.” Мохамед запитал: “Защо тогава този закон е отменен и е престанал да действа сред евреите?” Той отвърнал: “Когато Навуходоносор предаде Йерусалим на пламъците и наказа евреите със смърт, само неколцина оцелели. Духовниците в онова време, като имали предвид крайно ограничения брой на евреите и гълпите амелекити се посъветвали и сигнали до заключението, че ако наложат закона на Петокнижието, всеки оцелял, който бил избавен от ръката на

Навуходоносор трябвало да бъде убит според присъдата на Книгата. Поради такива съображения те изцяло отменили смъртното наказание.” В това време Гавриил вдъхновил просветленото сърце на Мохамед със следните слова: “Те изопачават текста на Божието Слово.”¹

Това е един от случаите, за които става дума. Наистина чрез “изопачаване” на текста не се има предвид това, което са си мислели тези невежи и недостойни души, така както някои поддържат, че еврейските и християнските духовници са заличили от Книгата такива стихове, които възхваляват и величават лика на Мохамед и наместо тях са вмъкнали противното. Колко невероятно празни и лъжовни са тези слова! Може ли човек, който вярва в една книга и я счита за вдъхновена от Бога, да я осакати? А и Петокнижието е било разпространено из цялата земя и не било ограничено единствено до Мека и Медина, та да могат скришом да опорочат и изопачат неговия текст. Не, по-скоро чрез опорочаване се има предвид онова, с което се занимават днес всички мюсюлмански духовници, т. е. тълкуването на Божията свещена Книга в съответствие с налудничавите си въображения и безсмислени желания. И тъй като евреите по времето на Мохамед тълкували онези стихове от Петокнижието, които се отнасяли за Неговото Проявление според собствените си предположения и отказали да се задоволят с Неговата свята реч, срещу тях било отправено обвинението за “опорочаване” на текста. Ясно е също така как в този ден хората на Корана изопачиха текста на Божията свещена Книга относно знаменията на очакваното

¹ Коран 4:45.

Проявление и го тълкуваха според собствените си наклонности и желания.

В друг един случай Той казва: “Част от тях чуха Божието Слово и след като го разбраха, го изопачиха и съзнаваха що вършат.”¹ Този стих също показва, че смисълът на Божието Слово е бил изопачен, а не че самите думи са били заличени. За истината на това свидетелстват онези, които са здравомислещи.

Отново при един случай Той казва: “Горко на онези, които със собствените си ръце преписват Книгата изопачено и след това казват: “Това от Бог е”, за да могат да го продадат на нищожна цена.”² Този стих бе разкрит относно духовниците и водачите на еврейската Вярa. Тези духовници, за да поласкаят богатите, да придобият материални възнаграждения и да излеят завистта и неверието си изписаха доста книжа, опровергавайки твърденията на Мохамед, подкрепяйки доводите си с такива доказателства, каквито е непристойно дори да споменем и твърдяха, че тези доводи са извлечени от текста на Петокнижието.

Същото може да бъде видяно и днес. Помисли колко много са изобличаванията, написани от невежите духовници на тази епоха срещу това най-чудно Дело! Колко налудничави са техните измислици, че тези клевети са в съответствие със стиховете на Божията свещена Книга и в съзвучие с казаното от проникателните!

Целта ни с разказването на тези неща е да те предупредим, че ако те поддържаха, че онези стихове, в които се споменават знаменията в Евангелието, са били изопачени, ако те ги отхвърляха и вместо това се придържаха

¹ Коран 2:75.

² Коран 2:79.

към други стихове и предания, ти трябва да знаеш, че думите им са пълна лъжа и клевета. Да, “изопачаване” на текста, в смисъла, за който говорихме, наистина е било извършено в определени случаи. Някои от тях споменахме, за да стане очевидно за всеки проникателен наблюдател, че на неколцина необразовани свети Мъже бе дадено съвършеното владееие на човешката наука, та да може злостният противник да престане да твърди, че даден стих говори за “изопачаване” на текста и да внушава, че Ние, поради липса на знание, сме споменали такива неща. А и повечето от стиховете, които говорят за “изопачаване” на текста, са били разкрити по отношение на еврейския народ, ако проучиш островчетата на кораническото Откровение.

Чухме също някои от невежите на земята да твърдят, че истинският текст на божественото Евангелие не съществува сред християните, че то се е възвисило на небето. Колко жестоко са се заблудили! Как забравят факта, че такова твърдение причинява най-жестоката несправедливост и жестокост на милостивото и любящо Провидение! Как би могъл Бог, когато вече Слънцето на красотата на Исус се е скрило от погледа на Неговия народ и се е въздигнало на четвъртото небе, да направи така, че Неговата свещена Книга, Неговото най-велико доказателство сред творенията Му също да изчезне? Какво ще бъде оставено на този народ, към което той да се придържа, от залеза на слънцето на Исус до изгрева на слънцето на мохамеданското Изповедание? Какъв закон би могъл им бъде подкрепа и напътствие? Как биха могли такива хора да бъдат направени жертва на отмъстителния гняв на Бога, всемогъщия Отмъстител? Как биха могли да бъдат сполетени от бича на наказанието на бо-

жествения Цар? Преди всичко, как би могъл да бъде спрян притокът на милостта на Всещедрия? Как би могъл да бъде успокоен океанът на нежното Му благоволение? При Бога намираме подслон от онова, което създанията Му си въобразяват за Него! Възвишен е Той над тяхната представа!

Скъпи приятелю! Сега, когато пуква светлината на вечното Божие Утро, когато сиянието на свещените Му слова: “Бог е светлината на небето и на земята”¹ хвърля лъчите си над цялото човечество, когато ненакърнимостта на Неговата скиния се обявява чрез свещените Му слова: “Бог пожела да усъвършенства светлината си”², и Ръката на всемогъществото, носеща свидетелството Му: “В дланта Си Той държи царството на всички неща” се протяга към всички народи и племена по земята, трябва да напрегнем усилия, та дано, с Божията милост и благодат, да навлезем в небесния Град: “Наистина, ние принадлежим на Бога” и да заживеем в извисената обител: “И при Него връщаме се ние.” Твой дълг е, с Божие позволение, да очистиш окото на своето сърце от земните неща, за да можеш да осъзнаеш безграничността на божественото знание и да съзреш Истината така ясно, че да не се нуждаеш от никакво доказателство, което да показва Неговата действителност и от никакво показание, което да подкрепя Неговото свидетелство.

О, любящи търсачо! Ако се извисиш в свещеното царство на духа, ти ще разпознаеш Бога, проявен и възвисен над всички неща така, че очите ти не ще съзират никого освен Него. “Бог бе сам, нямаше никой друг освен Него.” Толкова възвишено е това място, че никакви

¹ Коран 24:35.

² Коран 9:33.

показания не могат да го опишат, нито свидетелства да отдадат заслуженото на неговата истина. Ако проучиш свещените владения на истината, ще откриеш, че всички неща се познават единствено чрез светлината на Неговото разпознаване, че Той винаги е бил и винаги ще продължи да бъде познаван чрез самия Него. И ако живееш в страната на показанията, задоволи се с онова, което Той самият е разкрил: “Не им ли стига, че Ти изпратихме Книгата?”¹ Това е показанието, което Той самият повели, по-голямо доказателство от това няма, нито някога ще има: “Това доказателство е Неговото Слово; самият Той — показание за Неговата истина.”

И сега, Ние умоляваме хората на Баяна, всички учени, мъдреци, духовници и свидетели сред тях, да не забравят желанията и съветите, разкрити в тяхната Книга. Нека те винаги са устремили погледа си към основите на Неговото Дело, за да не би когато Той, Който е Въплъщението на истината, най-съкровената същност на всички неща, Източник на всяка светлина, бъде проявен, те да се придържат към определени откъси от Книгата и да Му причинят онова, което бе причинено в Изповеданието на Корана. Защото наистина могъщ е Той, Царят на божественото могъщество, да задуши с единствена буква от чудните Си слова, животворното дихание на целия Баян и на неговите хора, с единствена буква да ги дари с нов и вечен живот и да ги накара да се изправят и бързо да напуснат гробовете на безсмислените си и себични желания. Внимавайте и бъдете нащрек, и помнете, че всички неща достигат своя връх във вярата в Него, в достигането до Неговия ден и в осъзнаването на Божес-

¹ Коран 29:51.

твеното Му присъствие. “Не е никак благочестиво да обръщате лицата си на изток или запад, но благочестив е онзи, който вярва в Бога и в Последния ден.”¹ Вслушайте се, о, хора на Баяна, в истината, към която ви призоваваме, та дано потърсите подслона на сянката, хвърлена в Божия Ден над цялото човечество.

¹ Коран 2:176.

ЧАСТ ВТОРА

Наистина, Този, Който е Слънцето на истината и Разкривател на Върховното Същество, притежава през цялото време неоспоримо господство над всичко, което е на небето и на земята, макар и да няма човек на земята, който да Му се подчинява. Той наистина е независим от всяко земно владение, дори и да е лишен от всичко. Така ти разкриваме тайните на Божието Дело и ти даряваме бисерите на божествената мъдрост, та дано съумееш да се извисиш на крилете на себеотрицанието до онези висини, които са забулени за човешките очи.

Значението и съществената цел, лежащи в основата на тези слова, е да се разкрие и да се покаже на хората с чисто сърце и осветен дух, че онези, Който са Светилата на истината и Огледалата, отразяващи светлината на божественото Единство, в която и епоха и цикъл да са изпратени на този свят от невидимите си обители на предвечната слава, за да възпитават душите на хората и да дарят благодат на всички творения, са неизменно надарени с всепокоряващо могъщество и са облечени с непобедимо господство. Тези скрити Скъпоценности, тези закътани и незрими Съкровища в самите себе си проявяват и доказват действителността на тези свещени слова: “Наистина Бог върши туй, що благоволи и повелява туй, що пожелае.”

За всяко проникателно и просветлено сърце е очевидно, че Бог, непознаваемата Същност, небесното Същество, е неизмеримо извисен над всяко човешко качество, като например тленно съществуване, възнесение и спущане, възход и упадък. Далеч от Неговата слава е човешки език да Му отдаде съответстваща възхвала или човешко сърце да проумее безграничната Му тайнственост. Той е и винаги е бил забулен в древната вечност на Своята същност и ще остане в действителността Си завинаги скрит от очите на хората. “Ничие зрение не Го възприема, но Той възприема всяко зрение; Той е Проницателният, Вседолавящият.”¹ Няма връзка на пряко взаимоотношение, която да може въобще да Го обвърже с Неговите творения. Той стои възвисен извън и над всяка раздяла и единство, на всяка близост и отдалеченост. Никакъв знак не може да издаде Неговото присъствие или Неговото отсъствие, тъй като чрез едничко слово на заповедта Му бяха създадени всички, които са в небето и всички, които са на земята и по Негово желание, което е самата Първична воля, всички пристъпиха от пълното небитие в царството на битието — света на видимото.

Милостиви Боже! Как би могло да се мисли за каквото и да е съществуващо взаимоотношение или възможна връзка между Неговото Слово и онези, които са създадени от него? Стихът: “Бог ще ви накара да се боите от Него”² непогрешимо свидетелства за действителността на Нашия довод, и словата: “Бог бе сам; нямаше никой освен Него” са сигурно свидетелство за неговата истина. Всички Божи Пророци и техните Избраници, всички ду-

¹ Коран 6:103.

² Коран 3:28.

ховници, мъдrecи и далновидните от всяко поколение единодушно признават своята неспособност да стигнат до разбирането на тази Същина на цялата истина и признават безсилието си да обхванат Този, Който е съкрове-ната Същност на всички неща.

Тъй като по този начин вратата на знанието на Предвечния е затворена пред лицата на всички същества, Източникът на безгранична милост, според казаното от Него: “Милостта Му надхвърли всички неща; милостта Ми всички ги обхвана”, накара тези сияйни Скъпоценности на светостта да се появят от царството на духа, в благородната форма на човешкия храм, и да бъдат проявени на всички хора, за да могат да предадат на света тайните на неизменното Същество и да разкажат за недоловимите черти на незагиващата Му същност. Тези пресвети Огледала, тези Изгреви на предвечната слава са всички до един Представители на земята на Онзи, Който е централното Светило във вселената, негова същност и крайна цел. От Него произтича тяхното знание и могъщество; от Него идва тяхното господство. Красотата на техния лик е просто отражение на Неговия образ, а откровението им е знак за неумиращата Му слава. Те са Съкровищниците на божественото знание и Хранилищата на небесна мъдрост. Чрез тях се предава милост, която е безгранична и се разкрива светлината, която никога не ще помръкне. Така, както Той е казал: “Няма каквато и да е разлика между Теб и тях; освен, че те са Твои раби и са създадени от Теб.” Това е значението на преданието: “Аз съм самият Него, а Той е самият Мен.”

Преданията и казаното, които имат пряко отношение към Нашата тема са различни и многообразни; въздържахме се от цитирането им, за да бъдем кратки. Не-

що повече, всичко, което е в небесата и всичко, което е на земята, е пряко свидетелство за разкриването в самото него на качествата и имената Божии, тъй като във всяка частица са въплътени знаците, които дават красноречиво показание за разкриването на тази най-велика Светлина. Струва ми се, ако не бе заради могъществото на това откровение, никое създание не би някога съществувало. Колко сияйни са светилата на знанието, които греят в една частица и колко огромни са океаните на мъдростта, които бушуват в една едничка капка! Във висша степен това е вярно за човека, който, сред всички сътворени неща, бе надарен с плаща на такива дарове и бе избран за славата на такова отличие, тъй като в него потенциално са разкрити всички качества и имена Божии до степен, която никое друго същество не е превъзхождало или надминало. Всички тези имена и качества са приложими за него. Така, както Той е казал: “Човекът е Моята тайна, а Аз съм неговата тайна.” Многобройни са стиховете, многократно разкривани във всички божествени Книги и свещени писания, които са посветени на тази най-трудно доловима и възвишена тема. Така, както Той е разкрил: “Със сигурност ще им покажем знаците Си в света и вътре в самите тях.”¹ Отново Той казва: “И също в самите вас: не ще ли видите тогаз Божиите знаци?”² И отново Той разкрива: “И не бъдете като онези, които забравят Бог и които затова Той накара да забравят самите себе си.”³ В тази връзка, Този, Който е Вечният цар — нека душите на всички, които обитават тайнствения Божи ковчег, бъдат принесени в жертва към Него — изрече: “Познава Бог онзи, който е познал себе си.”

¹ Коран 41:53.

² Коран 51:21.

³ Коран 59:19.

Кълна се в Бога, о, уважаеми и почитаеми приятелю! Ако размислиш в сърцето си над тези слова, ти със сигурност ще откриеш вратите на божествената мъдрост и безграничното знание, широко отворени пред себе си.

От това, което бе казано, става очевидно, че всички неща, в своята съкровена същност, свидетелстват за откровението на имената и присъщите качества на Бога вътре в самите тях. Всяко, в съответствие със своите възможности, показва и изразява Божието знание. Толкова могъщо и всеобщо е това откровение, че то обхваща всички неща — видими и незрими. Така Той разкри: “Има ли нещо освен Теб сила за откровение, която Ти да не притежаваш, та да е могло да те прояви? Сляпо е окото, което не Те долавя.” По същия начин Вечният цар изрече: “Нищо не долавям, без да доловя Бог в него, Бог преди него или Бог след него.” Също в преданието на Кумейл е написано: “Виж, една светлина изгря от Утрото на вечността и о, вълните ѝ проникнаха в най-съкровената същност на всички хора.” Човекът, най-благородното и най-съвършеното от всички творения, ги превъзхожда в силата на това откровение и е по-пълнен израз на неговото величие. А от всички хора, най-съвършените, най-изтъкнатите и най-превъзходните са Проявленията на Слънцето на истината. Нещо повече, всички освен тези Проявления, живеят според тяхната Воля, движат се и съществуват чрез излиянията на тяхната милост. “Ако не беше Ти, нямаше да сътворя небесата.” Нещо повече, в тяхното свято присъствие всички се превръщат в пълни нищожества и са нещо забравено. Човешкият език никога не може да ги възхвали както подобава, а човешките слова никога не могат да разкрият тяхната тайна. Тези Храмове на светостта, тези първи Огледала, които отра-

заяват светлината на неувяхващата слава, са просто израз на Този, Който е Незримият на Незримите. Чрез разкриването на тези скъпоценности на божествената добродетел биват проявени всички имена и присъщи Божии качества, като знание и могъщество, господство и владичество, милосърдие и мъдрост, слава, щедрост и милост.

Тези Божии качества не са и никога не са били придавани специално на определени Пророци и отказвани на други. Не, всички Божии Пророци, Неговите преоблагодетелствани, Неговите свети и избрани Пратеници са без изключение носители на имената Му и възплъщения на присъщите Му качества. Те се различават единствено по заряда на своето откровение и относителната сила на своята светлина. Така, както Той разкри: “Направихме така, щото някои от Апостолите да превъзхождат другите.”¹ Затова става явно и очевидно, че в храмовете на тези Пророци и Богоизбрани е отразена светлината на Неговите безгранични имена и възвишени качества, въпреки че за човешките очи светлината на някои от тези качества може външно да се разкрива или не от тези сияйни Храмове. Това, че определено Божие качество не е било външно проявено от тези Същности на Необвързаността, по никакъв начин не означава, че тези, Които са Изгревите на присъщите Божии качества и Съкровищници на Неговите свети имена, не са ги притежавали в действителност. Затова тези просветлени Души, тези прекрасни Ликове, всички до един са били надарени с всички Божии качества, като господство, владичество и други подобни, макар че на пръв поглед те да са били лишени от всяко земно великопепие. За всяко проница-

¹ Коран 2:253.

телно око това е явно и очевидно, няма нужда нито от доказателство, нито от свидетелство.

Да, тъй като народите по света не съумяха да потърсят от сияйните и кристално чисти Извори на божественото знание скрития смисъл на светите Божии слова, те вехнеха, покосени и умиращи от жажда в долината на безсмислените предположения и своенравието. Те се отдалечиха от сладките и жаждоутоляващи води и се стълпиха около солта, която изгаря жестоко. За тях Гълъбът на вечността изрече: “И ако видят пътеката на праведността, те не биха я приели за своя пътека, но ако видят пътеката на заблудата, за своя пътека нея ще вземат. Това е, защото се отнесоха към знаците Ни като към лъжи и нехаеха за тях.”¹

За това свидетелства видяното в това чудно и възвишено Изповедание. Безброй свещени стихове се спуснаха от небето на могъществото и милостта, и въпреки това никой не се обърна към тях, нито пък престана да се придържа към онези хорски слова, нито буква, от които онези, които са ги изговорили, разбират. По тази причина хората се съмняваха в неоспорими истини като тези, и се лишиха от Резвана на божественото знание и вечните ливади на небесната мъдрост.

А сега, да продължим съжденията си относно въпроса: Как така господството на Каем, потвърдено в текста на записаните предания и унаследено от сияйните звезди на мохамеданското Изповедание не бе въобще проявено? Нещо повече, случи се противоположното. Не страдаха ли Неговите ученици и сподвижници от хората? Не са ли те все още жертви на жестокото противопо-

¹ Коран 7:145.

ставяне на техните врагове? Не водят ли те днес живот на унизени и немощни смъртни? Да, господството, приписвано на Каем и за което се говори в свещените писания е реалност, в истинността на която никої не може да се съмнява. Това господство обаче не е господството, което човешките умове си въобразяваха в заблудата си. Нещо повече, Пророците от миналото, всички до един, когато обявяваха на хората от своя ден появата на следващото Откровение, неизменно и недвусмислено говореха за онова господство, с което обещаното Проявление непременно ще бъде надарено. Това се потвърждава от записаното в свещените писания от миналото. Това господство не е било единствено и изключително приписвано на Каем. Не, по-скоро с качеството господство, както и с всички други Божи имена и качества са били и винаги ще бъдат удостоявани всички Божии Проявления преди и след Него, тъй като тези Проявления, както вече бе обяснено, са Въплъщения на качества на Бога, Незримия и Разкривателя на божествените тайни.

Освен това, под господство се има предвид всеобхващащото, всепроникващо могъщество, което е присъщо на Каем, независимо дали Той се появява в света облечен във великолепието на земното владичество. Това зависи единствено от волята и желанието на самия Каем. Ти лесно ще видиш, че понятията господство, богатство, живот, смърт, съд и възкресение, за които се говори в свещените писания на миналото, не са онова, което разбира и напразно си въобразява това поколение. Не, чрез господство се има предвид онова господство, което във всяко изповедание е въплътено и се упражнява от личността на Проявлението, Слънцето на истината. Това господство е духовното влияние, което Той упражнява в

пълна степен над всичко, което е в небето и на земята и когато настъпи времето, се разкрива на света в пряка зависимост от неговите възможности и духовна възприемчивост. Така, както господството на Мохамед, Пратеника Божи, днес е очевидно и явно сред хората. Ти добре знаеш какво сполетя Вярата Му в първите дни на Неговото изповедание. Какви злочести страдания стовари ръката на неверника и заблудения, на духовниците и техните съдружници върху тази духовна Същност, това най-чистото и свято Същество! Колко много бяха тръните и бодлите, с които те обсипаха Неговата пътека! Очевидно е, че в своите порочни и сатанински представи това жалко поколение смяташе всяка вреда, нанесена на това безсмъртно Същество за средство да достигне вечно блаженство, тъй като признатите духовници от онова време, като Абдулла-е-Убайи, Абу Амер — отшелника, Кааб-Ибн-е-Ашраф и Назр-Ибн-е-Харет, всички се отнасяха към Него като към лъжепророк и Го обявиха за умопобъркан и клеветник. Такива жестоки обвинения отпратили те към Него, че при изброяването им Бог забранява на мастилото да тече, перото Ни да се движи или страницата да ги понесе. Тези зловни обвинения подбудили хората да се надигнат и да Му причинят страдания. И колко жестоки са тези мъчения, ако главните им подстрекатели са духовниците от онази епоха, ако те Го заклеят пред своите последователи, отлъчват Го от средата си и Го обявяват за еретик! Не сполетя ли също то и този Раб и не бе ли то видяно от всички?

Поради тази причина Мохамед извика: “Никой Божи Пророк не е страдал така, както Аз страдах.” В Корана са записани всички клевети и обвинения, отправени срещу Него, както и бедствията, които Той е изст-

радал. Виж написаното, та дано разбереш какво е сполетяло Неговото Откровение. Толкова жестоки били негодите Му, та за известно време всички престанали да общуват с Него и Неговите сподвижници. Който имал връзка с Него, ставал жертва на нестихващата жестокост на Неговите врагове.

Във връзка с това ще цитираме един стих от тази Книга. Ако погледнеш на него с проникателно око, ти до края на дните на своя живот ще оплакваш и окайваш нещастията на Мохамед, този онеправдан и потискан Божи Пратеник. Този стих бил разкрит, когато Мохамед вехнел изтощен и изпълнен с мъка под тежестта на противопоставянето на хората и на нарастващите им мъчения. В разгара на Неговото страдание бил чул Гласът на Гавриил, идващ от Судратул-Мунтаха, да казва: “Но ако противопоставянето им Ти тежи — ако можеш, потърси отвор в земята или стълбица към небето.”¹ Смисльът на тези слова е, че нямало лек за Неговия случай, че те нямало да отдръпнат ръцете си от Него, освен ако Той не се скрие в недрата на земята или не се въздигне на небето.

Помисли колко огромна е промяната днес! Виж колко много са Владетелите, които се прекланят пред Неговото име! Колко многобройни са народите и царствата, които са потърсили подслона на Неговата сянка, които са обвързани с Неговата Вяра и се гордеят с това! От амвон днес се издигат слова на възхвала, които с пълно смирение прославят благословеното Му име, а от висините на минаретата отеква зова, който призовава множеството на Неговия народ да Му се кланя. Дори онези земни царе, които отказаха да прегърнат Вярата Му и да съб-

¹ Коран 6:35.

лекат одеждата на неверието, въпреки това признават и приемат величието и съкрушителното великолепие на Слънцето на любящата доброта. Такова е земното Му господство, доказателствата за което виждаш навсякъде. Това господство трябва непременно да бъде разкрито и установено или по време на живота на всяко Божие Проявление, или след Неговото възнесение към истинската Му обител във владенията във висините. Това, което виждаш днес, е просто потвърждение на тази истина. Това духовно влияние обаче, което главно се има предвид, е въплътено и кръжи около Тях от незапомнени времена, та чак до веки веков. То не може никога и за миг да бъде отделено от Тях. Неговото владичество е обгърнало всичко, което е на небето и на земята.

Ето и едно свидетелство за господството, упражнявано от Мохамед, Слънцето на истината. Не си ли чувал как с един единствен стих Той разделил светлината от мрака, праведните от безбожниците и вярващите от неверниците? Всички знамения и загатвания за Деня на Съда, които си чул, като например възкресяването на мъртвите, Деня на Равносметка, Последния съд и други, бяха изяснени чрез разкриването на този стих. Тези разкрити слова са благословия за праведните, които като ги чува, възкликнаха: “О, Боже, Господи наш, чухме и се подчинихме.” Те бяха проклятие за хората на неправдата, които, като ги чува, потвърдиха: “Чухме и се възпротивихме.” Тези слова, остри като Божия меч, разделиха правоверните от неверниците и откъснаха бащи от синове. Ти със сигурност си видял как тези, които изповядаха вярата си в Него и онези, които Го отхвърлиха, воюваха един срещу друг и се стремяха взаимно да присвоят имуществото на другите. Колко много бащи се

отвърнаха от синовете си, колко много влюбени изоста-
виха своя възлюбен! Толкова безжалостно остър бе този
чуден Божии меч, че разреже всяка връзка! От друга
страна, помисли за сплотяващата сила на Неговото Сло-
во. Виж как тези, сред които Сатаната на себичността в
продължение на години бе посявал семената на злобата
и омразата, станаха толкова обединени и неразделни по-
ради верността им към това чудно и върховно Открове-
ние, че изглеждаше като че ли са излезли от една и съ-
ща утроба. Такава е свързващата сила на Божието
Слово, което обединява сърцата на онези, които са от-
rekli всичко друго освен Него, които са повярвали в
Неговите знамения и са изпили от Ръката на славата
Коусара на Божията свята милост. Освен това, колко
много са хората с различно верую, противоречащи си ве-
роизповедания и противоположни разбирания, които
чрез живителното благоухание на Божествената пролет,
попъхващо от Божия Резван, бяха пременени с новата
одежда на божественото единство и отпиха от чашата на
Неговата единственост!

Това е значението на добре известните слова: “Въл-
кът и агнето ще пасат заедно.”¹ Виж невежеството и глу-
постта на онези, които, като народите в миналото, все
още очакват да видят времето, когато тези зверове ще се
хранят заедно в едно пасище! Такова е ниското им мяс-
то. Струва Ми се, устните им никога не са докосвали ча-
шата на проникновението, нито нозете им са вървели по
пътеката на справедливостта. Пък и каква полза би имал
света, ако такова нещо се случеше? Колко добре Той е

¹ Исаия 65:25.

казал за тях: “Сърца те имат, с които не разбират, и очи те имат, с които не виждат!”¹

Помисли как с този единствен стих, който се спуска от небето на Божията воля, светът и всичко, що е в него, бе изправен да даде равносметка пред Него. Който призна истината Му и се обърна към Него, добрите му дела натежаха над неговите злодеяния, бе освободен от всичките си грехове и те му бяха опростени. С това се изяснява истината на словата, отнасящи се до Него: “Бърз е Той в равносметката.” Така Бог превръща неправдата в праведност, ако проучиш владенията на божественото знание и схванеш тайните на Неговата мъдрост. По същия начин, който отпи от чашата на обичта, получи своя дял от океана на безграничната милост и от пороите на вечното милосърдие и се върна в живота, изпълнен с вяра — божествения и вечен живот. Но онзи, който се отвърна от тази чаша, бе осъден на вечна смърт. Чрез понятията “живот” и “смърт”, за които се говори в писанията, се има предвид живота, изпълнен с вяра и смъртта на неверието. Повечето хора, поради неспособността си да схванат смисъла на тези слова, отрекоха и презираха личността на Проявлението, лишиха се от светлината на Неговото божествено напътствие и отказаха да следват примера на тази безсмъртна Красота.

Когато светлината на кораническото Откровение бе запалена в дълбините на святото Мохамедово сърце, Той предаде на хората присъдата на Последния ден, присъдата на възкресението, на съда, на живота и на смъртта. Тогава знамената на бунта били издигнати и вратите на присмеха отворени. Така Той, Духът Божи, е записал из-

¹ Коран 7:178.

реченото от неверниците: “И ако кажеше: “След смъртта вие със сигурност ще възкръснете отново”, неверниците биха възкликнали: “Това не е нищо друго, а чисто магьосничество.”¹ Отново Той казва: “Ако някога се учудваш, учудващо наистина е това, което казват: “Какво! Когато се превърнем в прах, ще бъдем ли отново претворени?”² Така в друг откъс Той гневно възкликва: “Уморени ли Сме от първото творение? И все пак те се съмняват относно едно ново творение!”³

Тъй като тълкувателите на Корана и онези, които се придържат дословно към него, разбраха погрешно скрития смисъл на Божиите слова и не съумяха да схванат съществената им цел, те се помъчиха да докажат, че според правилата на граматиката, винаги, когато терминът “еза” (означаващ “ако” или “когато”) предхожда миналото време, той неизменно се отнася до бъдещето. По-сетне те жестоко се объркаха в опита си да обяснят онези стихове в Книгата, в които всъщност понятието не се използва. Така, както Той е разкрил: “И прозвуча тръбата — о, това е предвещаващият Ден! И всяка душа се призовава за равносметка — с нея принудител и свидетел.”⁴ При обяснението на този и подобни нему стихове те в някои случаи спореха, че терминът “еза” се подразбира. В други случаи те безполезно се препираха, че тъй като Денят на Съда е неизбежен, за него се говори като за събитие не от бъдещето, а от миналото. Колко безплодна е софистиката им! Колко жестока е слепотата им! Те отказват да признаят зова на тръбата, който толкова ясно прозвучава в този текст чрез откровението на Мохамед. Те се ли-

¹ Коран 11:7.

² Коран 13:5.

³ Коран 50:15.

⁴ Коран 50:20.

шават от прераждащия Божия Дух, който е влял диханието си в него и наивно очакват да чуят звука на тръбата от Серафима Божия, който е просто един от Неговите раби! Не е ли самият Серафим, ангелът на Съдния ден и подобните нему, повелен от самото слово на Мохамед? Кажете: Какво! Ще дадете ли онова, което е за ваше добро за онова, което е зло? Жалко е онова, което измамно заменихте! Със сигурност вие сте народ зъл, в тежка загуба.

Не, чрез “тръба” се има предвид тръбния зов на Откровението на Мохамед, който прозвуча в сърцето на света, а чрез “възкресение” се има предвид Неговото собствено надигане да провъзгласява Божието Дело. Той нареди на заблудените и своенравните да се изправят и бързо да напуснат гробовете на своите тела, облече ги в прекрасната одежда на вярата и ги съживи с диханието на един нов и чуден живот. Така в часа, когато Мохамед, тази божествена Красота, пожела да разбули една от тайните, скрити в символичните понятия “възкресение”, “съд”, “рай” и “ад”, Гавриил, Гласът на вдъхновение, бил чул да казва: “Не след дълго те ще поклащат глава към Теб и ще казват “Кога ще стане това?” Кажете: “Може би скоро.”¹ Изводите само от този стих са достатъчни за народите по света, ако размислеха над него в сърцата си.

Милостиви Боже! Колко много са се отдалечили тези хора от Божия път! Въпреки че Денят на Възкресението започна чрез Откровението на Мохамед, въпреки че светлината и знаците Му обхванаха земята и всичко, което е в нея, тези хора Му се присмяха, отдадоха се на

¹ Коран 17:51.

онези идоли, които духовниците от онази епоха, в своите налудничави и безсмислени въображения, бяха възприели, и се лишиха от светлината на небесната милост и от пороите на божествената благодат. Да, жалкият бръмбар никога не може да долови благоуханието на светостта и прилепът на мрака никога не може да понесе блясъка на слънцето.

Такива неща са се случвали в дните на всяко Божие Проявление. Така, както казва Исус: “Трябва да се родите отново.”¹ Отново Той казва: “Ако човек не се роди от вода и от Духа, той не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.”² Смесът на тези слова е, че във всяко изповедание онзи, който се роди от Духа и бъде съживен от дишането на Проявлението на светостта, той наистина е от онези, които са достигнали до “живот” и “възкресение” и са влезли в “рая” на Божията обич. А който не от тях, бива осъден на “смърт” и “лишение”, на “огъня” на неверието и на Божия “гняв”. Във всички свещени писания, книги и летописи присъдата на смърт, огън, слепота, на липса на проникновение и слух, е била произнасяна срещу онези, чиито устни не са опитвали от вечната чаша на истинското знание и чиито сърца са били лишени от милостта на светия Дух в техния ден. Така, както по-рано е било записано: “Сърца те имат, с които не разбират.”³

В друг откъс от Евангелието е написано: “И така се случи, че един ден бащата на един от учениците на Христос починал. Този ученик, като съобщил на Исус за смъртта на баща си, помолил за позволение да отиде и

¹ Йоана 3:7

² Йоана 3:5-6

³ Коран 7:178

да го погребе. Тогава Исус, тази Същност на необвързаността, отвърнал като казал: “Остави мъртвите да погребат своите мъртви.”¹

По същия начин двама от хората на Куфе, отишли при Али, Предводителя на правоверните. Единият от тях притежавал къща и желал да я продаде, а другият бил купувачът. Двамата се били съгласили сделката да бъде осъществена и да бъде написан договор със знанието на Али. Той, тълкувателят на Божия закон, като се обърнал към писаря, казал: “Пиши: “Един мъртвец купи от друг мъртвец къща. Тази къща е ограничена от четирите страни. От едната страна се простира до могилата, от другата до свода на гробницата, от третата до Серат, и от четвъртата или до Рая, или до ада.” Помисли, ако тези две души бяха съживени от тръбния зов на Али, ако се бяха надигнали от гроба на заблудата чрез силата на неговата обич, смъртната присъда със сигурност не би била произнесена срещу тях.

Във всяка епоха и век целта на Божиите Пророци и техните избраници не е била друга, а да утвърдят духовното значение на понятията “живот”, “възкресение” и “съд”. Ако човек поне за малко се замисли в сърцето си над казаното от Али, той със сигурност ще открие всички тайни, скрити в понятията “могила”, “гробница”, “серат”, “рай” и “ад”. Но, о, колко странно и жалко! Виж, всички хора са затворени в гробницата на себичността и лежат погребани в най-дълбоките недра на светските желания! Ако постигнеше дори и капчица от бистрите води на божественото знание, ти лесно би осъзнал, че истинският живот не е животът на плътта, а животът на духа,

¹ Лука 9:60.

тъй като животът на плътта е общ за животните и хората, докато животът на духа се притежава единствено от чистосърдечните, които са отпили от океана на вярата и са вкусили от плода на увереността. Този живот не познава смърт и това съществуване е короновано с безсмъртие. Така, както е казано: “Онзи, който е истински вярващ, живее както в този, така и в следващия свят.” Ако чрез “живот” се имаше предвид този земен живот, очевидно е, че смъртта непременно ще го настигне.

По подобен начин, записаното във всички свещени писания свидетелства за тази висша истина и това най-възвишено слово. Също така този стих от Корана, разкрит относно Хамзе — “Князът на мъчениците”¹ и Абу-Джал е сияйно свидетелство и сигурно показание за истината на това, което казваме: “Ще бъде ли мъртвия, който съживихме и за който повелихме светлина, с която да ходи сред хората, като онзи, чиято сянка е в мрака, откъдето няма да излезе?”² Този стих бе спуснат от небето на Първоначалната воля във времето, когато Хамзе вече бил облечен със священото наметало на вярата, а Абу-Джал ставал все по-непреклонен в съпротивата и неверието си. От Извора на всемогъществото и Източника на вечна светост дошла присъдата, която отрежда вечен живот на Хамзе и осъжда Абу-Джал на вечни мъки. Това бил сигналът, който накарал огънят на неверието да загори с най-изгарящ пламък в сърцето на неверниците и ги подтикнал открито да отрекат Неговата истина. Те вдигнали врява: “Кога умря Хамзе? Кога бе възкресен? В кой час му бе дарен такъв живот?” Тъй като не разбраха значението на тези благородни слова, ни-

¹ Титла на чичото на Мохамед.

² Коран 6:122.

то пък потърсиха просветление от признатите тълкуватели на Вярата, за да могат те да ги дарят с пръска от Коусара на божественото знание, сред хората бяха запалени такива огньовете на злото.

Ти виждаш как днес, независимо от сияйния блясък на Слънцето на божественото знание, всички хора, и високопоставени, и нископоставени, се придържат към разбиранията на тези жалки проявления на Княза на мрака. Те непрестанно ги призовават за помощ при разбулването на трудноразбираемите въпроси на своята Вярa и поради липса на знание дават такива отговори, които по никакъв начин не могат да навредят на славата и благополучието им. Очевидно е, че тези души, противни и жалки като бръмбари, не са имали никакъв дял от напоения с мускус ветреца на вечността и никога не са влизали в Резвана на божествената наслада. Как тогава биха могли те да предават на други непреходното благоухание на светостта? Такова е тяхното положение и такава ще остане завинаги. До знанието на Божието Слово ще достигнат единствено онези, които са се обърнали към Него и са отблъснали проявленията на Сатаната. Така Бог потвърди закона за деня на Неговото Откровение и го записа с перото на могъществото в тайнственото Послание, скрито под булото на небесната слава. Ако обърнеш внимание на тези слова, ако помислиш в сърцето си за техния явен и скрит смисъл, ти би схванал значението на всички тези трудноразбираеми въпроси, които в наши дни се превърнаха в непреодолими прегради между хората и знанието за Деня на Съда. Тогава няма повече да си задаваш объркващи въпроси. Силно ще се надяваме, дай Боже, да не се върнеш лишен и все още жаден от бреговете на океана на божествената благодат, нито

да си дойдеш изоставен от нетленното Светилище на съкровено то си желание. Нека сега се види какво ще постигнат търсенето и усилията ти.

Да продължим — целта Ни при излагането на тези истини бе да покажем господството на Онзи, Който е Цар на царете. Отсъди справедливо — това господство, което чрез произнасянето на едничко Слово показва такава проникващо влияние, надмощие и поразително великолепие; това господство ли е по-висше или земното владичество на онези царе по земята, които въпреки загрижеността си за своите поданици и помощта си за бедните, получават уверения единствено в привидна и преходна вярност, докато в сърцата на хората те не вдъхват нито обич, нито уважение? Не може ли това господство, чрез силата на едничко слово, да подчини, да съживи и да обнови целия свят? Какво! Може ли жалкият прах да се сравнява с Него, Който е Господът Господен? Кой език би посмьл да спомене необозримостта на разликата, която лежи между тях? Не, всяко сравнение е недостатъчно, за да бъде достигнато пресвятото светилище на Неговото господство. Ако човек размислеше, той със сигурност би проумял, че дори слугата на Неговия праг господства над всичко сътворено! Това вече бе видно, а и в бъдеще ще бъде проявявано.

Това е просто едно от значенията на духовното господство, което изложихме в съответствие с възможностите и възприемчивостта на хората. Защото, Той, Движещият всички същества, този прославен Лик, е източник на такива сили, които нито този Онеправдан може да разкрие, нито тези недостойни люде могат да разберат. Неизмеримо възвишен е Той над човешката възхвала на

Неговото господство, прославен е Той над онова, което Му приписват!

А сега размисли в сърцето си над следното — ако господство означаваше земно господство и светско владичество, ако то предполагаше подчинението и привидната вярност на всички народи и племена по земята, с което Неговите обични да бъдат възвисени и да заживеят в мир, а враговете Му да бъдат унизени и подложени на мъчения, такъв вид господство не би бил наистина от самия Бог, Източника на всяко господство, за Чийто величие и могъщество свидетелстват всички неща. Не виждаш ли как повечето хора са под влиянието на Неговите врагове? Не се ли отвърнаха всички те от пътеката на Неговото благоразположение? Не сториха ли онова, което Той бе забранил, и оставиха недовършени, та дори и отхвърлиха и се противопоставиха на онези неща, които Той повели? Не са ли били винаги Неговите приятели жертви на потисничеството на Неговите неприятели? Всички тези неща са по-очевидни дори от блясъка на слънцето по пладне.

Затова знай, о, питащ търсачо, че земното господство няма, нито някога ще има каквато и да е стойност в очите на Бога и Неговите Избраници. Освен това, ако върховенство и владичество бъдат изтълкувани да означават земно първенство и преходно могъщество, колко трудно би ти било да обясниш следните стихове: “И наистина Нашето войнство ще надделее.”¹ “С радост биха угасили те Божията светлина със своята уста, но Бог пожела да усъвършенства светлината Си, макар и неверниците да я ненавиждат.”² “Той е Господстващият над всич-

¹ Коран 37:173.

² Коран 9:33.

ки неща.” По същия начин целият Коран свидетелства за тази истина.

Ако безсмислените препирни на тези глупави и окаяни души представляваха истина, те не биха имали никаква друга възможност освен да отрекат всички тези свещени слова и божествени загатвания, защото не може да бъде открит на земята друг войн, по-превъзходен и близък до Бога от Хусейн, синът на Али — толкова безподобен и несравним бе той. “Нямаше равен или нему подобен на света.” И въпреки това трябва да си чул какво го сполетя. Божието проклятие да тегне над главите на хората на насилието!¹

Ако стихът “И наистина Нашето войнство ще надделее” бъде буквално изтълкуван, очевидно е, че той по никакъв начин не би бил приложим за Божиите Избраници и Неговото войнство, тъй като Хусейн, чието геройство бе явно като слънцето, разбит и покорен, изпи накрая чашата на мъченичеството в Карбела, земята на Таф. По подобен начин и свещеният стих “С радост биха угасили те Божията светлина със своята уста, но Бог пожела да усъвършенства светлината Си, макар и неверниците да я ненавиждат.” Ако бъде буквално изтълкуван, той никога не би съответствал на истината, тъй като във всяка епоха Божията светлина е била привидно угасявана от народите по света и Божиите Светилници са били унищожавани от тях. Как тогава би могло да бъде обяснено върховенството на господството на тези Светилници? Какво би могла да означава силата на Божията воля да “усъвършенства светлината Си”? Както вече бе видяно, толкова голяма бе неприязънта на неверниците,

¹ Коран 11:18.

че никое от тези божествени Светила не намери някога място да се подслони или да отпие от чашата на спокойствието. Толкова жестоко бяха потискани те, че и най-низкият сред хората причини на тези Същности на битието каквото пожела. Тези страдания бяха наблюдавани и премерени от хората. Как тогава биха могли такива хора да проумеят и разтълкуват тези Божии слова, тези стихове на вечната слава?

Но съдържанието на тези стихове не е това, което те си въобразяват. Не, понятията “върховенство”, “сила” и “власт” предполагат съвсем различно състояние и смисъл. Например, помисли за всепроникващата сила на онези капки от кръвта на Хусейн, които оросиха земята. Какво върховенство и влияние имаше самият прах, поради светостта и силата на тази кръв, над телата и душите на хората! Дотам, че който потърсеше избавление от своите болести, бе излекуван чрез докосването до праха на тази свещена земя, а който пожелаеше да защити своето имущество и съхраняваше с пълна вяра и проникновение шепичка от тази свещена земя в своя дом, предпази всичко, което притежаваше. Това са външните прояви на неговата сила. И ако изброим скритите му достойнства, те със сигурност биха казали: “Той наистина смяташе праха за Господа Господен и напълно изостави Божията Вяра.”

Освен това, припомни си срамните обстоятелства, които съпътстваха мъченическата смърт на Хусейн. Помисли за самотата му, как наглед нямаше никой да му помогне, никой да вземе свящото му тяло и да го погребне. И въпреки това виж колко многобройни в наши дни са онези, които от самите краища на земята надяват одеждата на поклонничеството и търсят мястото на него-

вото мъченичество, за да могат да положат там глава върху прага на свещената му гробница! Такова е върховенството и силата на Бога! Такава е славата на Неговото владичество и върховна власт!

Не си мисли, че тъй като тези неща са се случили след мъченичеството на Хусейн, всичката тази слава не му е била от никаква полза, защото тази свята душа е безсмъртна, живее Божия живот и обитава покоите на небесната слава върху Садре на божественото съжителство. Тези Същности на битието са сияйните Примери за саможертва. Те са дали и ще продължават да дават своя живот, своята плът, своята душа, своя дух и всичко, което притежават, в пътеката на Превъзлюбения. Никакво друго състояние, колкото и да е възвишено то, не може да бъде по-силно желано от тях, тъй като влюбените нямат друго желание освен благоразположението на своя Възлюбен и нямат друга цел, освен съжителство с Него.

Ако пожелаем да те дарим с проблясък от тайните на мъченичеството на Хусейн и ти разкрием неговите плодове, тези страници никога не биха стигнали, нито биха изчерпили техния смисъл. Надеждата Ни е, ако е рекъл Бог, да повее ветрецът на милостта и божествената Пролет да облече дървото на битието с одеждата на новия живот, та да можем да открием тайните на божествената мъдрост и чрез Неговото провидение да станем независими от знанието за всички неща. Засега не сме съзрели никой, освен шепа души, лишени от всякаква известност, които са достигнали до това състояние. Нека бъдещето покаже какво ще отреди Божията присъда и какво ще разкрие Ковчегът на Неговата повеля. Така ти изброяваме чудесата на Божието Дело и изливаме в ушите ти звуците на небесната мелодия, та дано достиг-

неш до състоянието на истинско проникновение и да вкусиш от неговия плод. Затова знай със сигурност, че тези Светила на божествено величие, въпреки че жилището им да е в праха, тяхната истинска обител е престолът на славата във владенията във висините. Макар и лишени от земно имущество, те се реят във владенията на неизмеримите богатства. И докато са поставени на жестоки изпитания в ръцете на враговете, те седят до дясната ръка на могъществото и небесното владичество. Сред мрака на тяхното унижение над тях свети светлината на неугасващата слава и над безсилието им се изливат знаците на непобедимото господство.

Така Исус, Синът на Мария, един ден като седял и говорел с гласа на Светия Дух, казал подобни на следните слова: “О, хора! Моята храна е тревата по полята, с която задоволявам глада си. Легло ми е праха, светилник в нощта ми е лунната светлина, а жребец са ми нозете. Огледайте се, кой на земята е по-богат от мен?” В името на Божията справедливост! Хиляди богатства кръжат около тази бедност и безброй царства на славата копнеят за такова унижение! Ако достигнеш до капчица от океана на скрития смисъл на тези слова, ти със сигурност ще изоставиш света и всичко, що е в него и като Феникса ще изгориш себе си в пламъците на неугасващия Огън.

По същия начин казват, че един ден един от сподвижниците на Садек се оплакал пред него от бедността си. Тогава Садек, тази безсмъртна красота, му отвърнал: “Наистина ти си богат и си изпил глътката на богатството.” Тази бедна душа се объркала от словата, произнесени от този сияен лик и казала: “Къде са ми богатствата, аз, който си нямам и една монета?” Тогава Садек възра-

зил: “Не притежаваш ли обичта ни?” Той отвърнал: “Да, притеждавам я, о, ти потомък на Божия Пророк!”, а Садек го запитал като казал: “Заменяш ли тази обич за хиляда динара?” Той отвърнал: “Не, никога няма да я заменя, дори и да ми бъде даден света и всичко, което е в него!” Тогава Садек отбелязал: “Как може този, който притежава такава богатство, да бъде наречен беден?”

Тази бедност и това богатство, това унижение и слава, това владичество, могъщество и тем подобни, към които са насочени очите и сърцата на тези безполезни и глупави души — всички тези неща се превръщат в пълно нищожество в този Двор! Така, както Той е казал: “О, хора! Вие сте просто бедняци, които се нуждаят от Бога, а Бог е Богатият, Самозадоволяващият.”¹ Чрез “богатства” следователно се има предвид независимост от всичко друго, освен от Бога, а чрез “бедност” — липсата на неща, които са от Бога.

По подобен начин, припомни си денят, когато юдеите, които били обградили Исус, Сина на Мария, го карали да признае твърдението Си, че е Месията и Пророка Божи, така че да могат да го обявят за неверник и да Го осъдят на смърт. Тогава Го отвели, Него — Слънцето на божественото Откровение, при Пилат и Каяфас, който бил най-изтъкнатият духовник по онова време. Всичките първосвещеници се били събрали в двореца, както и тълпа от хора, които били дошли да видят Неговите страдания, да Го осмеят и да Го наранят. Въпреки че Го питали многократно, като се надявали да признае твърдението Си, Исус запазил спокойствие и не проговорил. Накрая един проклет от Бога станал и като се прибли-

¹ Коран 35:15.

жил към Исус, Го закле: “Не твърдеше ли ти, че си Божественият Месия? Не казваше ли “Аз съм Царят на царете, Словото Ми е Божието Слово, а Аз съм нарушителят на съботния ден?” Тогава Исус повдигнал глава и казал: “Не виждаш ли Синът Човешки да седи до дясната ръка на могъществото и силата?” Това били Неговите слова, а помисли как наглед Той бил лишен от всякакво могъщество, освен от вътрешното могъщество, което било от Бога и което обгръщало всичко, което е в небето и на земята. Как бих могъл да разкажа всичко, което Го сполетяло след като произнесъл тези слова? Как да опиша отвратителното им отношение към Него? Накрая те стоварили върху святата Му личност такива страдания, че Той се възнесъл към четвъртото Небе.

В Евангелието по Св. Лука също е записано, че един ден Исус минал покрай един юдей, който бил болен от паралич и лежал върху постелка. Когато Го видял, юдеят Го разпознал и Го помолил за помощ. Исус му рекъл: “Надигни се от ложето си, прощават ти се греховете.” Някои от околните юдеи възроптали, като казали: “Кой освен Бог може да опрощава греховете?” И като веднага разбрал мислите им, Исус им рекъл: “Кое е полесно да река на болния от паралич: стани и вземи постелята си и ходи, или да река: прощават ти се греховете, та да разберете, че Синът Човешки има власт на земята да прощава грехове?”¹ Това е истинското господство и такава е властта на Божиите Избраници! Всички тези неща, които многократно споменахме и подробностите, които цитирахме от различни източници нямат друга цел, освен да ти дадат възможност да схванеш смисъ-

¹ Марка 2:3-12.

ла на загатванията в казаното от Божиите Избраници, та да не би някои от тези слова да накарат нозете ти да се препънат и сърцето ти да се смути.

Така с непоколебими стъпки можем да крачим по Пътеката на увереността, та дано ветрецът, който повява от ливадите на Божието благоразположение да разпръсне над нас сладкия мирис на божествения прием и да ни накара, нас, изчезващите смъртни, да достигнем до Царството на вечната слава. Тогава ще разбереш скрития смисъл на господството и нему подобните, за които се говори в преданията и свещените писания. Освен това, вече е очевидно и знайно за теб, че същите неща, към които са се придържали юдеите и християните, както и възраженията, които те стовариха върху Красотата на Мохамед, се поддържат в наши дни от хората на Корана и те се виждат в техните отрицания на “Точката на Баяна” — нека душите на всички, които обитават царството на божественото Откровение бъдат принесени в жертва за Него! Виж глупостта им — те произнасят същите тези слова, казани от юдеите в миналото и не го съзнават! Колко на място и правилни са словата Му за тях: “Остави ги да се занимават със своите безсмислици.”¹ “Докато Ти живееш, о, Мохамед, те са обхванати от безумието на безсмислените си предположения.”²

Когато Незримият, Вечният, божествената Същност, накара Слънцето на Мохамед да изгрее на небосклона на знанието, сред възраженията, които юдейските духовници издигнаха срещу Него бе, че след Моисей няма да бъде изпратен никакъв Пророк от Бога. Да, в писанията се споменава за една Душа, Която непременно ще бъде

¹ Коран 6:91.

² Коран 15:72.

проявена и която ще издигне Вярата и ще защитава интересите на народа на Моисей, така че законът на Моисеевото Изповедание да обгърне цялата земя. Така Царят на вечната слава говори в Своята Книга за словата, изречени от тези скитащи се в долината на отдалечеността и заблудата: “Ръката Божия — казват юдеите — е окована.” Оковани да са собствените им ръце! И за това, което казаха, те бяха прокълнати. Напротив, прострени са и двете Му ръце!”¹ “Ръката Божия е над техните ръце.”²

Въпреки че тълкувателите на Корана предават по различен начин обстоятелствата, съпътстващи разкриването на този стих, ти все пак трябва да се постараш да разбереш неговия смисъл. Той казва: Колко лъжовно е онова, което си въобразяваха юдеите! Как може ръката на Онзи, Който е Царят на истината, който наказва Лика на Моисей да бъде проявен и го дари с одеждата на Пророчеството — как би могла ръката Му да бъде във вериги окована? Как би могло за Него да се мисли като за безсилен да въздигне още един Пратеник след Моисей? Виж абсурдността на казаното от тях, колко то се е отдалечило от пътеката на знанието и проникновението! Погледни как в наши дни също всички тези хора се занимават с такива глупави нелепости. Повече от хиляда години те четат този стих и без да се замислят, произнасят своето неодобрение срещу юдеите, като въобще не съзнават, че те самите открито и скришом изразяват отношението и вярата на юдейския народ! Ти несъмнено си запознат с безсмислените им препирни, че всяко Откровение е свършило, че пор-

¹ Коран 5:67

² Коран 48:10.

тите на Божественото милосърдие са затворени, че от изгревите на вечната светост няма да изгрее отново слънце, че Океанът на вечната благодат е завинаги утихнал и че от Ковчега Господен на предвечната слава са спрели да бъдат проявявани Божиите Пратеници. Такава е степента на проникновението на тези дребнави, достойни за презрение хора. Тези хора си въобразяваха, че потокът на Божията всеобгръщаща милост и изобилна благодат, за пресъхването на който ничий ум не може и да си помисли, е бил спрял. Отвсякъде се надигнаха те, подкрепиха насието и положиха всички усилия да потушат с горчивите води на безсмислените си предположения пламъка на горящия Божи Храст, като забравиха, че стъкленницата на силата ще пази в своята могъща крепост Божия Светилник. Пълната бедност, в която са изпаднали тези хора, без съмнение им стига, тъй като те са лишени от възможността да разпознаят съществената Цел и знанието за Тайната и Същността на Божието Дело. Най-висшата и най-превъзходна благодат, дарена на хората, е милостта да “достигнат до Божието присъствие” и да Го разпознаят — нещо, което е обещано на всички народи. Това е в най-висша степен милост, оказана на човека от Прещедрия, Предвечния и в пълна мярка съвършената Му благодат за Неговите създания. От тази милост и благодат никой от тези хора не е опитал, нито пък са били те удостояни с това най-възвишено отличие. Колко многобройни са онези разкрити стихове, които категорично свидетелстват за тази най-важна истина и възвишена Тема! И въпреки това те я отрекоха и своеволно тълкуваха нейния смисъл. Така, както Той е разкрил: “Колкото до онези, които не вярват в Божиите знамения, или че някога

ще Го срещнат, те ще се отчаят от Моето милосърдие и тежко наказание ги чака.”¹ Той също казва: “Онези, които помнят, че ще стигнат до своя Господ и че при Него те ще се върнат.”² Също така при друг случай Той казва: “Онези, които не се съмняват, че ще срещнат Бога, рекоха: “Колко често по Божия воля една малка дружина е побеждавала многочислена войска!”³ В друг един случай Той разкрива: “Нека тогава онзи, който се надява да достигне до своя Господ, върши праведни дела.”⁴ И също казва Той: “Той отрежда всички неща. Той прави знаменията Си ясни, за да имате твърда вяра, че ще достигнете до вашия Господ.”⁵

Тези хора отхвърлиха всички тези стихове, които непогрешимо свидетелстват за действителността на “достигането до божественото Присъствие”. Никоя друга тема не е била по-ясно изразена със свещените писания. И независимо от това те се лишиха от това високо и най-възвишено положение, това върховно и славно място. Някои се препираха, че чрез “достигането до Божието Присъствие” се има предвид Божието “Откровение” в Деня на Възкресението. Ако те твърдят, че Божието “Откровение” означава “Всеобщо Откровение”, явно и очевидно е, че такова откровение вече съществува във всички неща. Истината за това вече установихме, тъй като показахме, че всички неща са получатели и разкриватели на блясъка на този съвършен Цар и че знаците на откровението на това Слънце, Източник на всеки блясък, съществуват и са проявени в огледалата на съществата. Напротив, ако човек погледне с окото на божественото и

¹ Коран 29:23.

² Коран 2:46.

³ Коран 2:249.

⁴ Коран 18:111.

⁵ Коран 13:2.

духовно проницание, той лесно ще види, че абсолютно нищо не може да съществува без разкриването на блясъка на Бога, съвършения Цар. Помисли как всички сътворени неща красноречиво свидетелстват за разкриването на онази вътрешна Светлина в самите тях. Виж как вътре във всички неща са отворени портите на Божия Резван, за да могат търсещите да достигнат до градовете на проникновението и мъдростта и да влязат в градините на знанието и могъществото. Във всяка градина ще съзрат те тайнствената невяста на скрития смисъл, възплътена в дълбините на речта с ненадминато изящество и богата украса. Повечето от стиховете на Корана показват и свидетелстват за тази духовна тема. Стихът: “Нито пък има там нещо, което да не Го възхвалява”¹ е красноречиво показание, а “Забелязахме всички неща и ги записахме”² — вярно свидетелство за това. Сега, ако чрез “достигане до божие Присъствие” се има предвид достигането до знанието на такова откровение, очевидно е, че всички хора вече са достигнали до присъствието на неизменния Лик на този безподобен Цар. Защо тогава да ограничаваме такова откровение до Деня на Възкресението?

И ако те поддържаха, че чрез “божествено Присъствие” се има предвид “Определеното Божие Откровение”, наричано от някои суфисти “Най-святото Излияние”, ако то е в самата Същност, очевидно е, че то винаги е било в божественото Знание. Приемайки истинността на тази хипотеза, “достигането до божественото Присъствие” е в този смисъл очевидно невъзможно за никого, тъй като това откровение е ограничено до най-съкровената Същ-

¹ Коран 17:44.

² Коран 78:29.

ност, до която никой човек не може да достигне. “Пътят е преграден и всяко търсене непозволено.” Умовете на любимците на небето, колкото и високо да се издигат, не могат никога да достигнат до това място, да не говорим за проникновението на замъглените и ограничени умове.

И ако кажеха, че чрез “божествено Присъствие” се има предвид “Вторичното Божи Откровение”, тълкувано като “Свято Излияние”, то е достатъчно приложимо за сътворения свят, т. е. царството на основното и първоначално Божи проявление. Такова откровение се ограничава до Неговите Пророци и Избраници, тъй като никой помощник от тях не се е появил на този свят на битието. Всички признават тази истина и свидетелстват за нея. Тези Пророци и Божии Избраници са получатели и разкриватели на всички неизменни качества и имена на Бога. Те са огледалата, които истински и вярно отразяват Божиата светлина. Това, което се отнася до тях, всъщност се отнася и до самия Бог, Който е едновременно Зримият и Незримият. Знанието за Него, Който е Източник на всички неща и достигането до Него са невъзможни освен чрез знанието и достигането до тези сияйни Същества, които произлизат от Слънцето на истината. Следователно чрез достигането до присъствието на тези свети Светила се достига до самото “Божие Присъствие”. От тяхното знание се разкрива Божието знание и от светлината на техния Лик се проявява блясъка на Божието Лице. Чрез многообразните качества на тези Същности на Необвързаността, Които са както първи, така и последни, видими и скрити, става очевидно, че Онзи, Който е Слънцето на истината е “Първият и Последният, Видимият и Скритият”¹. Същото

¹ Коран 57:3.

се отнася и до другите възвишени имена и качества Божии. Затова който и да е, и в което и да е Изповедание, е разпознал и е достигнал до присъствието на тези славни, тези сияйни и най-прекрасни Светила, наистина е достигнал до самото “Божие Присъствие” и е влязъл в града на вечния и безсмъртен живот. Достигането до такова присъствие е възможно единствено в Деня на Възкресението, който е Денят на издигането на самия Бог чрез всеобгръщащото Му Откровение.

Това е смисълът на “Деня на Възкресението”, за който се говори във всички свещени писания и е обявен на всички народи. Помисли, може ли да си представим по-скъп, по-могъществен и по-славен ден от този, та човек съзнателно да се отказва от неговата милост и да се лишава от неговата благодат, която се излива като пролетни порои от небето на милосърдието над цялото човечество? Като показахме по този начин убедително, че никой ден не е по-велик от този Ден, че никое откровение не е по-славно от това Откровение; като изложихме всички тези тежки и непогрешими доказателства, в които никой проникновен ум не може да се съмнява и никой учен човек не може да ги пренебрегне, как въобще може човек, чрез безсмислените препирни на хората на съмнението и въображението, да се лиши от такава преизобилна милост? Не са ли чули добре известното предание: “Когато се яви Каем, този ден е Денят на Възкресението”? По същия начин имащите, тези неугасими светлини на божественото напътствие, тълкуваха, че стихът: “Какво могат такива като тях да очакват, освен Бог да се спусне при тях под сянката на облаци”¹ — знаме-

¹ Коран 2:210.

ние, което те без всякакво съмнение смятаха за една от характерните черти на Деня на Възкресението — се отнася до Каем и Неговото проявление.

Затова постарай се, о, братко мой, да схванеш смисъла на “Възкресението” и прочисти ушите си от празните слова на тези отхвърлени хора. Ако пристъпиш в царството на пълната необвързаност, ти с готовност ще свидетелстваш, че няма по-велик от този Ден и че човек не може да си представи по-ужасно възкресение от това Възкресение. Едно праведно дело, извършено в този Ден, се равнява на всички добродетелни постъпки, които в продължение на безброй векове са били правени от хората — дори не, прошка молим от Бога за такова сравнение! Защото наистина наградата, която такова дело заслужава, е неизмеримо извън и над човешката оценка. Тъй като тези непроницателни и окаяни души не съумяха да проумеят истинския смисъл на “Възкресението” и на “достигането до божественото Присъствие”, те останаха напълно лишени от неговата благодат. Въпреки че единствената и основна цел на всяко познание и на труда и усилията, които то изисква, е достигането и признаването на това състояние, те са погълнати от стремежа на материалните си проучвания. Те не си позволяват и миг покой и напълно пренебрегват Него, Който е Същността на всяко познание и Предмет на тяхното търсене! Струва Ми се, че устните им никога не са докосвали чашата на божественото Знание, нито пък изглежда са придобили и капчица от пороите на божествената благодат.

Помисли, как може онзи, който не съумява в деня на Божието Откровение да достигне до благодатта на “Божественото Присъствие” и да разпознае Неговото

Проявление, да бъде с право наричан учен, макар и да е прекарал цяла вечност в стремеж към знанието и да е усвоил цялото ограничено и материално човешко познание? Несъмнено очевидно е, че за него по никакъв начин не може да се смята, че притежава истинско знание. В същото време, ако на най-неукия сред всички хора бъде оказана честта на това върховно отличие, той наистина се смята за един от онези божествено образовани хора, чието познание е от Бога, тъй като такъв човек е придобил най-висшето знание и е достигнал най-високия връх на познанието.

Това положение е също едно от знаменията на Деня на Откровението, така, както е казано: “Унизените сред вас Той ще издигне, а онези, които са издигнати, ще унизи.” И също така Той е разкрил в Корана: “И желаем Ние да окажем благосклонност към онези, които бяха принизени в страната и да ги направим духовни водачи сред хората и от тях да направим Свои наследници.”¹ В наши дни се видя колко много от духовниците, поради тяхното отричане на Истината, изпаднаха и живеят в най-дълбоките пропасти на невежеството и чиито имена бяха заличени от свитъка на прославените и учените. А колко много от неуките, които поради своето приемане на Вярата, се извисиха и достигнаха високите върхове на знанието, и чиито имена бяха записани от Перото на Могъществото върху Скрижалите на божественото Знание. Така “Каквото Бог пожелае, ще отмени или потвърди, защото с Него е Източникът на Откровение.”² Затова е казано: “Да се търсят свидетелства, когато Доказателството е било установено, е просто непристойна постъпка, и да

¹ Коран 28:5.

² Коран 13:41.

сме заети в търсене на знанието, когато Предметът на всяко познание е достигнат, е наистина достойно за порицание.” Кажете, о, хора по света! Погледнете този пламенен Младеж, който прекосява бързо безграничните дълбини на Духа, вестявайки ви новината: “Вижте: Божият Светилник грее”, и призовавайки ви да обърнете внимание на Неговото Дело, което макар и скрито под булото на предвечния блясък, сияе в земята на Ирак над изгрева на вечната светост.

О, приятелю мой, ако птицата на твоя ум проучеше небесата на Откровението на Корана, ако съзърцаеше разкритото в тях царство на божественото знание, ти със сигурност би открил безброй врати на знанието, отворени пред себе си. Ти несъмнено би видял, че всички онези неща, които в наши дни попречиха на този народ да стигне до бреговете на вечната милост, същите тези неща в мохамеданското Изповедание не дадоха възможност на хората от онази епоха да разпознаят онова божествено Светило и да свидетелстват за Неговата истина. Ти също ще схванеш тайните на “връщането” и “откровението” и ще заживееш в сигурност в най-извисените чертози на увереността и сигурността.

И един ден се случило така, че няколко противници на онази неподобна Красота, онези, които се били отдалечили от незагиващото Божие Светилище, подигравателно казали следните слова на Мохамед: “Наистина, Бог сключи споразумение с нас да не вярваме на апостол, докато не ни представи жертва, която огън от небето ще погълне.”¹ Смесът на този стих е, че Бог се е споразумял с тях те да не вярват в никой пратеник, докато той

¹ Коран 3:183.

не извърши чудото на Авел и Каин, т. е. да направи жертва и огънят от небето да я погълне така, както те са слушали да се казва в разказа за Авел, който разказ е записан в свещените писания. На това Мохамед отговори, като казал: “Вече при вас са идвали апостоли преди мен със сигурни свидетелства и с това, за което говорите. Защо тогава ги убихте? Кажете ми, ако сте хора на истината.”¹ И сега право отсъди, как биха могли онези хора, живеещи в дните на Мохамед, да съществуват хиляди години по-рано в епохата на Адам или други Пророци? Защо Мохамед, тази Същност на истиността, е трябвало да обвинява хората от Неговия ден в убийството на Авел и други Пророци? Нямах друга възможност, освен да сметеш Мохамед за самозванец или глупак — което да не дава Бог! — или да поддържаш, че онези хора на злите намерения са били съвсем същите хора, които във всяка епоха се противопоставят и възразяват на Пророците и Пратениците Божии, докато накрая карат всички от тях да изтърпят мъченичеството.

Размисли над това в сърцето си, та сладките ветрове на божественото знание, повяващи от ливадите на милосърдието, да могат да разпръснат над теб благоуханието на речта на Възлюбения и да накарат душата ти да достигне до Резвана на проникновението. Тъй като своенравните от всяка епоха не съумяха да проумеят дълбокия смисъл на тези силни и богати слова и си възобразяваха, че отговорът на Божиите Пророци не отговарят на въпросите, които са им задали, те приписаха невежество и глупост на тези Същности на знанието и проникновението.

¹ Коран 3:182.

По същия начин Мохамед в друг един стих изразява негодуванието си от хората от онази епоха. Той казва: “Въпреки че преди това те се молеха за победа над онези, които не вярват, когато при тях дойде Този, за Когото имаха знание, те не повярваха в Него. Проклятие да тегне над неверниците!”¹ Помисли как този стих също предполага, че хората, живели в дните на Мохамед са били същите хора, които в дните на Пророците от миналото са се сражавали и са се борили, за да прокарват Вярата и да преподават Делото Божие. И въпреки това, как биха могли поколенията, живели в дните на Исус и Моисей и онези, живели в дните на Мохамед, да бъдат смятани в действителност за едни и същи хора? Освен това, онези, които те знаели преди това, били Моисей, Разкривателя на Петокнижието и Исус, Автора на Евангелието. Независимо от това, защо Мохамед казал: “Когато Този, за Когото имаха знание дойде при тях” — т. е. Исус или Моисей — “те не повярваха в Него”? Не бе ли Мохамед наглед наричан с различно име? Не дойде ли Той от различен град? Не говореше ли Той различен език и не разкри ли различен Закон? Как би могла тогава да бъде установена истината на този стих и да бъде изяснен неговият смисъл?

Затова постарай се да проумееш смисъла на “връщането”, който толкова ясно е разкрит в самия Коран и който все още никой не е разбрал. Какво казваш? Ако казваш, че Мохамед бе “връщането” на Пророците от миналото, както е засвидетелствано в този стих, то по същия начин Неговите Сподвижници трябва да са “връщането” на миналите Сподвижници така, както “връщането”

¹ Коран 2:89.

на предишните хора е ясно потвърдено в текста на гореспоменатите стихове. А ако отричаш това, ти със сигурност отхвърляш истината на Корана, най-сигурното показание на Бог за хората. По същия начин, постарай се да схванеш значението на “връщането”, “откровението” и “възкресението” така, както е засвидетелствано в дните на Проявленията на божествената същност, за да съзреш със собствените си очи “връщането” на светите души в пречистени и просветлени тела и да можеш да отмиеш праха на невежеството и да почистиш помрачената същност с водите на милосърдието, извиращи от Извора на божественото Знание, та дано можеш, чрез Божията сила и светлината на божественото напътствие да различиш Утрото на вечния блясък от мрачната нощ на заблудата.

Освен това, за теб е очевидно, че Носителите на повереното от Бога са проявени на народите по света като Поддръжници на едно ново Дело и Носители на едно ново Послание. Тъй като всички тези Птици на Небесния престол са изпратени от небето на Божията воля и тъй като те всички се вдигат да провъзгласят Неговата всезавладяваща Вяра, те се смятат за една душа и една личност. Те всички отпиват от една и съща Чаша на Божията обич и всички вкусват от плода на едно и също Дърво на единствеността. Всяко едно от тези Божии Проявления има двойствена същност. От една страна, е състоянието на пълна необвързаност и съществено единство. В това отношение, ако ги назовеш с едно име и им припишеш същото качество, ти не си се отклонил от истината. Така, както Той казва: “Никаква разлика не правим между които и да са от Неговите Пратеници!”¹ Всеки един от

¹ Коран 2:285.

тях призовава хората по света да признаят Единството на Бога и им вестяват Коусара на безграничната милост и благодат. Те всички са надарени с одеждата на Пророчеството и са почетени с наметалото на славата. Така Мохамед, Точката на Корана, разкри: “Аз съм всички Пророци.” Също така Той казва: “Аз съм първият Адам, Ной, Моисей и Исус.” Подобни заявления са били правени от Али. Слова като тези, които говорят за същественото единство на тези Поддръжници на единствеността, излязоха също и от Проводниците на безсмъртната Божия реч и Съкровищниците на скъпоценностите на божественото знание, и бяха записани в свещените писания. Тези Ликове са получатели на Божествената заповед и извори на Неговото Откровение. Това Откровение е възвисено над завесите на множествеността и нуждите на бромимостта. Така Той казва: “Нашето Дело е само едно.”¹ Тъй като Делото е едно и също, неговите Поддръжници също трябва да представляват едно и също. Също така имамите на мохамеданската Вяра, тези светилници на увереността, са казали: “Мохамед е нашият първи, Мохамед е нашият последен, Мохамед е нашите всички.”

За теб е ясно и очевидно, че всички Пророци са Храмовете на Божието Дело, Които са се появили облечени в различна премяна. Ако погледнеш с проникателни очи, ти ще ги съзреш всички да живеят в една и съща шатра, да се реят в едно и също небе, да седят на един и същ престол, да произнасят една и съща реч и да провъзгласяват една и съща Вяра. Такова е единството на тези Същности на битието, тези Светила на безграничния и неизмерим блясък. Затова, ако едно от тези Проявления обяви като

¹ Коран 54:50.

каже: “Аз съм връщането на всички Пророци”, Той наистина говори истината. По същия начин, във всяко последващо Откровение е факт връщането на предишното Откровение, истината за което е твърдо установена. Тъй като връщането на Пророците от миналото, както се потвърждава в стиховете и преданията, бе убедително показано, връщането на техните избраници е следователно също определено доказано. Това връщане е само по себе си твърде очевидно, за да се нуждае от свидетелство или доказателство. Например, помисли, че сред Пророците бе Ной. Когато Той бе дарен с одеждата на Пророчеството и бе подтикнат от Божия Дух да се вдигне и да провъзгласява Неговото Дело, който повярва в Него и прие Неговата Вяра, бе дарен с благодеянието на един нов живот. За него наистина може да се каже, че е бил прероден и съживен, тъй като преди да повярва в Бога и да приеме Неговото Проявление, той е бил обърнат към светските неща, като привързаност към материални вещи, съпруга, деца, храна, пиене и тем подобни дотолкова, че ден и нощ единствената му грижа е била да трупа богатства и да придобива средства за забавление и удоволствие. Освен тези неща, преди да отпие от живителните води на вярата, той е бил толкова силно обвързан с традициите на своите предци и толкова страстно отдаден на съблюдаването на техните обичаи и закони, че би предпочел да умре, отколкото да наруши и една буква от онези суеверни правила и начин на поведение, разпространени сред неговия народ. Така, както хората извикаха: “Наистина заварихме бащите си със вяра и наистина по стъпките им ние вървим.”¹

¹ Коран 43:22.

Същите тези хора, макар и обгърнати във всички тези завеси на ограничението и въпреки задръжките на такива съблюдавания, веднага щом изпиха безсмъртната глътка на вярата от чашата на увереността от ръката на Проявлението на Преславния, бяха дотолкова преобразени, че заради Него отричаха своите роднини, своята същност, своя живот, своето верую — да, всичко, освен Бога! Толкова непреодолим бе копнежът им към Бога, толкова вдъхновяваща бе изпълващата ги възторжена радост, че светът и всичко, което е в него, се превръщаше в техните очи в нищожност. Не показаха ли тези хора чрез примера си тайните на “прераждането” и “връщането”? Не бе ли видяно, че същите тези хора, преди да бъдат надарени с новата и чудна Божия благодат, се стремяха чрез неизброими средства да осигурят закрилата на своя живот срещу унищожение? Не ги ли изпълваше трънът с ужас и не побягнаха ли при вида на лишица? Но след като бяха почетени с върховното Божие отличие и бяха удостоени с преизобилната Му благодат, те, ако можеха, биха с готовност жертвали десет хиляди живота в Неговата пътека! Нещо повече, техните благословени души, презиращи клетката на техните тела, копнееха за избавление. Едничък боец от тази дружина би се изправил и би се сражавал с тълпи! И все пак, как биха могли те, ако не бе преобразяването на техния живот, да са в състояние да проявят такива дела, които противоречат на поведението на хората и са несъвместими с техните светски желания?

Очевидно е, че нищо друго, освен това тайнствено преобразяване не би могло да бъде причина такъв дух и поведение, толкова различни от техните предишни навици и постъпки, да бъде проявен в света на битието. Тях-

ното неспокойствие бе превърнато в покой, съмнението им в увереност, плахостта им в безстрашие Такава е силата на Божествения Елексир, който в един миг преобразява човешките души!

Например помисли за веществото на медта. Ако беше защитено от стапяне в собствената си мина, то за седемдесет години би достигнало състоянието на златото. Има някои обаче, които поддържат, че медта сама по себе си е злато, което, като се стопява, се намира в болестни условия и затова не е достигнало собственото си състояние.

Както и да е, истинският елексир би накарал незабавно веществото на медта да достигне състоянието на златото и да прекоси етапите на седемдесетте години в едничък миг. Може ли това злато да бъде наречено мед? Може ли да се твърди, че то не е достигнало състоянието на злато, когато разполагаме с пробния камък, за да го изпитаме и да го различим от медта?

По същия начин, тези души, чрез силата на Божествения Елексир, прекосяват в един миг света на праха и преминават в царството на светостта, и с една крачка покриват земята на ограниченията и достигат владението на Безпределния. Ти следва да положиш всички усилия, за да достигнеш до този Елексир, който на един дъх кара запада на невежеството да достигне до изтока на знанието, озарява мрака на нощта със сиянието на утрото, напътва блуждаещия в пустинята на съмнението към извора на Божественото присъствие и Ручея на увереността, и оказва на смъртните души почитта на приема в Резвана на безсмъртието. Сега, ако можеше това злато да бъде смятано за мед, за тези хора също би мо-

гло да се смята, че са същите, като преди да бъдат надарени с вяра.

О, братко, виж как чрез тези всеудовлетворяващи, тези неопровержими и убедителни слова, скритите тайни на “прераждането”, на “връщането” и на “възкресението” бяха разбулени и разкрити пред очите ти. Дай Боже чрез Неговата милосърдна и невидима подкрепа да можеш да снемеш от тялото и душата си старата одежда и да се нагиздиш с новата и нетленна премяна.

Затова тези, които във всяко последващо Откровение изпреварваха останалото човечество в прегръщането на Божията Вяра, които отпиха от бистрите води на знанието от ръката на божествената Красота и достигнаха най-високите върхове на вярата и увереността, могат да бъдат смятани по име, същност, дела, слова и ранг, за “връщането” на онези, които в предшестващото Изповедание са били достигнали подобни отличия. Защото това, което са проявили хората от предшестващото Откровение, същото е било показано от хората на това по-късно поколение. Помисли за розата: независимо дали цъфти на Изток или на Запад, тя все пак е роза. Защото това, което има значение в това отношение, не е външният облик или формата на розата, а по-скоро мириса и благоуханието, което тя излъчва.

Затова пречисти погледа си от всякакви земни ограничения, за да можеш да ги видиш всички като носители на едно Име, поддръжници на едно Дело, проявление на една Същност и разкриватели на една Истина, и да можеш да схванеш тайнственото “връщане” на Словата Божии така, както са разкрити в тези речи. Размисли за малко за поведението на сподвижниците на мохамеданското Изповедание. Помисли как, чрез живителното ди-

хание на Мохамед, те бяха очистени от замърсяванията на земната суета, бяха избавени от себичните желаня и бяха откъснати от всичко друго освен от Него. Виж как те предхождаха всички народи по света в достигането до Неговото свято Присъствие — Присъствието на самия Бог — как те се отрекоха от света и от всичко, което е в него и пожертваха с готовност и радост своя живот в нозете на това Проявление на Преславния. А сега обърни внимание на “връщането” на същата решителност, същото постоянство и отричане, проявено от сподвижниците на Точката на Баяна¹. Ти си свидетел как тези сподвижници, чрез чудесата на милостта на Господа Господен, издигнаха знамената на върховното отричане на недостижимите висоти на славата. Тези Светлини бяха излъчени от един единствен Източник и тези плодове са плодовете на едно единствено Дърво. Ти не можеш да съзреш нито различие, нито отлика сред тях. Всичко това е по Божия милост! На когото пожелае, Той оказва Своята милост. Ако е рекъл Бог, ние ще избегнем страната на отрицанието и ще продължим към океана на възприемчивостта, за да можем да съзрем, с око пречистено от всякакви противоречащи си елементи, световите на единството и многообразието, на разновидността и единствеността, на ограничението и необвързаността, и да полетим към най-възвисеното и най-съкровено светилище на скрития смисъл на Божието Слово.

От тези заявления следователно стана очевидно и изяснено, че ако една Душа бъде проявена в “Края, който не познава край” и се вдигне да провъзгласи и поддържа едно Дело, което в “Началото, което няма начало”

¹ Баб.

друга Душа е провъзгласявала и поддържала, би могло наистина да се каже за Този, Който е Последният и Този, Който е Първият, че те са един и същ, тъй като и двамата са Поддръжници на едно и също Дело. Поради тази причина, Точката на Баяна — нека живота на всички освен Него Му бъдат принесени в жертва! — свързваше Божиите Проявления със слънцето, което въпреки че изгрява от “Началото, което няма начало” до “Края, който не познава край”, е все пак същото слънце. Сега, ако кажеше, че това слънце е предишното слънце, ти би казал истината, и ако кажеше, че това слънце е “връщането” на онова слънце, също би казал истината. По същия начин от това заявление става очевидно, че понятието “последен” е приложимо за “първия”, а понятието “първи” — приложимо за “последния”, тъй като както “първият”, така и “последният” са се вдигнали да провъзгласяват една и съща Вяра.

Независимо от очевидността на тази тема в очите на тези, които са отпили от виното на знанието и увереността, колко много са онези, които поради това, че не съумяха да схванат нейния смисъл, позволиха на понятието “Печат на Пророците” да замъгли тяхното проникновение и да ги лиши от благодатта на многобройните Му дарове! Не обяви ли самият Мохамед: “Аз съм всичките Пророци”? Не каза ли Той както вече споменахме: “Аз съм Адам, Ной, Моисей и Исус”? Защо Мохамед, тази безсмъртна Красота, Който казал: “Аз съм първият Адам” да не може да каже също: “Аз съм последният Адам”? Така, както Той е смятал Себе Си за “Първият от Пророците”, т. е. Адам, по същия начин “Печатът на Пророците” е също приложим за тази Божествена Красота. Съвсем

очевидно е, че както е “Първият от Пророците”, Той също така е техен “Печат”.

Тайната на тази тема бе в това Изповедание тежко изпитание за цялото човечество. Виж колко много са онези, които, като се придържаха към тези слова, не повярваха в Този, Който е техният истински Разкривател. Какво, питаме, биха могли да предположат тези хора, че означават понятията “първи” и “последен”, когато те се отнасят до Бога — прославно да е Името Му? Ако те поддържат, че тези понятия се отнасят до този материален свят, как би могло това да бъде възможно, когато видимата подредба на нещата все още очевидно съществува? Не, в този случай чрез “първи” се има предвид не някой друг, а “последния”, а чрез “последния” никой друг, а “първия”.

Така, както в “Началото, което няма начала” понятието “последен” наистина е приложимо за Този, Който е Възпитател на видимото и незримото, по същия начин и понятията “първи” и “последен” са приложими за Неговите Проявления. Те са едновременно Поддръжници както на “първия”, така и на “последния”. Докато са установени на стола на “първия”, те заемат престола на “последния”. Ако бъде намерено проникателно око, то лесно би видяло, че поддръжниците на “първия” и на “последния”, на “проявения” и “скрития”, на “началото” и на “печата” не са други, а тези свети Същества, тези Същности на необвързаността, тези божествени Души. И ако се извишиш в святото царство на “Бог бе сам, нямаше никой друг освен Него”, ти би открил в този Двор, че тези имена въобще не съществуват и са напълно забравени. Тогава очите ти не ще бъдат повече замъглявани от тези завеси, тези понятия и загатвания. Колко ефирно и възвишено е

това състояние, до което дори Гавриил не може никога да достигне без пастир и Небесната птица без подкрепа никога не може да се добере!

А сега постарай се да разбереш смисъла на казаното от Али, Предводителя на правоверните: “Пронизващ завесите на славата, без чужда помощ.” Сред тези “завеси на славата” са духовниците и учените хора, живеещи в дните на Божието Проявление, които поради недостига си на прозрение и жаждата и стремежа им да бъдат начело, не съумяха да се подчинят на Божието Дело, та дори нещо повече, отказаха да се вслушат в Божествената Мелодия. “Мушнаха си пръстите в ушите.”¹ Хората също, напълно пренебрегвайки Бога и приемайки ги за свои учители, се подчиниха изцяло на властта на тези надути и лицемерни водачи, тъй като нямат ни собствено зрение, ни слух, ни сърце да различат истината от лъжата.

Независимо от божествено вдъхновените призиви на всички Пророци, Светци и Божии Избраници, изискващи от хората да видят със собствените си очи и да чуят със собствените си уши, те пренебрежително отхвърлиха техните съвети и сляпо следваха и ще продължават да следват водачите на своята Вяра. Ако един беден и непознат човек, лишен от премяната на учените мъже, се обърне към тях и им рече: “Последвайте, о, хора, Божиите Пратеници”², те силно изненадани от такова заявление, биха отвърнали: “Какво! Да не би да искаш да кажеш, че всички тези духовници, всички тези вълпящия на знанието, с всичката си власт, своето великолепие и блясък са се заблудили и не са съумели да раз-

¹ Коран 2:19.

² Коран 36:20.

личат истината от лъжовността? Да не би да твърдиш, че ти и хора като теб сте проумели онова, което те не са разбрали?” Ако броят и великолепието на одеждите се смятаха за мерило на познанието и истината, хората от една отминала епоха, които тези от наше време не могат никога да надминат по брой, великолепие и сила, несъмнено би трябвало да бъдат смятани за по-висши и по-достойни хора.

Ясно и очевидно е, че когато и да са били разкрити Проявленията на светостта, духовниците от онова време са пречили на хората да стигнат до истината. За това свидетелства записаното във всички свещени писания и божествени книги. Нито един Божи Пророк не е бил проявен, без да стане жертва на безжалостната омраза, на отхвърлянето, отричането и ненавистта на духовниците от Неговото време! Горко им заради неправдите, които ръцете им сториха в миналото! Горко им заради това, което вършат сега! Какви по-жестоки завеси на славата от тези въплъщения на заблудата! В името на Божиата справедливост! Да бъдат пронизани такива завеси е най-могъщото от всички действия и да бъдат те разкъсани, най-похвалното от всички дела! Нека Бог ни подкрепя и вас да подкрепя, о, множество на Духа, та дано във времето на Неговото Проявление да ви бъде милостиво помогнато да извършите такива дела и да можете в Неговите дни да достигнете до Божието Присъствие.

Освен това, сред “завесите на славата” са такива понятия като “Печат на Пророците” и нему подобни, премахването на които е върховно достижение при вида на тези недостойни и заблудени души. Поради тези тайнствени слова тези жестоки “завеси на славата”, всички бяха възпрепятствани да съзрат светлината на истината.

Не са ли чули те напевите на онази Небесна птица¹, разкриващи тази тайна: “Хиляда Фатеми вземах за съпруги, всички от които бяха дъщери на Мохамед, Син на Абдулла, “Печата на Пророците”? Виж колко много са тайните, които засега лежат неразкрити в Ковчегата на Божието знание и колко многобройни са скъпоценностите на мъдростта Му, които все още са скътани в неприкосновените Му съкровищници! Ако размислиш над това в сърцето си, ще осъзнаеш, че творението Му не познава ни начало, ни край. Обсегът на Неговата повеля е прекалено необятен, за да може езикът на смъртните да го опише, или птицата на човешкия разум да го прекоси, а законите на Неговото провидение са твърде тайнствени, за да бъдат разбрани от човешкия ум. Неговото творение не е било застигано от никакъв край и то винаги е съществувало от “Началото, което няма начало”, а Проявленията на Неговата Красота никакво начало не е видяло и те ще продължат до “Края, който не познава край”. Размисли в сърцето си над казаното тук и помисли как то е приложимо за всички тези свети Души.

По същия начин постарай се да разбереш смисъла на напевите на тази вечна красота, Хусейн, синът на Али, който, като се обърна към Салман, му казал следните слова: “Аз бях с хиляди Адама, промеждутъкът между всеки един и следващия Адам бе петдесет хиляди години, и на всеки един от тях аз обявих Наследничеството, отредено на моя баща.” След това той изброява някои подробности, докато казва: “Сражавах се в хиляда битки в Божията пътека, най-малката и незначителна от които бе като битката при Хейбар, в която битка баща ми

¹ Имам Али.

се би и сражава срещу неверниците.” Положи усилия сега да схванеш от тези две предания тайните на “края”, “връщането” и “творението без начало или край”.

О, мой възлюбени! Неизмеримо въздигната е небесната Мелодия над усилията на човешкото ухо да чуе или на човешкия ум да схване нейната тайна! Как би могла безпомощната мравка да пристъпи в двора на Преславния? И въпреки това, хилави души, поради липса на проникновение, отричат тези трудни за разбиране слова и подлагат на съмнение истината на такива предания. Не, никой не може да ги разбере освен онези, които притежават проникателно сърце. Кажете, Той е онзи Край, за Който никакъв край в света не можем да си представим и за Който за никакво начало в сътворения свят не можем да си помислим. Вижте, о, множество на земята, блясък на Края, разкрит в Проявленията на Началото!

Колко странно! Тези хора с едната си ръка са се вкопчили в онези стихове от Корана и онези предания на хората на увереността, които са намерили в съзвучие с това, което им е угодно и им е от полза, а с другата отричат онези, които противоречат на себичните им желания. “Вярвате ли тогава в част от Книгата, а отричате другата?”¹ Как можете да съдите онова, което не разбирате? Така, както Господът на битието, в Своята непогрешима Книга, след като говори за “Печата” с възвишените Си слова: “Мохамед е Божи Апостол и Печатът на Пророците”², разкри на всички народи по света обещанието да “достигнат до божественото Присъствие”. За това достигане до присъствието на безсмъртния Цар свидетелстват стиховете на Книгата, някои от които вече

¹ Коран 2:85.

² Коран 33:40.

споменахме. Единият истински Бог Ми е свидетел! Нищо по-възвишено или по-ясно от “достигането до божественото Присъствие” не е разкрито в Корана. Блазе на оногова, който е достигнал до там в деня, в който повечето хора, както виждаме, са се отвърнали от там.

И въпреки това поради тайнствеността на първия стих, те се отвърнаха от благодатта, обещана във втория, независимо от факта, че “достигането до божественото Присъствие” в “Деня на Възкресението” е ясно изразено в Книгата. Бе показано и твърдо установено, чрез ясни свидетелства, че чрез “Възкресение” се има предвид надигането на Божието Проявление да провъзгласи Неговото Дело, а чрез “достигане до божественото Присъствие” се има предвид достигането до присъствието на Неговата Красота в лицето на Неговото Проявление. Защото наистина “Ничие зрение не Го възприема, но Той възприема всяко зрение”¹. Въпреки всичките тези несъмнени факти и ясни заявления, те се вкопчиха глупаво в понятието “печат” и останаха напълно лишени от възможността да разпознаят Онзи, Който е Разкривателят както на Печата, така и на Началото в деня на Неговото присъствие. “Ако Бог трябваше да накаже хората за техните злодеяния, Той нямаше да остави на земята ни една жива твар! Но до определено време Той дава им отсрочка.”² Но освен всички тези неща, ако хората бяха достигнали до капчица от бистрите потоци, леещи се от словата: “Бог върши туй, що благоволи и повелява туй, що пожелае”, те нямаше да издигнат никакви подобни непристойни възражения срещу Съсредоточието на Неговото Откровение. Божието Дело, всички дела и слова,

¹ Коран 6:103.

² Коран 16:61.

се държат в хватката на Неговото могъщество. “Всички неща лежат затворени в свитата шепка на силната Му Ръка, всички неща са лесни и възможни за Него.” Той извършва, що благоволи и прави всичко, що пожелае. “Който каже “защо” или “по каква причина”, изрича богохулство!” Ако тези хора се отърсеха от съня на нехайството и осъзнаят що са сторили ръцете им, те със сигурност биха загинали и по собствена воля биха се хвърлили в огъня — техния край и истинско жилище. Не са ли чули онова, което Той разкри: “Той не ще бъде питан за стореното от Него”¹? В светлината на тези слова, как може човек да бъде толкова нагъл, че да Му търси отговорност и да се занимава с празнословие?

Милостиви Боже! Толкова голяма е глупостта и покварата на хората, че те са се обърнали към собствените си мисли и желания и са обърнали гръб на знанието и волята Божии — пресвято и прославено да бъде Неговото име!

Отсъди право — ако тези хора приемеха истината на тези светли слова и свети загатвания и признаеха Бог за “Този, Който върши туй, що пожелае”, как биха могли те да продължат да се придържат към тези очевадни нелепости? Не, с всичката си душа те биха приели и биха се подчинили на всичко, което Той казва. Кълна се в Бога! Ако не беше божествената Наредба и трудноразбираемите закони на Провидението, самата земя би напълно унищожила всички тези хора! “Той обаче ще им даде отсрочка до определеното време на известен ден.”

Хиляда двеста и осемдесет години изминаха от зората на мохамеданското Изповедание и с пукването на

¹ Коран 21:23.

всеки ден тези слепи и долни хора четяха от своя Коран и въпреки това не съумяха да схванат и една буква от тази Книга! Отново и отново четяха те онези стихове, които ясно говорят за действителността на тези свещени теми и свидетелстват за истината на Проявленията на вечната Слава и пак не разбират техния смисъл. Те дори не съумяха да осъзнаят през цялото това време, че във всяка епоха, четенето на свещените писания и светите книги няма друга цел, освен да дадат възможност на читателя да проумее техния смисъл и да разкрие техните най-съкровени тайни. Иначе, четенето без проникновение не носи на човека никаква трайна полза.

И така се случи, че веднъж един нуждаещ се човек дойде да посети тази Душа, като жадуваше за океана на Неговото знание. Докато говорехме с него, се спомена за знаменията на Деня на Съда, Възкресението, Съживяването и Равносметката. Той Ни помоли да обясним как в това чудно Изповедание, на народите по света се прави равносметка, когато никога не е бил известен за това. Тогава му разкрихме според мярката на неговите възможности и проникновение някои истини на Науката и древната Мъдрост. След това го запитахме като казахме: “Не си ли чел Корана и не знаеш ли следния благословен стих: “В този ден ни човек, ни дух ще бъде питан за Греха му?”¹ Не съзнаваш ли, че чрез “питане” не се има предвид питане с език или реч, както и самият стих показва и доказва това? Че след него е казано: “По лицата им ще бъдат разпознати грешниците и ще бъдат хванати за перчета и нозете.”²

¹ Коран 55:39.

² Коран 55:41.

Така хората по света биват съдени по техните лица. По тях добре се проявяват неверието, вярата и несправедливостта им. Така както очевидно е в наши дни как по техните лица хората на заблудата се познават и различават от последователите на божественото Напътствие. Ако тези хора, изцяло заради Бога и без друго желание освен Неговото благоволение, размислеха в сърцата си над стиховете на Книгата, те със сигурност биха открили онова, което търсят. В нейните стихове те ще открият разкрити и проявени всички неща — малки и големи, които са се случили в това Изповедание. Те дори ще различат в тях споменавания за напускането на Проявленията на имената и качествата Божии от техните родни страни, за противопоставянето и презрителната наглост на управници и народи, както и за пребиваването и установяването на Всеобщо Откровение в предопределена и специално посочена страна. Никой човек обаче не може да проумее това освен онзи, който притежава проникновено сърце.

Заклучаваме темата Си с онова, което бе по-рано разкрито на Мохамед, за да може нейният печат да пръсне благоуханието на този свят мускус, който води хората към Резвана на неугасващия блясък. Той каза и истина е Словото Му: “И призовава Бог към Обителта на покоя¹ и води Той, когото благоволи в правия път.”² “За тях има една Обител на покоя при техния Господ и Той ще бъде техен Закрилник заради делата им.”³ Това Той разкри, за да може милосърдието Му да обгърне света. Хвала на Бога, Господа на цялото създание!

По различен начин и многократно излагахме смисъла на всяка тема, та дано всяка душа, възвисена или ни-

¹ Багдад.

² Коран 10:25.

³ Коран 6:127.

ска, получи според собствената си мярка и възможности, своя дял и частица от него. По този начин, ако не е в състояние да схване даден довод, той би могъл, като се обърне към друг такъв, да стигне до целта му. “Та всякакви хора да знаят къде да утолят жаждата си.”

За Бога! Небесната птица, живееща сега в праха, може освен тези мелодии да изпее безброй песни и е в състояние освен казаното тук, да разкрие неизброими тайни. Всеки един знак от произнесените ѝ слова е неизмеримо възвисен над всичко, което вече бе разкрито и безкрайно прославен над онова, което изтече от това Перо. Нека бъдещето разкрие часа, когато Невестите на скрития смисъл ще се втурнат, както е отредено от Божията воля, незабулени от своите тайнствени дворци и ще се проявят в предвечното царство на битието. Нищо не е възможно без Негово позволение, никаква сила не може да устои освен чрез Неговата сила и няма друг Бог освен Него. Той е светът на сътвореното и Той е Божието Дело. Всички провъзгласяват Неговото Откровение и всички разкриват тайните на Неговия Дух.

В предшестващите страници Ние вече определихме две състояния на всяко от Светилата, изгряващи от Изгревите на вечната светост. Едно от тези състояния, състоянието на съществено единство, вече обяснихме. “Никаква разлика не правим между които и да е от тях.”¹ Другото е състоянието на обособеност и е свързано със света на сътвореното и неговите ограничения. В това отношение всяко Божие Проявление има обособена индивидуалност, определена предписана мисия, предопределено Откровение и специално посочени ограничения.

¹ Коран 2:136.

Всеки един от тях е известен с различно име, характеризира се със специално качество, изпълнява определена Мисия и Му е поверено обособено Откровение. Така, както Той казва: “Направихме така, щото някои от Апостолите да превъзхождат другите. На някои Бог проговори, някои Той вдигна и възвиси. И на Исус, Сина на Мария, Ние дадохме явни знаци и укрепихме Го със Светия Дух.”¹

Именно поради тази разлика в тяхното състояние и мисия словата и речта, изтичащи от тези Извори на божественото знание изглежда, че се разминават и се различават. Иначе, в очите на онези, които са посветени в тайните на божествената мъдрост, всички техни речи са в действителност просто изражение на една Истина. Тъй като повечето хора не съумяха да оценят тези състояния, на които се позовахме, те се чувстват объркани и поражени от различаващите се произнесени от Проявленията слова, които са по същество едно и също.

Винаги е било очевидно, че всички тези разминавания в казаното се дължат на различията в състоянието. Така, от гледна точка на тяхната единственост и върховна необвързаност, качествата на Божество, Божественост, Върховна единственост и Съкровена същност са били или са приложими за тези Същности на битието, тъй като те всички живеят на престола на божественото Откровение и са установени на седалището на божествената Скритост. Чрез тяхната поява се проявява Божието Откровение и чрез образа им се разкрива Красотата на Бога. По този начин словата на самия Бог бяха чути да

¹ Коран 2:253.

бъдат произнасяни от тези Проявления на божественото Същество.

Погледнато в светлината на тяхното второ състояние — състоянието на обособеност, отличаване, временни ограничения, характеристики и норми — те показват абсолютно покорство, пълна лишеност и всецяло самозаличаване. Така, както Той казва: “Аз съм Божият раб. Аз съм просто човек като вас.”

Постарай се от тези неоспорими и напълно доказани заявления да схванеш смисъла на въпросите, които постави, за да можеш да станеш непоколебим в Божията Вяра и да не бъдеш поразяван от отклоненията в казаното от Неговите Пророци и Избраници.

Ако някое от всеобхватните Божии Проявления заявеше: “Аз съм Бог”, Той наистина казва истината и не оставя място за съмнение в това, тъй като многократно бе показано, че чрез тяхното Откровение, чрез техните качества и имена в света се проявяват Божието Откровение, Неговото име и Неговите качества. Така Той разкри: “Тези копия от Бога бяха, а не от Теб!”¹ И също Той казва: “Наистина, онези, които ти дадоха обет, всъщност дадоха обет на Бога.”² И ако някой от тях кажеше: “Аз съм Пратеникът Божи”, Той също казва истината, несъмнената истина. Така, както Той казва: “Мохамед не е баща на никой сред вас, но Той е Пратеникът Божи.” Погледнато в тази светлина, те всички са просто Пратеници на онзи съвършен Цар, онази неизменна Същност. И ако те всички обявяха: “Аз съм Печатът на Пророците”, те наистина казват самата истина, без всякаква сянка от съмнение. Защото те всички са просто една личност, една

¹ Коран 8:17.

² Коран 48:10.

душа, един дух, едно същество, едно откровение. Те всички са проявление на “Началото” и на “Края”, на “Първия” и на “Последния”, на “Видимия” и “Скрития” — всичко което се отнася до Онзи, Който е най-съкровеният Дух на Духовите и вечна Същност на Същностите. И ако те кажеха: “Ние сме Божиите раби”¹, това също е явен и несъмнен факт. Защото те са проявени в най-висше състояние на покорство, покорство, подобно на което никой човек не е възможно да достигне. Така в мигове, когато тези Същности на битието бяха дълбоко потопени в океаните на древната и вечна светост или когато се извисяваха до най-високите върхове на божествените тайни, те твърдяха, че казаното от тях е Гласът божествен, Зовът на самия Бог. Ако окото на проницанието бъде отворено, то ще види, че точно в това състояние те се смятаха за напълно обезличени и несъществуващи пред лицето на Този, Който е Всепроникващият, Нетленният. Струва ми се, че те смятаха себе си за пълни нищожества и гледаха на тяхното споменаване в този Двор като на богохулна постъпка. Защото и най-тихият шепот за себе си в такъв Двор е свидетелство за самоизтъкване и независимо съществуване. В очите на онези, които са достигнали до този Двор, такова предположение само по себе си е жестоко прегрешение. Колко по-жестоко би било то, ако каквото и да е друго, бъде споменато в това Присъствие, ако сърцето на човек, езикът, умът или душата му се занимаваха с друг освен с Превъзлюбения, ако очите му съзираха друг образ, освен Неговата Красота, ако ухото му се вслушваше в друга мелодия, освен Неговия глас и ако нозете му вървяха по друг път, освен по Неговия път.

¹ Коран 33:40.

В този ден появява Божият ветреци и Неговият Дух е проникнал във всички неща. Такова е излиянието на Неговата милост, че перото замира и езикът онемява.

Поради това състояние те приписват на себе си Гласа на Божествеността и подобни нему, докато поради състоянието си на Пратеничество, те се обявиха за Божи Пратеници. Всеки миг те произнасяха реч, която бе в съзвучие с изискванията на единия случай, и Си приписваха всички тези заявления — заявления, простиращи се от царството на божественото Откровение до царството на сътворението и от владението на Божествеността, та чак до владението на земното съществуване. Така че каквото и да изрекат, независимо дали то се отнася до царството на Божествеността, Господството, Пророчеството, Пратеничеството, Пазителството, Апостолството или Раболепието, всичко е истина без сянка от съмнение. За това тези слова, които цитирахме в подкрепа на нашите съждения, трябва да бъдат внимателно обмислени, за да престанат отклоняващите се речи на Проявленията на Незримия и Извори на светостта да престанат да вълнуват душата и да объркват ума.

Онези слова, произнесени от Светилата на истината, трябва непременно да бъдат премислени и ако значението им не бъде схванато, трябва да бъде потърсено просветление от Доверениците на хранилищата на Знанието, за да могат те да разтълкуват техния смисъл и да разкрият тайната им. Защото не подобава на никой човек да тълкува светите слова според собственото си несвършено проникновение, нито пък ако ги сметне за противоречащи на наклонностите и желанията си, да ги отрича и да отхвърля тяхната истина. Защото такъв днес е подходът на духовниците и учените на епохата, които

заемат местата на знанието и учението и които именуваха невежеството „знание“ и нарекоха потисничеството „справедливост“. Ако бяха попитали Светлината на истината относно тези образи, които изваяха собствените им безсмислени предположения и ако намереха отговора Му за несъвместим с техните схващания и разбирания на Книгата, те със сигурност биха заклеили Този, Който е Мината и Върховният извор на всяко Знание като самото отрицание на проникновението. Такива неща са ставали във всяка епоха.

Например, когато Мохамед, Господът на битието, бил запитан относно новите луни, Той, както Бог Му повелил, отвърнал: “Те са периоди, определени за хората.”¹ Тогава онези, които Го чули, Го обявили за невеж.

По същия начин в стиха, относно “Духа”, Той казал: “И те ще Те попитат за Духа. Кажете, “Духът се появява по заповед на Моя Господ.”² Веднага щом Мохамед дал Своя отговор, те всички шумно възразили като казали: “Ха! Един невежа, който не знае що е Духа, се нарича Разкривател на божественото Знание!” И сега виж духовниците от епохата, които поради това, че са удостоеени с Неговото Име, и след като са видели, че бащите им са приели Неговото Откровение, сляпо се подчиниха на Неговата истина. Забележи, ако тези хора днес получеха такива отговори на подобни въпроси, те без колебание биха ги отрекли и отхвърлили — нещо повече, те биха отново изrekli абсолютно същите безсмислени възражения така, както ги изрекоха в наши дни. И всичко това, независимо от факта, че тези Същности на битието са безкрайно възвишени над такива въображаеми образи,

¹ Коран 2:189.

² Коран 17:85.

неизмеримо прославени зад всичкото това празнословие и са над разбирането на всяко проникновено сърце. Тяхната така наречена ученост, когато бъде сравнена с онова Знание е пълна лъжовност и цялото им проникновение — нищо повече от явна заблуда. Нещо повече, всичко, което излезе от тези Мини на божествената мъдрост и тези Съкровищници на вечното знание е истина и нищо друго, освен истина. Поговорката: “Знанието е зрънце, което невежите са уголемили”, е доказателство за Нашето съждение, а преданието: “Знанието е светлина, която Бог хвърля в сърцето на когото благоволи” — потвърждение на казаното от Нас.

Тъй като не разбраха смисъла на Знанието и наричаха с това име образите, изваяни от собственото им въображение и които се родиха от възплъщенията на невежеството, те причиниха на Извора на Знанието онова, за което си чул и си свидетел.

Например, един човек¹, уважаван заради учеността и постиженията си, и смятащ себе си за един от най-видните водачи на своя народ, заклеява и хули в книгата си всички носители на истинското знание. Това става повече от ясно от изричните му заявления, както и от загатванията му из цялата тази книга. Тъй като често бяхме чували за него, възнамерихме да прочетем някои от неговите работи. Въпреки че никога не сме имали склонност към прелистване на писанията на другите, тъй като някои хора ни бяха запитали за него, сметнахме за необходимо да се обърнем към книгите му, за да можем да отговорим на питащите Ни със знание и проникновение. Работите му, написани на арабски език, обаче не може-

¹ Хаджи Мирза Карим Хан.

ха да се намерят, докато веднъж някой ни уведоми, че едно от съчиненията му, озаглавено Иршадул-Авам¹, би могло да бъде намерено в този град. От това заглавие доловихме зловонието на самонадеяността и тщеславието, тъй като той си беше въобразил, че е учен човек и се отнасяше към останалите хора като към невежи. Стойността му всъщност стана известна от самото заглавие, което бе избрал за своята книга. Стана очевидно, че нейният автор следваше пътеката на себичността и желанието и се беше загубил в пустинята на невежеството и глупостта. Струва Ми се той бе забравил добре известното предание, в което се казва: “Знание е всичко, което е познаваемо, а могъществото и силата — цялото сътворение.” Независимо от това, изпратихме човек за книгата и я задържахме за няколко дни. Вероятно се обърнахме към нея на два пъти. Вторият път случайно попаднахме на разказа за “Меража”² на Мохамед, за Когото бе казано: “Ако не беше Ти, нямаше да сътворя небесата.” Забелязахме, че той бе изброил над двадесет науки, познаването на които смяташе за съществено важно за разбирането на тайната на “Меража”. От заявеното от него излизаше, че ако човек не ги е дълбоко изучил, той никога не би могъл да стигне до истинско проникновение в тази необятна и възвишена тема. Сред посочените науки бяха науката за метафизичната абстракция, за алхимията и природната магия. Такива безсмислени и излишни познания този човек смяташе за предпоставки за проникновение в свещените и вечни тайни на божественото Знание.

¹ “Напътствие за невежите”.

² Въздигането.

Милостиви Боже! Такова е мерилото на неговото проникновение. И въпреки това, виж какви безсмислени опровержения и клевети той бе стоварил върху тези Въплъщения на безграничното Божие знание! Колко добре казани и правилни са словата : “Хвърляш ли клеветите си в лицето на Онези, Които единият истински Бог е направил Довереници на съкровищата на седмото Си небе?” Нито едно проникновено сърце или ум, нито един сред мъдрите и учените, не бе забелязал тези нелепи явления. И въпреки това, колко ясно и очевидно е за всяко проницателно сърце, че тази така наречена ученост е и винаги е била, отричана от Този, Който е единият истински Бог. Как може познанието в тези науки, които са толкова недостойни в очите на истински учените, да бъде смятано за съществено за проумяването на тайните на “Меража”, когато самият Господ на “Меража” никога не се е обременявал дори с едничка буква от тези ограничени и мъгляви познания и никога не е осквернявал сияйното Си сърце, с които и да е от тези налудничави заблуждения? Колко правилно е казал Той: “Всяко човешко постижение се придвижва, възседнало куцо магаре, докато Истината, яхнала вятъра, пори пространството.” В името на Божията справедливост! Всеки, който желае да схване тайните на този “Мераж” и копнее за капка от този океан, ако огледалото на сърцето му е вече замъглено от праха на тези познания, той непременно трябва да го избърше и изчисти преди светлината на тази тайна да може да бъде отразена там.

В този ден, онези, които са потопени в океана на предвечното Знание и живеят в ковчега на божествената мъдрост, забраняват на хората такива безсмислени стремления. Техните сияйни гърди са, слава Богу, пре-

чистени от всяка следа от такова познание и са извисени над такива жестоки завеси. Ние погълнахме тази найплътна от всички завеси с огъня на обичта на Възлюбения — завесата, за която се говори в поговорката: “Най-жестоката от всички завеси е завесата на знанието.” Върху пепелта ѝ издигнахме ковчега на божественото знание. Изгорихме, слава Богу, “завесите на славата” с огъня на красотата на Превъзлюбения. Изгонихме от човешкото сърце всичко друго, освен Него, Който е Желанието на света и неговата слава. Не се придържаме към никакво знание освен Неговото знание, и не обръщаме сърцето си към нищо друго, освен към сияйния блясък на Неговата светлина.

Бяхме безкрайно изненадани, когато забелязахме, че единствената му цел бе да накара хората да осъзнаят, че всички тези познания са притежавани от самия него. И въпреки това, кълна се в Бога, нито едно дихание, подхващо от ливадите на божественото знание, не бе някога появявало над неговата душа, нито някога той бе разкривал и едничка тайна на предвечната мъдрост. Нещо повече, ако някога му беше изтълкуван смисъла на Знанието, ужас щеше да изпълни неговото сърце и цялото му същество би се разтърсило из основи. Независимо от долните му и безсмислени заявления, погледни какви висоти на необуздаността са достигнали неговите твърдения!

Милостиви Боже! Колко огромно е удивлението Ни относно начина, по който хората са се насъбрали около него и изказват верността си към личността му! Задоволени с преходния прах, тези хора обърнаха лицата си към него, и хвърлиха зад гърба си Този, Който е Господът Господен. Удовлетворени от крясъците на враната и

очаровани от вида на гарвана, те отрекоха напевите на славея и очарованието на розата. Какви неописуеми заблуждения разкри прелистването на тази превзета книга! Те не заслужават да бъдат описани от никое перо и са твърде недостойни дори и за миг внимание. Ако бъде намерен пробен камък обаче, той мигновено би различил истината от лъжата, светлината от мрака и слънцето от сянката.

Сред науките, които този самозванец изповядва, е алхимията. Таим надеждата или цар, или човек с всепризната власт да го призове да пренесе тази наука от царството на въображението във владението на фактите и от равнината на простите заявления в тази на действителните постижения. Да можеше само този неук и скромн Раб, който никога не е предявявал претенции за такива неща, нито дори ги е смятал за показател за истинско проникновение, да предприеме същата задача, та да може чрез това истината да бъде разпозната и различена от лъжата. Но каква полза от това! Всичко, което това поколение можа да Ни предложи, бяха раните от неговите стрели и единствената чаша, която поднесе към Нашите устни, бе чашата с отрова. На врата Си все още носим белега от оковите и върху тялото Ни са отпечатани свидетелствата на непреклонна жестокост.

А колкото до постиженията на този човек, неговото невежество, проникновение и верую, виж какво е разкрила Книгата, която обгръща всички неща: “Наистина дървото на Заггум¹ ще бъде храната на Азим.”² После следват някои стихове докато Той казва: “Опитай туй, защото

¹ Адско дърво.

² Грешник. Коран 44:43-44.

ти си направо могъщият Карим!”¹ Помисли колко ясно и изрично той е бил описан в нетленната Божия Книга! Освен това, този човек, правейки се на скромен, в собствената си книга се нарича “азимен слуга”; “Азим” в Божията Книга, могъщ сред общото стадо, наречен “Карим”!

Размисли над благословения стих, за да може смисълът на словата: “Няма нищо, нито зелено, нито пожълтяло, което да не е записано в непогрешимата Книга”², да бъдат отпечатани върху скрижалите на твоето сърце. Независимо от това, тълпи му се кълнат във вярност. Те отрекоха Моисей на знанието и справедливостта и се вкопчиха в Самери³ на невежеството. Те отвърнаха очите си от Слънцето на истината, което сияе в божественото и вечно небе и напълно пренебрегнаха неговия блясък.

О, братко мой! Божествената Мина може да даде скъпоценните камъни на божественото знание, благоуханието на тайнственото Цвете може да бъде вдъхнато единствено в съвършената Градина, а лилиите на предвечната мъдрост не могат да разцъфнат другаде, освен в града на неопетненото сърце. “В богата почва растенията поникват изобилно с позволенията на нейния Господ, а в почвата, която е лоша, те израстват, но оскъдно.”⁴

Тъй като бе показано ясно, че само онези, които са посветени в божествените тайни, могат да разберат напевите, пети от Небесната птица, то дълг на всеки е да потърси просветление от тези с просветено сърце и от Съкровищниците на божествените тайни относно трудноразбираемите неща от Божията Вяра и непонятните загатвания в казаното от Изворите на светостта. Така те-

¹ Почтен. Коран 44:49.

² Коран 6:59.

³ Магьосник от времето на Моисей.

⁴ Коран 7:57.

зи тайни ще бъдат разкрити не посредством придобито познание, а единствено с Божията помощ и излиянията на Неговата милост. “Попитай тогава онези, които имат попечителство над свещените писания, ако не знаеш.”¹

Но, о, братко мой, когато истински търсецията се реши да предприеме стъпката на търсенето в пътеката, водеща към знанието на Предвечния, той трябва преди всичко да очисти и пречисти сърцето си, което е седалище на откровението на съкровенията Божии тайни, от замъгляващия прах на всяко придобито знание и от загатванията на въплъщенията на сатанинските предположения. Той трябва да премахне от гърдта си, която е светилището на вечната обич на Възлюбения, всяко замърсяване и да пречисти душата си от всичко, което принадлежи на водата и глината, от всякакви призрачни и мимолетни привързаности. Той така трябва да очисти сърцето си, че там да не се прокрадва никакъв остатък както от обич, така и от омраза, та да не го въведе тази обич сяпа в заблуда, или тази омраза да го отблъсне от истината. Така, както виждаш как в наши дни повечето хора, поради такава обич или омраза, са лишени от безсмъртния Образ, отдалечили са се от Въплъщенията на божествените тайни и без пастир се скитат из пустинята на забвението и заблудата. Този търсещ трябва по всяко време да се доверява на Бога, трябва да се откъсне от народите по земята, да бъде необвързан със света на праха и да се вкопчи в Този, Който е Господът Господен. Той никога не трябва да се стреми да се поставя над някого, трябва да заличи от скрижалите на сърцето си всяка следа от гордост и тщеславие, да се придържа към

¹ Коран 16:43.

търпение и смирение, да бъде тих и да се въздържа от празнословие. Защото езикът е тлеещ огън, а излишните слова са смъртна отрова. Материалният огън изгаря тялото, но езикът унищожавя както сърцето, така и душата. Силата на първия трае определено време, докато последиците на втория траят цял век.

Търсещият трябва също да смята злословенето за жестоко прегрешение и да се държи настрана от неговите владения, тъй като злословенето гаси светлината на сърцето и потушава живота на душата. Той трябва да се задоволява с малко и да се освободи от всяко прекомерно желание. Трябва да цени другарството на тези, които са отрекли света и да смята отбягването на самохвалните и светски хора за скъп дар. Призори всеки ден трябва да общува с Бога и с цялата си душа да упорства в търсенето на своя Възлюбен. Трябва да изгаря всяка своенравна мисъл с пламъка на любящото Му споменаване и с бързината на светкавица да преминава край всичко друго, освен край Него. Трябва да помага на безимотните и никога да не лишава от благоразположението си лишените. Трябва да показва доброта към животните, а още повече към своя ближен, който е надарен със силата на речта. Той не трябва да се колебае да жертва живота си за своя Възлюбен, нито да позволява на порицанието на хората да го отвърнат от Истината. Не трябва да желае за други онова, което не желае за самия себе си, нито да обещава онова, което не изпълнява. С цялото си сърце търсещият трябва да отбягва приятелството на злосторниците и да се моли за опрощаване на техните грехове. Той трябва да прощава на грешния и никога да не презира ниското му положение, защото никой не знае какъв ще бъде неговият край. Колко често

грешникът в часа на смъртта е достигал до същността на вярата и изпивайки безсмъртната глътка е политал към Небесното множество. И колко често преданият вярващ в часа на възнасянето на неговата душа е бил толкова променян, че е падал в огнена бездна. Целта Ни в разкриването на тези убедителни и тежки слова е да вгълпим на търсеция, че той трябва да се отнася към всичко друго, освен Бога като към нещо преходно и да смята всички неща, освен Него, Който е Предмет на всяко преклонение за пълна нищожественост.

Тези са сред качествата на възвишените и съставляват отличителен белег на духовните. Те вече бяха спомнати във връзка с изискванията към пътниците, които крачат по пътеката на Положителното знание. Единствено и само когато необвързаният пътник и искрено търсещ е изпълнил тези съществени условия, той може да се нарече истински търсещ. Когато е изпълнил условията, произтичащи от стиха: “Който прави усилия за Нас”¹, той ще се наслади на благословията, идваща от словата: “В пътищата Наши Ние уверено ще го водим.”²

Само когато светилникът на търсенето, на искрениите усилия, на копнеещото желание, на страстната преданост, на пламенната обич, на възторга и възхищението бъде запален в сърцето на търсеция и ветрецът на любящата му доброта повее над душата му, ще бъде разпръснат мрака на заблудата, ще се разсеят мъглите на съмненията и опасенията и светлините на знанието и увереността ще обгърнат неговото същество. В този час Тайнственият вестител, носещ радостните вести на Духа, ще изгрее от Божия град, сияен като утрото и чрез зву-

¹ Коран 29:69.

² Пак там.

ка на тръбата на знанието ще разбуди сърцето, душата и духа от съня на нехайството. Тогава многообразните дарове и преизобилната милост на светия и вечен Дух ще дадат такъв нов живот на търсеция, че той ще се види надарен с ново око, ново ухо, ново сърце и нов ум. Той ще съзерцава явните знаци на вселената и ще прониква в скритите тайни на душата. Взирайки се с окото на Бога ще съзира във всяка частица врата, която го води към състоянията на пълна увереност. Ще открива във всички неща тайните на божественото Откровение и свидетелствата на вечното проявление.

Кълна се в Бога! Ако този, който крачи по пътеката на напътствието и се стреми да се изкачи до висотите на праведността, достигнеше това славно и висше състояние, той би вдъхнал от разстояние сто левги Божието благоухание и би зърнал едно сияйно утро на божествено Напътствие, издигащо се от изгрева на всички неща. Всяко едно нещо, колкото и малко да е то, би било за него откровение, водещо го към неговия Възлюбен, Предмета на търсенето му. Толкова огромно би било прозрението на този търсещ, че той би правил разлика между истината и лъжата така, както различава слънцето от сянката. Ако в най-далечните краища на Изтока бъдат пръснати сладките Божии благоухания, той със сигурност би разпознал и би вдъхнал техния мирис, дори и да живее в най-отдалечените краища на Запада. Той също така ясно ще различава всички Божии знаци — Неговите чудни речи, Неговите велики работи и могъщи дела, чрез постъпките, словата и поведението на хората така, както ювелирът, който разпознава скъпоценността от камъка или човекът, който различава пролетта от есента и горещината от студа. Когато проводникът на човешката

душа бъде очистен от всички светски и спъващи обвързаности, той безпогрешно ще долови диханието на Възлюбения през неизмерими разстояния и, воден от това благовоние, ще достигне и ще влезе в Града на увереността. Вътре в него той ще съзре чудесата на предвечната Му мъдрост и ще схване всички скрити учения от шумолящите листа на Дървото, което процъфтява в този Град. Както с вътрешното, така и с външното си ухо той ще чуе от праха му химните на слава и възхвала, които се извисяват към Господа Господен и с вътрешното си око ще открие тайните на “връщането” и “съживяването”. Колко неизказно славни са знаците, белезите, откровенията и блясъците, които Той, Който е Царят на имената и качествата, е отредил за този Град! Достигането до този Град утолява жаждата без вода и запалва без огън обичта към Бога. Във всяко стръкче трева са вплътени тайните на неразгадаема мъдрост и във всеки розов храст безброй славеи изливат в блажен унес своите песни. Чудните му лалета разкриват тайната на Горящия храст, а сладките благоухания на светостта вдъхват благовонието на Месианския Дух. Той дарява богатство без злато и удостоява с вечен живот, лишен от смъртта. Във всеки лист се пазят неизразими наслади и във всяка стая лежат скрити неизброими тайни.

Онези, които се трудят храбро в търсенето на Божията воля, веднъж отrekli всичко друго, освен Него, ще бъдат толкова привързани и съединени с този Град, че и моментната раздяла с него би била за тях немислима. Те ще се вслушват в непогрешими доказателства от Хиацинта на това събрание и ще получават най-сигурните показания от красотата на неговата Роза и от пе-

сента на неговия Славей. Веднъж на около хиляда години този Град ще бъде обновяван и отново украсяван.

Затова, о, приятелю мой, следва да положим върховно усилие да достигнем до този Град и с Божията милост и любящата Му доброта да разкъсаме “завесите на славата”, та с непоклатима непоколебимост да можем да жертваме унилите си души в пътеката на Новия възлюбен. С насълзени очи трябва горещо и непрестанно да го умоляваме да ни дари с благодатта на тази милост. Този град не е никой друг, освен Божието Слово, разкривано във всяка епоха и изповедание. В дните на Моисей това бе Петокнижието, в дните на Исус — Евангелието, в дните на Мохамед, Пратеникът Божи — Коранът, в този ден — Баянът, и в изповеданието на Този, Който Бог ще прояви — Неговата собствена Книга — Книгата, към която всички Книги на предходните Откровения трябва да се обръщат, Книгата, която стои сред тях ненадмината и върховна. В тези градове щедро е осигурена духовна храна и са били повелени непреходни радости. Храната, която предоставят, е хлябът небесен и Духът, който придават е незагиващата Божия благословия. На необвързаните души те предоставят дара на Единството, обогатяват лишените и предлагат чашата на знанието на онези, които се скитат в пустинята на невежеството. Цялото напътствие, благословиите, учеността, проникновението, вярата и увереността, с които са удостоени всички, които са в небето и на земята, са скрити и се пазят в тези Градове.

Например Коранът бе непревземаемата крепост за народа на Мохамед. В Негови дни, който влезел вътре в нея, бил защитен от дяволските пристъпи, застрашителните стрели, изгарящите душата съмнения и богохулни-

те шепоти на врага. Върху му също бе излята част от вечните и прекрасни плодове — плодовете на мъдростта, от божественото Дърво. На него му беше давано да пие от вечно бистрите води на реката на знанието и да опита виното на тайните на божественото Единство.

Всички неща, от които хората се нуждаели във връзка с Откровението на Мохамед и Неговите закони, можели да бъдат намерени разкрити и проявени в Резвана на сияйната слава. Тази Книга съставлява вечно свидетелство за нейния народ след Мохамед, тъй като наставленията ѝ са неоспорими и обещанието ѝ сигурно. От всички се изисквало да следват наставленията на Книгата до “шестдесетата година”¹ — годината на появата на чудното Божие Проявление. Тази Книга е Книгата, която непогрешимо води търсеция към Резвана на божественото Присъствие и кара онзи, който е оставил страната си и крачи по пътеката на търсещите, да влезе в Ковчега Господен на вечното съжителство. Нейното напътствие никога не може да сгреша, нейното свидетелство никое свидетелство не може да превъзхожда. Всички други предания, всички други книги и летописи са лишени от такава отлика, тъй като както самите предания, така и онези, които са ги изrekli, биват потвърждавани и доказвани единствено чрез текста на тази Книга. Нещо повече, самите предания се различават жестоко и неяснотите им са много.

Самият Мохамед, когато наближил края на Неговата мисия, изрекъл следните слова: “Наистина, оставям сред вас своите неразделни тежки свидетелства — Кни-

¹ 1260 г. след хиджра (по мюсюлманския календар) годината на Обявяването на Баб.

гата Божия и Моето Семейство.” Въпреки че много предания са били разкрити от този Извор на Пророчеството и Мина на божественото напътствие, Той споменава единствено тази Книга, като по този начин я определил за най-могъщото средство и най-сигурно показание за търсещите — наръчник за хората до Деня на Възкресението.

С неотклонен поглед, с чисто сърце и осветен дух, помисли внимателно какво Бог е установил като показания на напътствието за Неговия народ в Своята Книга, която се признава за автентична както от издигнати, така и от принизени. Към това показание ние и двамата, както и всички народи по света, трябва да се придържаме, та чрез светлината му да можем да разпознаваме и правим разлика между истината и лъжата, между напътствието и заблудата. Тъй като Мохамед е ограничил показанията Си със Своята Книга и Семейството Си, и тъй като последното се е поминало, то Неговата Книга остава като едничкото Му показание сред хората.

В началото на Своята Книга Той казва: “Алеф, Лам. Мим. Няма съмнение относно тази Книга — тя е напътствие за богобоязливите.”¹ В несвързаните букви на Корана са въплътени тайните на божествената същност и в черупките им се съхраняват бисерите на Неговото Единство. Поради недостиг на място не се спираме върху тях в този миг. Привидно те означават самия Мохамед, към Когото Бог се обръща като казва: “О, Мохамед, няма никакво съмнение, нито несигурност относно тази Книга, която бе изпратена от небето на божественото Единство. В нея има напътствие за онези, които се боят от Бога.”

¹ Коран 2:1.

Помисли как Той определи и повели същата тази Книга — Корана, за напътствие на всички, които са в небето и на земята. Той, божественото Същество и непознаваемата Същност, сам свидетелства, че тази Книга е без всяко съмнение и колебание наръчник за цялото човечество до Деня на Възкресението. И сега, питаме, справедливо ли постъпват тези хора, като гледат със съмнение и опасение на това най-тежко Показание, божествения произход на което Бог е провъзгласил и го е обявил за възплъщение на истината? Справедливо ли постъпват като се отвърщат от нещото, което Той е определил за върховно Средство за напътствие за достигане до най-високите върхове на знанието и да търсят нещо друго, освен тази Книга? Как могат те да позволяват на нелепите и глупави човешки слова да посяват в умовете им семената на недоверието? Как могат да продължават безсмислено да се препират, че някой човек бил казал това или онова или че нещо не се било случило? Ако имаше нещо, на което може да се вярва освен на Божията Книга, и което да се окаже по-могъщо средство и по-сигурен наръчник за човечеството, нямаше ли Той да съумее да го разкрие в този стих?

Наш дълг е да не напускаме неопровержимата Божия заповед и установената Му наредба така, както е разкрито в гореспоменатия стих. Ние трябва да приемем светите и чудни писания, тъй като ако не съумеем да сторим това, не ще сме съумели да приемем истината на този благословен стих. Защото очевидно е, че който не е съумял да приеме истината на Корана, наистина не е съумял да приеме истината на предшестващите свещени писания. Това е просто явният извод от този стих. Ако трябваше да разтълкуваме вътрешните значения и да

разбулим скритите му тайни, вечността никога не би Ни стигнала да изчерпим техния смисъл, нито пък вселената би била в състояние да ги изслуша! Бог наистина свидетелства за истината на това, което казваме!

В друг откъс Той също така казва: “И ако изпитваш съмнение относно онова, което изпратихме на Нашия Раб, тогава измисли Сура, подобна на тази и призиви свидетелите си освен Бога, ако си човек на истината.”¹ Виж колко възвишено е мястото и колко съвършена добродетелта на тези стихове, които Той обяви за Свое най-сигурно показание, Свое непогрешимо доказателство, свидетелство за всепокоряващото Си могъщество и откровение на силата на Своята воля. Той, божественият Цар, провъзгласи неоспоримото върховенство на стиховете на Своята Книга над всички неща, които свидетелстват за Неговата истина. Защото сравнени с всички други доказателства и белези, божествено разкритите стихове сияят като слънцето, докато всички други са като звезди. За народите по света те са вечното показание, безспорното доказателство, сияйната светлина на съвършения Цар. Тяхното превъзходство е неоспоримо, добродетелта им нищо не може да надмине. Те са съкровищниците на божествените бисери и хранилището на божествените тайни. Те съставляват неразрушимата Връзка, здравето Въже, Урватул-Вусга, неугасимата Светлина. Чрез тях тече реката на божественото знание и тлее огънят на предвечната Му и съвършена мъдрост. Това е огънят, който в един и същи миг, запалва пламъка на обичта в гърдите на правоверните и причинява студа на нехайството в сърцето на враговете.

¹ Коран 2:23.

О, приятелю! Необходимо е да не отказваме Божията заповед, а по-скоро да приемем и да се подчиним на онова, което Той е определил за Свое божествено Показание. Този стих е твърде тежка и изпълнена със смисъл реч, за да бъде изяснен и разтълкуван от тази измъчена душа. Бог говори истината и показва пътя. Той наистина стои по-високо от всички Негови хора, Той е Могъщият, Благодетелният.

Също така Той казва: “Такива са Божиите стихове — истинно Ти ги казваме. Но в какво откровение ще повярват те, ако отричат Бог и Неговите стихове?”¹ Ако схванеш смисъла на този стих, ти ще признаеш истината, че по-велико проявление от Божиите Пророци никога не е било разкривано и по-силно показание от показанието на техните разкрити стихове не се е появявало на земята. Нещо повече, това показание никое друго показание не може някога да превъзхожда, освен онова, което Господ, твоя Бог благоволи.

В друг откъс Той казва: “Торко на всеки лъжещ грешник, който чува, че му се четат Божиите стихове и после, като се прави, че не ги чува, упорства с горда надменност! Осъди го на болезнено наказание.”² Това, което се разбира от този стих само по себе си е достатъчно за всичко, което е в небето и на земята, ако хората размислеха над стиховете на своя Господ. Защото ти чуваш как в този ден хората надменно пренебрегват божествено разкритите стихове, като че ли те са най-долните неща. И въпреки това нищо по-велико от тези стихове не се е появявало някога, нито пък някога ще бъде проявено в света! Кажете им: “О, нехайни хора! Вие повтаряте

¹ Коран 45:5.

² Коран 45:6.

онова, което бащите ви са казвали в една отминала епоха. Каквито плодове те събраха от дървото на своето безверие, същите и вие ще съберете. Не след дълго ще бъдете събрани с вашите бащи и заедно с тях ще живеете в адския огън. Злоещо жилище е туй — жилище на хората на насилието!”

В друг един стих Той казва: “И когато се запознае с някои от Нашите стихове, той осмива ги. Има срамно наказание за тях!”¹ Хората с насмешка отбелязваха: “Направи още едно чудо и дай ни още едно знамение!” Някой казва: “Направи сега така, че част от небето да падне върху нас”², а пък друг: “Ако това е самата истина от преди Теб, посипи камъни от небето върху ни.”³ Също както народът на Израел по времето на Моисей разменил хляба от небето за противните земни неща, по същия начин тези хора поискаха да разменят божествено разкритите стихове за своите зловонни, долни и безсмислени желания. По същия начин ти виждаш в този ден как въпреки че духовната храна се спусна от небето на божествената милост и бе излята от облаците на любящата Му доброта, и въпреки че моретата на живота, по повеление на Господа на всички същества, бушуват в Резвана на сърцето, тези хора, гладни като кучета, са се скупчили около мърша и са се задоволили със застоялите води на солено езеро. Милостиви Боже, колко странно е поведението на тези хора! Те крещат за напътствие, въпреки че знамената на Онзи, Който напътва всички неща, са вече издигнати. Те са се вкопчили в мъглявите непонятности на знанието, когато Този, Който е Предмет на всяко знание, сияе като слънцето. Те виждат слънце-

¹ Коран 45:8.

² Коран 26:187.

³ Коран 8:32.

то със собствените си очи и въпреки това поставят под съмнение доказателството за светлината на това сияйно Светило. Те виждат изливащите се над тях пролетни порои и въпреки това питат за свидетелство за тази щедрост. Доказателството на слънцето е неговата светлина, която сияе и обгръща всички неща. Свидетелството за пороя е неговата щедрост, която обновява и дарява света с новото наметало на живота. Да, слепият не може да възприеме нищо от слънцето, освен неговата топлина, а неплодната почва не получава дял от пороите на благодатта. “Не се чуди, ако в Корана неверникът не вижда нищо, освен следи от букви, защото на слънце слепият не намира нищо, освен топлина.”

В друг откъс Той казва: “И когато им бъдат прочетени ясните Ни стихове, техният единствен довод е да кажат: “Върни бащите ни, ако говориш истината!”¹ Виж какви глупави свидетелства търсеха те от тези Въплъщения на всеобгръщащата милост! Те се подиграваха на стиховете, единствена буква от които е по-велика от сътворението на небесата и на земята и които съживяват мъртвите в долината на себичността и желанието с духа на вярата, и вдигаха врява като казваха: “Накарай бащите ни да напуснат бързо своите гробници.” Такава бе покварата и гордостта на тези хора. Всеки един от тези стихове е за народите по света сигурно показание и славно доказателство за Неговата истина. Всеки от тях наистина е достатъчен за цялото човечество, ако размислиш над стиховете Божи. В самия гореспоменат стих лежат скрити бисери на мъдростта. Каквато и да е болката, лекарството, което той предлага, не може да не помогне.

¹ Коран 45:24.

Не обръщай внимание на безсмислените твърдения на онези, които поддържат, че Книгата и нейните стихове не могат никога да бъдат показание за обикновените хора, тъй като те нито схващат техния смисъл, нито оценяват тяхната стойност. И въпреки това, сигурното показание на Бога както за Изтока, така и за Запада, не е нищо друго, освен Корана. Ако беше неспособен за разбирането на хората, как би могъл той да бъде обявен за всеобщо показание за всички хора? Ако твърденията им бяха верни, от никого нямаше да се изисква, нито щеше да е необходимо да познава Бога, тъй като знанието за божественото Същество стои над знанието за Неговата Книга, а обикновените хора не биха притежавали способността да го разберат.

Такива безсмислени твърдения са напълно неверни и недопустими. Те са предизвикани единствено от наглост и гордост. Подбудите им са да отклонят хората от Резвана на божественото благоразположение и да обтегнат поводите на тяхната власт над хората. И въпреки това в очите на Бога тези обикновени хора са безкрайно по-високопоставени и възвишени над техните религиозни водачи, които са се отвърнали от единия истински Бог. Проникновението в Неговите слова и разбирането на казаното от Небесните птици не са по никакъв начин зависими от човешкото познание. Те зависят единствено от чистотата на сърцето, от непорочността на душата и от свободата на духа. Това се доказва от онези, които днес, дори и без едничка буква от приетите норми на познанието, заемат най-високите седалища на знанието, а градината на техните сърца е украсена чрез пороите на божествената благодат, с розите на мъдростта и лалета-

та на проникновението. Блазе на тези с искрени сърца за дела от светлината на един могъщ Ден!

Също така Той казва: “Колкото до онези, които не вярват в Божиите знамения, или че някога ще Го срещнат, те ще се откажат от Моето милосърдие и тежко наказание ги чака.”¹ Също: “И те казват: “Трябва ли тогава да изоставим нашите богове заради един побъркан поет?”² Смисълът на този стих е ясен. Виж какво съблюдаваха след като тези стихове бяха разкрити. Те Го нарекоха поет, подиграха се със стиховете Божии и възкликнаха: “Тези негови слова са просто приказки на древните!” С това те искаха да кажат, че онези слова, които бяха изречени от народите от миналото, Мохамед е събрал и ги е нарекъл Божие Слово.

По същия начин в този ден ти си чул хората да отпрат обвинения към това Откровение, като казват: “Той е събрал тези слова от словата на миналото”, или “тези слова са лъжовни”. Безсмислено и самонадеяно е това, което казват, ниско е тяхното положение и място!

След отрицанията и обвиненията, които изрекоха и които споменахме, те възразиха, като казаха: “Никой независим Пророк според нашите свещени писания не би трябвало да се въздигне след Моисей и Исус, за да отмени Закона на божественото Откровение. Нещо повече, този, който ще бъде проявен, трябва непременно да изпълни Закона.” Тогава бе разкрит този стих, показателен за всички божествени теми и свидетелстващ за истината, че потокът на благодетелността на Премилостивия не може никога да пресъхне: “И дойде Йосиф при вас преди време с ясни знаци, но вие не престанахте да се съмня-

¹ Коран 29:23.

² Коран 37:36.

вате в посланието, с което Той дойде при вас, докато, когато почина, казахе: “Бог в никакъв случай не ще въздигне Пратеник след Него.” Така Бог заблуждава онзи, който прегрешава и се съмнява.”¹ Затова разбери от този стих и знай със сигурност, че хората във всяка епоха, като се придържаха към някой стих от Книгата, изрекоха такива безсмислени и нелепи слова, спорейки, че никакъв Пророк не ще бъде отново проявен на света. Така, както християнските духовници, които, като се придържат към стиха от Евангелието, който вече споменахме, се помъчиха да обяснят, че законът на Евангелието не ще бъде никога отменен и че никакъв независим Пророк не ще бъде отново проявен, освен ако Той не потвърди закона на Евангелието. Повечето хора пострадаха от същата духовна болест.

Така, както си и свидетел, че хората на Корана, подобно на хората от миналото позволиха на словата “Печат на Пророците” да забулят очите им. И въпреки това те самите свидетелстват за следния стих: “Никой не знае неговото тълкуване, освен Бог и онези, които със сигурност притежават знание.”² И когато Този, Който със сигурност притежава всяко знание, Този, Който е Майката, Душата, Тайната и Същността му, разкрива онова, което противоречи и в най-малка степен на тяхното желание, те жестоко Му се противопоставят и безсрамно Го отричат. За тях вече си слушал и си ги виждал. Такива дела и слова са били подстрекавани единствено от религиозните водачи, онези, които не се кланят на друг Бог, освен на собственото си желание, които не са привързани към нищо, освен към златото, които са обгърнати в най-

¹ Коран 40:34.

² Коран 3:7.

плътните завеси на науката и които, оплетени в мъглявостите ѝ, са се загубили в дебрите на заблудата. Така, както Господът на битието изрично е обявил: “Какво си мислиш? Този, който е създал един Бог на своите страсти и който Бог въвежда в заблуда чрез знание, чиито уши и сърце Той е запечатал и връз чиито очи Той е метнал завеса — кой, след отричането му от Бог ще напъти такъв човек? Няма ли тогава това да е предупреждение за вас?”¹

Въпреки че привидният смисъл на “Който Бог въвежда в заблуда чрез знание” е този, който бе разкрит, за нас той означава онези духовници на епохата, които са се отвърнали от Божията Красота и които, придържайки се към собственото си познание, такова, каквото то е оформено от собствените им предположения и желания, отрекоха Божието небесно Послание и Откровение. “Кажи: това е важно Послание, от което се отвърщате!”² По същия начин Той казва: “И когато Нашите ясни стихове им бъдат прочетени, те казват: “Това е просто човек, който на драго сърце би ви отвърнал от това, на което се кланяха вашите бащи.” И те казват “Това не е нищо друго, освен скалпена лъжа.”³

Вслушай се в светия Божи Глас и обърни внимание на сладката и безсмъртна мелодия. Виж как Той сериозно предупреди онези, които отхвърлиха стиховете Божии и се отказа от онези, които отрекоха светите Му слова. Помисли колко далеч са се отклонили хората от Коусара на божественото Присъствие и колко жестоко бе безверието и наглостта на духовно бедните пред лицето на тази пресвята Красота. Въпреки че тази Същност на ми-

¹ Коран 45:22.

² Коран 38:67.

³ Коран 34:43.

лосърдието и щедростта накара тези мимолетни създания да пристъпят в царството на безсмъртието и напъти тези бедни души към свещената река на богатството, някои Го осъждаха като “клеветник на Бога, Господа на всички същества”, други Го обвиняваха, че е “онзи, който отклонява хората от пътеката на вярата и истинското вярване”, а трети Го обявяваха за “умопобъркан” и тем подобни.

По същия начин виждаш в наши дни с какви долни обвинения те нападнаха тази Скъпоценност на безсмъртието и какви неописуеми прегрешения те стовариха върху Този, Който е Изворът на чистота. Въпреки че Бог из цялата Си Книга и в Своето свещено и безсмъртно Послание предупреждаваше онези, които отричат и отхвърлят разкритите стихове, и обявяваше Своята милост към онези, които ги приемат, виж неизброимите безсмислени възражения, които те издигнаха срещу онези стихове, които бяха спуснати от новото небе на Божията вечна светост! И това, независимо от факта, че ничие око не е виждало толкова огромно излияние на благодат, нито нечие ухо е чувало за такова откровение на милосърдието. Такава благодат и откровение бяха проявени, че разкритите стихове изглеждаха като пролетни порои, изливащи се от облаците на милосърдието на Прещедрия. Пророците, “надарени с постоянство”, чиято възвишеност и слава сияят като слънцето, бяха поотделно удостоени с Книга, която всички са виждали и чиито стихове бяха надлежно установени. В същото време стиховете, които се изляха от този Облак на божественото милосърдие, бяха толкова изобилни, че никой досега не бе в състояние да установи техния брой. Двадесетина тома могат да бъдат намерени сега. Колко много остават недостъпни за нас! Колко много бяха плячкосани и по-

паднаха в ръцете на враговете и никой не знае каква е тяхната съдба.

О, братко, трябва да отворим очите си, да размишляваме над Словото Му и да търсим подслоняващата сянка на Божиите Проявления, та дано бъдем предупредени чрез непогрешимите съвети на Книгата и обърнем внимание на призивите, записани в свещените Послания, за да не се препираме безсмислено с Разкривателя на стихове, да можем да се отдадем изцяло на Делото Му и с цялото си сърце да прегърнем Неговия закон, та дано можем да влезем в двора на Неговото милосърдие и да заживеем на брега на Неговата благодат. Той наистина е милостив и прощава на Своите раби.

И също така Той казва: “Кажи, о, хора на Книгата! Не Ни ли отхвърлихте само защото вярваме в Бога, в това, което Той ни изпрати, в това, което Той изпрати преди време и понеже повечето от вас сте злосторници?”¹ Колко изрично разкрива този стих онова, което искаме да кажем и колко ясно показва той истината на показанието на Божиите стихове! Този стих бе разкрит във време, когато ислямът бе нападнат от неверниците и неговите последователи бяха обвинени в неверие, когато Сподвижниците на Мохамед бяха заклеямени като отричачи Бога и последователи на лъжлив магьосник. В ранните си дни, когато ислямът все още на пръв поглед изглеждаше лишен от власт и сила, приятелите на Пророка, които бяха обърнали лицата си към Бога, където и да отиде, биваха нападани, преследвани, обсипвани с камъни и хулени. В такова време този благословен стих бе спуснат от небето на божественото Откровение. Той раз-

¹ Коран 5:62.

кри неоспоримо свидетелство и донесе светлината на непогрешимо напътствие. Той нареждаше на сподвижниците на Мохамед да заявяват следното на неверниците и идолопоклонниците: “Вие ни потискате и ни преследвате, а всъщност какво друго сме направили, освен това че повярвахме в Бога и в стиховете, изпратени ни чрез езика на Мохамед, както и в тези, които се спуснаха на Пророците от миналото?” С това се има предвид, че единствената им вина е била в това, че са признали, че новите и чудни Божии стихове, които са били спуснати на Мохамед, както и онези, които са били разкрити на Пророците от миналото, са били всички от Бога и че са приели и прегърнали тяхната истина. Това е показанието, което божественият Цар даде на Своите раби.

В светлината на това, справедливо ли е тези хора да отхвърлят тези новоразкрити стихове, които са обгърнали както Изтока, така и Запада и да се смятат за поддръжници на истинската вяра? Не трябва ли те по-скоро да повярват в Този, Който е разкрил тези стихове? Като се има предвид показанието, което самият Той е дал, как би могъл Той да не смята за истински вярващи онези, които свидетелстват за неговата истина? И дума не може да става Той да отпъди от вратите на Своето милосърдие онези, които са се обгърнали натам и са прегърнали истината на божествените стихове или пък да заплашва онези, които се придържат към сигурното Му показание. Той наистина установява истината чрез Своите стихове и потвърждава Своето Откровение чрез словата Си. Той наистина е Властният, Помощникът в беда, Всемогъщият.

И също така Той казва: “И ако Ти бяхме изпратили Книга, написана на пергамент, и те я докоснеха със соб-

ствените си ръце, неверниците със сигурност щяха да рекат: “Това не е нищо друго, освен явна магия.”¹ Повечето от стиховете в Корана говорят на тази тема. За по-кратко споменахме само тези стихове. Помисли, установено ли е нещо друго в цялата Книга освен стиховете, като показател за признаването на Проявленията на Неговата Красота, та хората да се придържат към него и да отричат Божиите Проявления? Напротив, във всеки момент Той заплашва с огън онези, които отхвърлят и се подиграват на стиховете, както вече бе показано.

Затова, ако човек се вдигне и донесе безброй стихове, проповеди, послания и молитви, никой от които не са били придобити чрез образование, какво приемливо извинение би могло да оправдае онези, които ги отричат и се лишават от силата на тяхната благодат? Какъв отговор биха могли те да дадат, когато душата им се възнесе и напусне мрачния си храм? Биха ли могли да се опитат да се оправдаят, като кажат: “Ние се придържахме към определено предание и като не видяхме буквалното му изпълнение, отправихме такива възражения срещу Въплъщенията на божественото Откровение и се държахме настрана от закона Божи”? Не си ли чувал, че сред причините за това определени Пророци да са били определяни като “надарени с постоянство” бе, че им бе разкрита Книга? И въпреки това как би могъл този народ да бъде оправдан за това, че отхвърли Разкривателя и Автора на толкова много томове със стихове и да следва казаното от онзи, който глупаво е засял семената на съмнението в сърцата на хората и който, подобен на Сатана, се вдигна да поведе хората в пътеките на гибелта

¹ Коран 6:7.

и заблудата? Как могат те да позволяват на такива неща да ги лишават от светлината на Слънцето на божествената благодат? Освен тези неща, ако тези хора отбягнат и отрекат такава божествена Душа, толкова свято Дихание, към кого, чудим се, биха могли те да се придържат, към чие лице освен към Неговото Лице биха могли да се обърнат? Да, “Всеки има четвъртинка от Небесата, към която да се обърне.”¹ Показахме ти тези два пътя, тръгни по пътя, който избереш. Това наистина е истината и след истината не остава нищо, освен заблудата.

Сред доказателствата, показващи истината на това Откровение, е това, че във всяка епоха и Изповедание, когато и да е била разкривана невидимата Същност в личността на Неговото Проявление, определени души, забулени и откъснати от всякакви светски прегради, търсят просветление от Слънцето на Пророчеството и Луната на божественото напътствие и достигат до божественото Присъствие. Поради тази причина, духовниците на епохата и онези, обсебени от богатства, се присмиват и се подиграват на тези хора. Така, както Той е разкрил относно онези, които са се заблудили: “Тогава рекоха началниците на Неговия народ, които не вярваха: “В теб виждаме просто човек като нас самите и не сме видели никой да те следва, освен най-долните сред нас, които бързат да отсъдят, нито виждаме в теб каквото и да е превъзходство над самите нас, не, за нас вие сте лъжци.”² Те възразяваха на тези свети Проявления и възроптаваха, като казваха: “Никой не те следва, освен низвергнатите сред нас, онези, които не заслужават никакво внимание.” Целта им бе да покажат, че никой сред уче-

¹ Коран 2:148.

² Коран 11:27.

ните, богатите и изтъкнатите не е повярвал в тях. Чрез това и подобни нему доказателства те се помъчиха да покажат лъжовността на Този, Който не говори нищо друго освен истината.

В това най-сияйно Изповедание обаче, това могъщо Господство, някои просветлени духовници, хора на върховното познание, учени със зряла мъдрост, достигнаха до Неговия Двор, изпиха чашата на Неговото божествено Присъствие и им бе оказана честта на най-прекрасната Му благосклонност. Заради Възлюбения те се отресоха от света и всичко, което е в него. Ще споменем имената на някои от тях, та дано това укрепи боязливите и насърчи плахите.

Сред тях бе Молла Хусейн, който стана получател на сияйния блясък на Слънцето на божественото Откровение. Ако не бе заради него, Бог не би бил установен на престола на Своето милосърдие, нито би се възкачил на престола на вечната слава. Сред тях бе също и Сеййед Яхия, тази единствена и безподобна фигура на своето време,

Молла Мохамед Алие-е-Занджани

Молла Алие-е-Бастами

Молла Саид-е-Барфируши

Молла Нематулла-е-Мазендарани

Молла Юсуф-е-Ардебели

Молла Мехдии-е-Хуи

Молла Хусейн-е-Туршизи

Молла Мехдии-е-Канди

Молла Багер

Молла Абдул-Халег-е-Язди

Молла Алие-е-Барагани

и други почти четиристотин на брой, чиито имена всички са изписани в “Пазеното Послание” на Бога.

Всички те бяха напътени от светлината на Слънцето на божественото Откровение, изповядаха и признаха Неговата истина. Такава бе вярата им, че повечето от тях се отрекоха от самите себе си и от своите роднини и се вкопчиха в благоразположението на Преславния. Те погребяха живота си за своя Превъзлюбен и отдадоха всичко, което имаха в Неговата пътека. Гърдите им бяха направени прицел за стрелите на враговете и главите им украсиха копията на неверниците. Не остана земя, която да не е отпила от кръвта на тези възплъщения на необвързаността и меч, който да не се е стоварвал върху техните вратове. Самите им дела свидетелстват за истината на техните слова. Не е ли достатъчно за хората на нашето време показанието на тези свети души, които толкова славно се вдигнаха, за да дадат живота си за своя Възлюбен, че целият свят се чудеше на тяхната саможертва? Не е ли това достатъчно свидетелство срещу безверието на онези, които за едното нищо предадоха вярата си, които замениха безсмъртието за това, което загива, които изоставиха Коусара на божественото Присъствие заради солени извори и чиято единствена цел в живота е да присвоят имуществото на другите? Така, както и ти си свидетел как всички те се занимават със светските суети и са се отклонили далеч от Този, Който е Господът, Всевишният.

Отсъди справедливо: заслужава ли внимание показанието на онези, чиито дела съвпадат с техните слова, чието външно поведение е в съзвучие с техния вътрешен живот? Умът е смутен от техните дела, а душата се чуди на тяхната твърдост и телесна издръжливост. Или приемливо е показанието на тези невярващи души, които не издъхват нищо, освен диханието на себичното же-

лание и които лежат затворени в клетката на безсмислените си предположения? Като прилепите на мрака, те не повдигат глави от ложето си, освен за да се спуснат след преходните неща на света и не намират покой през нощта, освен когато се трудят да прокарат целите на жалкия си живот. Потопени в себичните си сплетни, те забравят напълно за божествената Наредба. През деня те се стремят с цялата си душа към светски облаги, а нощно време единственото им занимание е да задоволяват плътските си желания. С кой закон или норма могат да бъдат оправдани хората за това, че се придържат към отрицанията на такива дребнави души и че пренебрегват вярата на онези, които са се отрекли заради Божието благо-разположение от своя живот и същност, от своята слава и известност, от своето добро име и чест?

Не бяха ли смятани случилите се неща в живота на “Княза на Мъчениците”¹ за най-великото събитие, за върховно доказателство на неговата истина? Не обявиха ли хората от миналото тези неща за нямащи равни на себе си? Не поддържаха ли те, че никое проявление на истината не е излъчвало такава твърдост, такъв явен блясък? И въпреки това, този случай, който започнал сутринта, достигнал своя край в средата на същия ден, докато тези свети светлини в продължение на осемнадесет години героично издържаха на пороите от нещастия, които се изливаха върху им от всички посоки. С каква обич, с каква преданост, с какъв възторг и свят унес те пожертваха живота си в пътеката на Преславния! За истината на това свидетелстват всички. И въпреки това, как биха могли те да омаловажават това Откровение?

¹ Имам Хусейн.

Вижда ли е някоя епоха такива важни събития? Ако тези сподвижници не са истински стремящи се към Бога, кой друг би могъл да бъде наречен с това име? Бяха ли тези сподвижници търсещи могъщество и слава? Копнеели ли са те някога за богатства? Таили ли са някакво друго желание, освен Божието благоразположение? Ако тези сподвижници с всичките си чудесни показания и чудни дела бяха лъжовни, кой тогава е достоен да представя истината за себе си? Кълна се в Бога! Самите им дела са достатъчно показание и неоспоримо доказателство за всички народи по света, ако хората размислеха в сърцата си върху тайните на божественото Откровение. “А онези, които постъпват несправедливо, скоро ще узнаят каква съдба ги чака!”¹

Освен това, знакът на истината и лъжата се посочва и назначава в Книгата. Чрез този божествено назначен пробен камък трябва да бъдат изпитвани твърденията и претенциите на всички хора, за да може праведният да бъде разпознат и различен от самозванеца. Този пробен камък не е нищо друго, освен следния стих: “Желайте смъртта, ако сте хора на истината.”² Помисли за тези мъченици, притежаващи несъмнена искреност, за чиято вяроност свидетелства изричния текст на Книгата и всички от които, както си свидетел, жертваха живота си, самите себе си, своите съпруги, своите деца, всичко, което имаха и се възкачиха в най-високите Райски чертози. Справедливо ли е да се отрича показанието на тези необвързани и възвишени създания за истината на това изтъкнато и славно Откровение и да се смятат за приемливи обвиненията, които бяха произнесени срещу тази

¹ Коран 26:227.

² Коран 2:94.

сияйна Светлина от тези безверни хора, които заради златото изоставиха вярата си и които заради това да бъдат начело отрекоха Този, Който е Най-висшият Водач на цялото човечество? И това при все че техният характер сега е разкрит за всички хора, които са ги признали като такива, които в никакъв случай не биха се отказали и от едничка йота или от едничка титла на преходната си власт заради святата Божия Вяра, да не говорим за собствения им живот, самите тях и тем подобни.

Виж как божественият Пробен камък според изричния текст на Книгата отдели и разграничи праведните от лъжовните. Независимо от това, те все още забравят за тази истина, преследват в съня на нехайството светските суети и са обсебени с мисли за безсмислено и земно водачество.

“О, Сине човешки! Много дни отминаха край теб, докато ти се занимаваше със своите представи и безсмислени въображения. Колко дълго ще си потопен в сън в своето ложе? Повдигни главата си от дълбокия сън, защото Слънцето се изкачи до зенита, та дано то да засияе над теб със светлината на красотата.”

Нека се знае обаче, че никой от тези учени и духовници, които споменахме, не бе удостоен с ранга и достойнството на водачеството. Защото добре известните и влиятелни религиозни водачи, които заемат креслата на властта и упражняват водачески функции, не могат в никакъв случай да бъдат верни на Разкривателя на истината, освен онези, които твоят Господ благоволи. Но за малцина такива неща никога не са се случвали. “И малцина от Моите раби са благодарните.”¹ Така, както и в това Изповедание, нито един от всепризнатите духовни-

¹ Коран 34:13.

ци, в ръката на чиято власт бяха държани поводите на хората, не прегърна Вярата. Напротив, те упорстваха срещу нея с такава враждебност и решимост, подобни на които ничие ухо не е чувало и ничие око не е виждало.

Баб, Господарят, най-възвишеният — нека животът на всички бъде принесен в жертва на Него — специално разкри едно Послание до духовниците на всеки град, в което Той изцяло излага характера на отрицанието и отхвърлянето на всеки един от тях. “Затова добре внимавайте вие, хора с прозрение!”¹ Чрез споменаването на тяхното противопоставяне Той възнамери да обори възраженията, които хората на Баяна биха могли да повдигнат в деня на проявлението на “Мустагас”² — Денят на По-сетнешното Възкресение, като твърди, че докато в Изповеданието на Баяна неколцина духовници са прегърнали Вярата, в това по-сетнешно Откровение никой от тях не е признал твърденията Му. Целта Му бе да предупреди хората, та да не би, не дай Боже, те да се вкопчат в такива глупави помисли и да се лишат от божествената Красота. Да, тези духовници, които споменахме, бяха повечето неизвестни и чрез Божията милост те всички бяха очистени от светски суети и освободени от показността на водачеството. “Такава е Божията благодат, комуто благоволи, Той дава я.”

Друго доказателство и свидетелство за истината на това Откровение, което сред всички други доказателства сияе като слънцето, е постоянството на вечната Красота при провъзгласяването на Божията Вяра. Въпреки и млад и в крехка възраст, и въпреки че Делото, което разкри бе противно на желанието на всички хора по света

¹ Коран 59:2.

² Този, Който е призован.

— издигнати и низвергнати, бедни и богати, въздигнати и унижени, царе и поданици, Той се вдигна и непоколебимо го провъзгласи. Всички знаят и са чували за това. Той не се боеше от никого, Той не обръщаше внимание на последствията. Може ли да бъде проявено такова нещо освен чрез силата на божествено Откровение и могъществото на непреодолимата Божия Воля? В името на Божията справедливост! Ако някой таеше в сърцето си толкова велико Откровение, мисълта за такова заявление само по себе си би го объркала! Ако сърцата на всички хора бяха събрани в неговото сърце, той пак би се поколебал да се впусне в такова ужасно начинание. Той би могъл да постигне това единствено с Божие позволение, единствено ако проводникът на неговото сърце бъдеше свързан с Извора на божествена благодат и душата му бъдеше уверена в сигурната подкрепа на Всемогъщия. На какво, чудим се, приписват те такава огромна дързост? Обвиняват ли Го в глупост както обвиняваха Пророците от миналото? Поддържат ли те, че подбудата Му не е била нищо друго, освен водачество и придобиване на земни богатства?

Милостиви Боже! В Своята Книга, която озаглави “Кайюмул-Асма” — първата, най-великата и най-могъща от всички книги, Той предрича Своето мъченичество. В нея се съдържа следният откъс: “О, ти, Останко Божия! Аз пожертвах себе си изцяло за Теб, приех проклетия заради Теб и не копнеех за нищо друго, освен за мъченичество в пътеката на Твоята обич. Достатъчен Свидетел ми е Бог, Възвишения, Закрилника, Предвечния!”

По същия начин в Своето тълкувание на буквата “Ха”, Той жадуваше за мъченичество, като казваше: “Струва ми се, че чух Глас, зоващ от най-съкровената ми

същност: “Жертваш ли онова, което обичаш най-много в пътеката на Бога, както Хусейн, мир нему, жертва живота си заради Мен?” И ако не обръщаш внимание на тази неминуема тайна, в името на Този, Който държи съществуването ми между Своите ръце, дори всички царе по земята да се бяха съюзили, те биха били безпомощни да ми отнемат и едничка буква, да не говорим за тези раби, които не заслужават внимание и които наистина са сред отхвърлените... За да могат всички да узнаят степента на Моето търпение, Моето смирение и саможертва в пътеката на Бога.”

Би ли могло да се смята, че Разкривателят на такива слова върви по друг път, освен Божия път и че е копнял за нещо друго, освен за Неговото благоразположение? В самия този стих лежи скрито дихание на необвързаността, което ако би било вдъхнато изцяло на света, всички същества биха се отказали от своя живот и биха пожертвали душите си. Размисли над заплашителното поведение на това поколение и погледни нарастващата му неблагодарност. Виж как са затворили очите си към всичкия този блясък и унизително преследват онези зловонни трупове, от чиито стомаси се издига вика на погълнатото същество на правоверните. И въпреки това, какви непристойни клевети отправиха те към онези Извори на светостта? Така ти изброяваме онова, което сториха ръцете на неверниците, тези, които в Деня на Възкресението, са отвърнали лицето си от божественото Присъствие, които Бог е измъчвал с огъня на собственото им неверие и за които той е приготвил в отвъдния свят наказание, което ще погълне както телата, така и душите им. Защото рекоха те: “Бог е безсилен и милосърдната Му ръка е окована.”

Непоколебимостта във Вярата е сигурно показание и сияйно свидетелство за истината. Така, както “Печатът на Пророците” е казал: “Два стиха Ме състариха.” И двата стиха са показателни за постоянство в Божието Дело. Така, както Той казва: “Бъди непоколебим, както ти бе наредено.”¹

А сега помисли как това Садре от Божия Резван се вдигна в първа младост да провъзгласи Божието Дело. Виж каква непоколебимост разкри тази Божия Красота. Целият свят се вдигна да Му попречи, но въобще не успя да стори това. Колкото по-жестоко преследване стоварваха върху това Садре на Благословеността, толкова повече нарастваше Неговия плам и още по-ярко загоряваше пламъка на неговата обич. Всичко това е очевидно и никой не оспорва неговата истина. Накрая Той предаде душата Си и отлетя към владенията във висините.

И сред свидетелствата за истината на Неговото проявление бе възкачването, ненадминатата сила и върховенството, които Той, Разкривателят на битието и Проявление на Обожаемия, неподпомаган и сам, разкри из целия свят. Веднага щом тази вечна Красота се разкри в Шираз в шестдесетата година и разкъса завесата на скритостта, знаците на възкачването, силата, господството и могъществото, произтичащи от тази Същност на Същностите и Море на Моретата, бяха проявени във всяка страна. Дотолкова бе това, че от всеки град се появиха знаците, свидетелствата, бележите, показанията на това божествено Светило. Колко много бяха онези чисти и добри сърца, които вярно отразиха светлината на това вечно Слънце, и колко многообразни изблици на знание

¹ Коран 11:113.

от онзи Океан на божествената мъдрост, които обгърнаха всички създания! Във всеки град всички духовници и видни хора се вдигнаха, за да им попречат и да ги възпрат и засилиха злобата, завистта и насието, за да ги потиснат. Колко голям е броят на онези свети души, онези същности на справедливостта, които, обвинени в насилие, бяха умъртвени! И колко много въплъщения на чистотата, които не показваха нищо друго, освен истинско знание и неопетнени дела изстрадаха мъчителна смърт! Независимо от всичко това, всеки един от тези свети създания до последния си миг шептеше Божието Име и се възнесе в царството на покорството и смиреността. Такава бе силата и преобразяващото влияние, които Той оказваше над тях, че те преставаха да таят друго желание освен Неговата воля и свързаха душите си със спомена за Него.

Помисли — кой в този свят е в състояние да прояви такава ненадмината сила, толкова всепроникващо влияние? Всички тези неопетнени сърца и осветени души отговориха с пълно смирение на призивите на Неговата повеля. Вместо да се оплакват, те отправяха благодарности към Бога и сред мрака на своето страдание не показваха нищо друго освен сияйно примирение с Неговата воля. Очевидно е колко безжалостна бе омразата и колко горчива злобата и враждебността, стаена във всички хора по света към тези сподвижници. Гоненията и болката, които те причиниха на тези свети и духовни същества, бяха смятани от тях за средство за спасение, благосъстояние и вечен успех. Бил ли е свидетел светът от времето на Адам на такива вълнения, такива изпълнени с насилие размирици? Независимо от всичките мъчения, които изстрадаха и многообразните нещастия, които из-

питаха, те се превърнаха в предмет на всеобща хули и ненавист. Струва Ми се търпението бе разкрито единствено заради тяхната твърдост и самата вярност бе роде-на чрез делата им.

Премисли тези важни събития в сърцето си, за да можеш да проумееш величието на това Откровение и да съзреш изумителния му блясък. Тогава духът на вярата чрез милостта на Милосърдния ще бъде вдъхнат в твоето същество и ти ще бъдеш установен и ще заживееш на престола на увереността. Единият Бог Ми е свидетел! Ако размислиш за малко, ще видиш че освен всички тези установени истини и гореспоменати свидетелства, отхвърлянето, проклятието и ненавистните чувства, изказани от хората по света са сами по себе си най-могъщо доказателство и най-сигурно показание за истината на тези герои в полето на смирението и необвързаността. Когато и да размишляваш над безсмислените опровержения, изречени от всички тези хора, били те духовници, учени или невежи, ти ще израстваш все по-твърд и непоколебим във Вярата. Защото каквото и да се е случило, то е било предсказано от тях, които са Мините на божественото знание и Получатели на вечния Божий закон.

Въпреки че не възнамерявахме да споменаваме преданията от отминали епохи, поради Нашата обич към теб ще цитираме няколко от тях, които се отнасят към Нашето съждение. Не чувстваме обаче нужда от тях, тъй като нещата, които вече споменахме, са достатъчни за света и всичко, което е в него. Всъщност всички свещени писания и техните тайни са обхванати в този кратък разказ. Дотолкова, че ако човек размислеше над това за малко в сърцето си, той би открил от всичко, което бе казано, тайните на Божиите Слова и би

проумял смисъла на всичко, което е проявено от този съвършен Цар. Тъй като хората се различават по своето проникновение и положение, Ние съответно ще споменем няколко предания, за да могат те да придадат постоянство на колебаещата се душа и спокойствие на обезпокоения ум. С това Божието показание за хората, както издигнати, така и низвергнати, ще бъде пълно и съвършено.

Сред тях е преданието: “И когато Знамето на истината бъде проявено, хората както на Изток, така и на Запад го прокълнават.” Виното на себеотрицанието трябва непременно да бъде погълнато, издигнатите висоти на необвързаността трябва непременно да бъдат достигнати и размисълът, за който се говори в думите “Едночасово размишление е за предпочитане пред седемдесетгодишно набожно преклонение” трябва непременно да бъде съблюдаван, за да може да бъде открита тайната на жалкото поведение на хората — онези хора, които въпреки обичта и копнежа към истината, които те изповядват, отправят проклетия към последователите на Истината от мига, в който Той бъде проявен. За тази истинна свидетелства гореспоменатото предание. Очевидно е, че причината за такова поведение не е нищо друго освен отменянето на такива правила, обичаи, навици и обреди, към които те са привикнали. Иначе, ако Красотата на Милостивия се подчиняваше на същите тези правила и обичаи, които са разпространени сред хората, и ако Той утвърдеше тяхното съблюдаване, такова противопоставяне и неприятности не биха могли по никакъв начин да се проявят на света. Това възвишено предание е засвидетелствано и подкрепено от следните слова, които Той е

разкрил: “Денят, когато Зовящият ще призове към сурово дело.”¹

Божественият зов на небесния Вестител иззад Завесата на Славата, призоваващ човечеството да се отрече изцяло от всички неща, към които се придържа, е противен на тяхното желание, и това е причината за суровите изпитания и насилствените безредици, които се случиха. Помисли за поведението на хората. Те пренебрегват тези добре установени предания, всички от които се изпълниха, придържат се към онези със съмнителна достоверност и питат защо те не са били изпълнени. И въпреки това онези неща, които за тях бяха недоловими, бяха проявени. Знаците и белезите на Истината блестят като пладнешкото слънце и въпреки това хората се чудят, безцелно и объркано в пустинята на невежеството и глупостта. Въпреки всичките стихове на Корана и признатите предания, които всички говорят за една нова Вяра, за един нов Закон и за едно ново Откровение, това поколение все още се намира в очакване да съзре Обещания, който да поддържа Закона на мохамеданското Изповедание. Евреите и християните по подобен начин поддържат същия спор.

Сред словата, които предвещават един нов Закон и едно ново Откровение, са откъсите от “Молитвата на Нудбе”: “Къде е Този, Който е запазен, за да обнови наредбите и законите? Къде е Този, Който има власт да преобрази Вярата и нейните последователи?” Той също е разкрил в Зиярат²: “Мир на Истината обновена.” Абу-Абделла, запитан за характера на Мехди, отговорил, като

¹ Коран 54:6.

² Послание за посещение, разкрито от Али.

казал: “Той ще извърши това, което Мохамед, Божият Пратеник, извърши и ще събори всичко, което е било преди Него така, както Божият Пратеник събори обичаите на онези преди Него.”

Виж как независимо от тези и подобни предания, те безсмислено се препират, че разкритите преди закони не трябва по никакъв начин да бъдат променяни. И въпреки това, не е ли целта на всяко Откровение да предизвика преобразяване в цялостния характер на човечеството — преобразяване, което ще се прояви както външно, така и вътрешно, което ще окаже влияние както на вътрешния му живот, така и на външните условия? Защото ако характерът на човечеството не бъде променен, безполезността на всеобщите Божия Проявления би била очевидна. В “Авалем”, достоверна и добре известна книга, е записано: “Един Младеж от Бани-Хашем ще бъде проявен, Който ще разкрие една нова Книга и ще провъзгласи един нов закон”; тогаз следвай тези слова: “Повечето от Неговите врагове ще бъдат духовниците.” В друг откъс се говори за Садек, синът на Мохамед, че казал следното: “Ще се появи един Младеж от Бани-Хашем, Който ще повели на хората да се закълнат във вяност към Него. Неговата Книга ще бъде една нова Книга, в която Той ще призове хората да обявят вярата си. Сурово е Неговото Откровение за арабите. Ако чуете за Него, побързайте към Него.” Колко добре следваха те насоките на имамите на Вярата и Светлините на увереността! Въпреки че е ясно казано: “Ако чуете, че се е появил един Младеж от Бани-Хашем, призоваващ хората към една нова и Божествена Книга и към нови и Божествени закони, побързайте към Него”, те всички обявиха този Господ на битието за неверник и Го определиха като

еретик. Те не се забързаха към тази хашемитска Светлина, това божествено Проявление, освен с извадени мечове и сърца, изпълнени със злоба. Нещо повече, виж колко изрично в книгите е спомената враждебността на духовниците. Независимо от всички тези очевидни и значителни предания, всичките тези непогрешими и неоспорими загатвания, хората отрекоха непорочната Същност на знанието и на светата реч и се обърнаха към символите на непокорството и заблудата. Въпреки тези записани предания и разкрити речи, те говорят само онова, което е подбудено от собствените им себични желания. И ако Същността на истината разкрие онова, което е противно на техните наклонности и желания, те веднага биха Го заклеили като неверник и биха възроптали, казвайки: “Това е противно на казаното от имамите на Вярата и от сияйните светлини. Нищо такова не е предвидено в нашия ненарушим Закон.” Точно така в наши дни такива безсмислени заявления бяха и продължават да бъдат правени от тези бедни смъртни.

А сега помисли за това друго предание, и виж как всички тези неща са били предсказани. В “Арбаен” е записано: “От Бани-Хашем ще излезе един Младеж, Който ще разкрие нови закони. Той ще призове хората към Него, но никой не ще чуе зова Му. Повечето от Неговите врагове ще бъдат духовниците. На повелята Му те не ще се подчинят, но ще възроптаят с думите: “Това е противно на онова, което ни е предадено от имамите на Вярата.” В този ден всички повтарят същите тези думи, като напълно не съзнават, че Той е установен на престола на “Той върши туй, що благоволи” и живее върху седалището на “Той повелява туй, що пожелае.”

Ничие проникновение не може да схване същността на Неговото Откровение, нито нечие знание да разбере изцяло Неговата Вярa. Всичко казано зависи от Неговото потвърждение и всички неща се нуждаят от Неговото Дело. Всички други освен Него са сътворени по Негова заповед, движат се и съществуват чрез Неговия закон. Той е Разкривателят на божествените тайни и Тълкувателят на скритата и предвечна мъдрост. Така в “Бехарул-Анвар”, в “Авалем” и в “Янбу” се разказва за Садек, синът на Мохамед, че изрекъл следните слова: “Знанието е двадесет и седем букви. Всичко, което Пророците са разкрили, са две от тези букви. Никой човек досега не е знаел повече от тези две букви. Но когато се издигне Каем, Той ще накара останалите двадесет и пет букви да бъдат проявени.” Помисли — Той е обявил, че Знанието се състои от двадесет и седем букви и смята всички Пророци, от Адам та чак до “Печата” за Тълкуватели на само две от тези букви и за изпратени с тези две букви. Той също казва, че Каем ще разкрие останалите двадесет и пет букви. Виж от тези слова колко велико и възвишено е Неговото място! Рангът Му превъзхожда този на всички Пророци, а Откровението Му е извън разбирането и проникновението на всички техни избраници. Откровение, за което Божиите Пророци, Неговите светии и избраници или не са били осведомени, или което, в следване на неразгадаемата Божия Наредба, те не са разкрили — такова Откровение тези долни и покварени хора се помъчиха да измерят със собствените си ограничени умове, ограниченото си познание и проникновение. Ако то не съумее да отговори на техните норми, те веднага го отричат. “Мислиш ли си, че повечето от тях

чуват или разбират? Те наистина са като животни, да, те дори се отклоняват още повече от пътеката!”¹

Как, чудим се, обясняват те гореспоменатото предание — предание, което с непогрешими слова, предвещава появата на нови и чудни събития в Неговия ден? Такива чудесни случки запалват толкова огромна вражда след хората, че всички духовници и учени осъждат Него и Неговите сподвижници на смърт, а всички народи по света се надигат, за да Му се противопоставят. Точно както е записано в “Кафи”, в преданието за Джабер, в “Посланието до Фатеме”, относно характера на Каем: “Той ще прояви съвършенството на Моисей, блясъка на Исус и търпението на Йов. Неговите избраници ще бъдат унижени в Неговия ден. Техните глави ще бъдат предлагани като подаръци така, както главите на турците и даламитите. Те ще бъдат посичани и изгаряни. Страх ще ги обхване, уплаха и тревога ще всеят ужас в сърцата им. Земята ще бъде обагрена с кръвта им. Жените им ще оплакват и ридаят. Тези наистина са моите приятели!” Помисли, и едничка буква от това предание не остана неизпълнена. В повечето места благословената им кръв бе проляна, във всеки град бяха превръщани в пленници, бяха излагани на показ из провинциите и някои бяха изгорени с огън. И въпреки това никой не се спря да помисли, че ако обещаният Каем трябва да разкрие законите и наредбите на предходно Изповедание, защо тогава такива предания са били записани и защо трябва да възникват до такава степен вражди и противоречия, че хората да смятат посичането на тези сподвижници за наложено им задължение и да гледат на пре-

¹ Коран 25:44.

следването на тези свети души като на средство за достигане до най-висшето благоразположение?

Освен това, виж как тези неща, които се случиха, и деянията, които бяха извършени, бяха всички споменати в предишните предания. Точно както е записано в “Роузей-е-Кафи” относно “Зора”. В “Роузей-е-Кафи” се разказва от Моавийе, син на Ваххаб, че Абу-Абделла казал: “Знаеш ли Зора?” Аз рекох: “Нека животът ми бъде принесен в жертва за теб! Казват, че това е Багдад.” “Не — отвърна той, и след това добави, — Влизал ли си в град Райи¹? — на което аз отвърнах: “Да, влизал съм.” Тогава Той се поинтересува: “Посети ли животинския пазар?” “Да” — отвърнах аз. Той каза: “Виждал ли си черната планина отдясно на пътя? Това е Зора. Осемдесет мъже, сред синовете на едни хора, ще бъдат посечени, всички от тях заслужават да бъдат наречени халифи.” “Кой ще ги посече?” — запитах аз. Той отвърна: “Децата на Персия!”

Такова е състоянието и съдбата на Неговите сподвижници, които бяха предсказани в предишни дни. А сега виж как, според това предание, Зора не е нищо друго, а земята на Райи. В онова място Неговите сподвижници бяха умъртвени след жестоки страдания и всички тези свети създания изстрадаха мъченичеството от ръката на персийците, както е записано в преданието. Това си чул и за него всички свидетелстват. Защо тогава тези пълзящи, подобни на червеи хора не се спрат, за да размислят над тези предания, които всички са явни като слънцето в блясъка му по пладне? Поради каква причина отказват те да прегърнат Истината и позволяват на

¹ Древен град, близо до който е построен Техеран.

определени предания, значението на които не са съумели да схванат, да им пречат да признаят Божието Откровение и Неговата Красота и да ги накарат да заживеят във вечния пъкъл? Такива неща не трябва да бъдат отдавани на нищо друго, освен на безверието на духовниците и учените на епохата. За тях Садек, синът на Мохамед, казва: “Религиозните учени на онази епоха ще бъдат най-покварените сред духовниците под сянката на небето. От тях идват неприятностите и при тях те ще се върнат.”

Ние умоляваме учените хора на Баяна да не следват подобни пътища, да не причиняват във времето на Мустагас на Този, Който е божествената Същност, небесната Светлина, абсолютната Вечност, Началото и Края и на Проявленията на Незримия онова, което бе причинено в наши дни. Молим ги да не зависят от интелекта, разбирането и познанието си, нито пък да спорят с Разкривателя на небесното и безгранично знание. И въпреки това, независимо от всички тези призиви, Ние разбираме, че един едноок човек, който сам е началник на хората, се е надигал с безгранична злоба срещу Нас. Предвиждаме, че във всеки град хората ще се надигат, за да подтиснат благословената Красота, че сподвижниците на този Господ на битието и върховно Желание на всички хора ще бягат от насилниците и ще търсят убежище от тях в пустинята, докато други ще се предадат и с пълна необвързаност ще пожертват живота си в Неговата пътека. Струва Ми се, че можем да различим един, който е известен с такава преданост и набожност, че хората имат за задължение да му се покоряват и на чиито заповеди те смятат за необходимо да се подчиняват, който ще се вдигне да нападне самия корен на божествено-

то Дърво и ще положи върховните си усилия да Му се съпротивлява и противопоставя. Такова е поведението на хората!

Искрено ще се надяваме хората на Баяна да бъдат просветлени, да се извисят в царството на духа и да живеят там, да съзрат Истината и да разпознаят с окоето на прозрението прикритата лъжовност. В тези дни обаче се пръскат такива миризми на ревността, че кълна се във Възпитателя на всички създания, видими и незрими, от началото на сътворението на света, въпреки че той няма начало, та до ден днешен, такава злоба, завист и омраза не са се появявали по какъвто и да било начин, нито ще бъдат видени някога в бъдещето. Неколцина люде, които никога не са вдъхвали благоуханието на справедливостта, издигнаха знамето на бунта и се съюзиха срещу Нас. От всички страни виждаме заплахата от техните копия и във всички посоки разпознаваме върховете на техните стрели. И това, въпреки че Ние никога не сме се славили с нищо, нито търсехме превъзходство над нечия душа. За всеки бяхме най-любезен сподвижник, най-търпелив и любящ приятел. Сред бедните търсихме тяхното приятелство и сред издигнатите и учените бяхме покорен и смирен. Кълна се в Бога, единия истински Бог, колкото и да бяха жестоки злочестините и страданията, които Ни причини ръката на врага и хората на Книгата, те все пак бледнеят напълно в сравнение с това, което Ни сполетя от ръката на онези, които твърдят, че са Наши приятели.

Какво повече да кажем? Ако се взреше с окоето на справедливостта, светът не би бил в състояние да понесе тежестта на тези слова! В първите дни от пристигането Ни в тази земя, когато съзряхме признаците на пред-

стоящите събития, Ние решихме преди те да се случат да се оттеглим. Отидохме в пустинята и там, разделен и сам, водихме в продължение на две години живот на пълно уединение. От очите Ни се лееха сълзи на терзания и в кървящото Ни сърце бушуваше океан от мъчителна болка. Много нощи няхахме храна да се подкрепим и много дни тялото Ни не намираше покой. В името на Онзи, Който държи съществото Ми в ръцете Си! Независимо от тези порои от нещастия и непрестанни бедствия, душата Ни бе обгърната в блажена радост и цялото Ни същество излъчваше неизмеримо веселие. Защото в уединението Си не знаехме за вредата или ползата, здравето или болката на ничия душа. Сам, Ние общувахме с духа Си, забравил за света и всичко, което е в него. Не знаехме обаче, че примката на божествената съдба надхвърля и най-огромните схващания на смъртните, а стрелата на Неговата наредба надминава и най-смелите човешки планове. Никой не може да убегне капаните, които Той залага и никоя душа не може да намери освобождение освен чрез подчинение на Неговата воля. В името на Божията справедливост! Оттеглянето Ни не замисляше никакво завръщане, и раздялата Ни не се надяваше на нова среща. Единствената цел на отстраняването Ни бе да избегнем да се превърнем в предмет на разногласия сред правоверните, източник на безредици сред Нашите сподвижници, средство за нараняването на нечия душа или причина за тъгата на нечие сърце. Извън тези не тяхме никакви други намерения и освен тях не виждахме никакъв друг изход. И въпреки това всеки кроеше планове според собственото си желание и следваше собственото си безсмислено въображение до часа, когато от Тайнствения Източник дойдоха призи-

вите, които Ни нареждаха да се върнем там, откъдето бяхме дошли. Като предадохме Своята воля на Неговата, Ние се подчинихме на Неговото разпореждане.

Кое перо би могло да изброи нещата, които видяхме при Нашето завръщане! Бяха изминали две години, през които Нашите врагове бяха крояли непрестанно и усърдно да Ни заличат, за което всички свидетелстват. Независимо от това, никой сред правоверните не се бе надигнал да Ни окаже някаква подкрепа, нито някой бе почувствал подтик да помогне да бъдем избавени. Напротив, вместо да Ни помогнат, какви пороци от непрестанна мъка техните думи и дела накараха да се излеят над душата Ни! Сред тях стоим Ние с живота си в ръце, напълно покорни на Неговата воля, та дано чрез любящата Божия доброта и Неговата милост, тази разкрита и проявена Буква да може да положи живота Си в жертва в пътеката на Първичната Точка, Най-възвишеното Слово. В името на Този, по чиято повеля проговори Духа, ако не беше този копнеж на Нашата душа, Ние нито за миг нямаше да се бавим повече в този град. “Достатъчен свидетел Ни е Бог.” Завършваме съжденията Си с думите: “Няма власт, ни сила, освен в самия Бог.” “Ние сме на Бога и при Него ние ще се върнем.”

Тези, които имат сърца да разберат, тези, които са отпили от Виното на обичта, които и за миг не са задоволявали своите себични желания, ще съзрат сияйни като слънцето в блясъка му по пладнестите белези, показания и свидетелства, които потвърждават истината на това чудно Откровение, тази превъзходна и божествена Вярa. Размисли над това как хората са отрекли Красотата на Бога и са се придържали към ненаситните си желания. Независимо от тези върховни стихове, тези непо-

грешими загатвания, които бяха разкрити в “Най-тежкото Откровение”, Довереното от Бога сред хората, и въпреки тези очевидни предания, всяко от които по явно от най-изричната реч, хората пренебрегнаха и отхвърлиха тяхната истина и се придържаха здраво към буквата на определени предания, които според тяхното проникновение не намериха в съзвучие със собствените си очаквания и смисъла на които те не съумяха да схванат. Така те разбиха всяка надежда и се лишиха от чистото вино на Преславния и от бистрите и неразвалящи се води на безсмъртната Красота.

Помисли, че дори годината, в която тази Същност на Светлината трябва да бъде проявена, е точно записана в преданията, и все пак те продължават да не обръщат внимание, нито пък за миг престават да преследват себичните си желания. Според преданието, Муфаззал попитал Садек, като казал: “Какво ще кажеш за знаците на Неговото проявление, о, учителю мой?” Той отвърнал: “В шестдесетата година Неговото Дело ще бъде проявено и Неговото Име ще бъде провъзгласено.”

Колко странно! Независимо от тези изрични и явни отправки, тези хора загърбиха Истината. Например в предходните предания бе споменато за мъките, затворничеството и нещастията, причинени на тази Същност на божествената добродетел. В “Бехар” е записано: “В нашия Каем ще има четири знака от четири Пророка — Моисей, Исус, Йосиф и Мохамед. Знакът от Моисей е страха и очакването; от Исус — това, което е било казано за Него; от Йосиф — затворничество и притворство; от Мохамед — разкриването на Книга, подобна на Корана.” Независимо от такова убедително предание, което в такъв непогрешим език предвеща случилото се в настоя-

щите дни, никой не бе видян да се вслушва в неговото пророчество и струва ми се никой няма да направи това в бъдеще, освен онзи, който твоят Господ благоволи. Бог наистина ще накара, когото благоволи, да се вслуша, но Ние не ще накараме онези, които са в своите гробове да се вслушат.”

За теб е очевидно, че Небесните птици и Гълъбите на вечността говорят на двойствен език. Единият език — външният, е лишен от загатвания, той е неприкрит и незабулен, за да може да бъде напътстващ светилник и сигнална светлина, чрез които пътниците да могат да достигнат до висотите на светостта, а търсещите да могат да напреднат в царството на вечното съжителство. Такива са неразбулените предания и очевидните стихове, които вече бяха споменати. Другият език е забулен и прикрит, за да може всичко, което лежи скрито в сърцето на злонамерените, да бъде проявено и най-съкровена-та им същност да бъде разкрита. Така Садек, синът на Мохамед, каза: “Бог наистина ще ги изпита и ще ги пресее.” Това е божественото мерило, това е Божият Пробен камък, с който Той изпитва Своите раби. Никой не разбира смисъла на тези слова, освен онези, чиито сърца са уверени, чиито души са спечелили Божието благоразположение и чиито умове са откъснати от всичко друго, освен от Него. В такива речи буквалният смисъл, както общо се разбира от хората, не е това, което се е имало предвид. Така е записано: “Всяко знание има седемдесет смисъла, от които само един е известен сред хората. И когато Каем се издигне, Той ще разкрие на хората всичко онова, което остава.” Той също казва: “Ние изговаряме едно слово, а чрез него имаме предвид седемдесет и един смисъла; всеки един от тях ние можем да обясним.”

Споменаваме тези неща само за да могат хората да не бъдат поразявани поради определени предания и речи, които все още не са буквално изпълнени, та да могат те по-скоро да припишат своята обърканост на собствената си липса на проникновение, а не на неизпълнението на обещаното в преданията, тъй като смисълът, които се е имал предвид от имамите на Вярата, не е известен на тези хора, както е показано в самите предания. Затова хората не трябва да позволяват такива речи да ги лишават от божествените благодеяния, а по-скоро да потърсят просветление от онези, които са всепризнатите им Тълкуватели, за да могат скритите тайни да бъдат разкрити и да им бъдат изяснени.

Не забелязваме никой обаче сред хората по земята, който искрено копнеейки за Истината, да търси напътствие от божествените Проявления относно трудноразбираемите въпроси на своята Вяра. Всички обитават страната на забвенията и всички са последователи на хората на злото и непокорството. Бог наистина ще им стори онова, което те самите вършат и ще ги забрави така, както те са пренебрегвали Присъствието Му в Неговия ден. Такава е повелята Му за онези, които са Го отрekli и такава ще бъде тя за онези, които са отхвърлили Неговите знаци.

Приключваме съжденията Си с Неговите слова — възвишен да е Той: “И който се отдалечи от спомена за Милостивия, към него ще привържем един Сатана и той ще бъде негов неразделен спътник.”¹ “И който се отвърне от спомена за Мен, наистина животът му ще е тежък.”²

¹ Коран 43:36.

² Коран 20:124.

Така това бе разкрито преди време, ако можеше да разбереш.

Разкрито от “Ба” и “Ха”.¹

Мир на този, който се вслушва в мелодията на Тайнствената птица, зовяща от Садратул-Мунтаха!

Прославен да е нашият Господ, Всевишният!

¹ Б и Х означават Баха.

РЕЧНИК

Абу-Абделла (Хусейн от Милан) — един от тримата, които твърдели, че са превъплъщения на имам Хусейн и издигнали лъжливи твърдения за върховна власт в бабистката вяра.

Абу-Джал — невярващ в Мохамед, който бил неуморен в своето противопоставяне и неверие.

Баб — буквално “врата”. Титла, приета от Мирза Али Мохамед след Неговото обявяване през май 1844 г.

Бани-Хашем — семейството от което произлиза Мохамед.

Баха — буквално “Слава”, “Блясък”, “Светлина”. Титла, дадена от Баб на Баха’улла.

Баян — буквално “реч”. Титла, дадена от Баб на Неговото Откровение и в частност на Неговата Книга.

Точка на Баяна — Баб.

Бехар — сборник с шиитски предания.

Божие Проявление — Пророк.

“Език на Хеджаз” — арабски.

Икан — буквално “увереност”. Заглавие на посланието на Баха’улла до чичото на Баб.

Имам — титла на дванадесетте шиитски приемници на Мохамед. Също се използва изобщо за мюсюлмански религиозни водачи.

Ирак: “Говор на Ирак” — персийски език.

Каабе — древната свещена гробница в Мека, която е място за поклонение от незапомнени времена. В момента тя е призната за Най-свещената гробница на исляма.

Каем — буквално “Този, Който ще се вдигне”. Названието се отнася до Обещания на исляма.

Кайюмул-Асма — едно от най-известните произведения на Баб.

Карбела — град на около 90 километра югозападно от Багдад, разположен на река Ефрат.

Копт — копитите са потомци на древните египтяни. По времето на Моисей те били неверници. Септите са племената на Израил.

Коран — Книгата на исляма, разкрита от Мохамед.

Коусар — река в Рая, откъдето всички други реки водят началото си.

Мераж — буквално “възход”, използвано във връзка с възнесението на Мохамед на Небето.

Мехди — название на Проявлението, очаквано от исляма.

Мустагас — буквално “Този, Който е призоваван”. Обозначава цикъла на всяко Божествено Изповедание, за който се говори в писанията на Баб и Баха’улла.

“Надарени с постоянство” — титла, давана на пророците, които са разкрили книга и са установили религиозни закони.

Паран — планинска верига на север от Синай и на юг от Сеир; всички те се смятат за места на откровение.

“Печат на Пророците” — една от титлите на Мохамед.

Птица на вечността — Божие Проявление; Пророк.

Райски славей — Божие Проявление; Пророк.

Резван — името на пазителя на Рая. Баха’улла го използва, за да обозначи самия Рай.

Садратул-Мунтаха — името на дърво, посадено от арабите в древни времена на края на път, за да служи за напътствие. Като символ то обозначава Божието Проявление в Неговия Ден.

Садре — Клон.

“Садре на Баха” — буквално “Клон на Славата”.

- Салех — древен арабски пророк.
- Салман — наричан преди това Руз-бе. Един от четиримата мъже, които последователно обявили на хората в Арабия радостната вест за идването на Мохамед.
- Салсабил — извор в Рая.
- Серат — буквално “мост” или “пътека”; обозначава Божията религия.
- Слънце на истината — Божие Проявление; Пророк.
- Сура — име на отделните глави в Корана.
- Суфисти — орден на мохамедански мистици.
- Тафф — провинцията на Техеран.
- Урватул-Вусга — буквално “най-яката дръжка”; символизиращо Божията Вяра.
- Хамзе — “Княз на Мъчениците”. Титла, дадена на чичото на Мохамед.
- Хеджаз — Югозападна Арабия.
- Хурии — ангели. Красиви девойки, които според исляма са спътнички на правоверните в Рая. Понятие означаващо духовни качества или сили.
- Хусейн — третият имам. Син на Али и Фатеме.
- “Четвъртото небе” — един от етапите на незримото Царство. Понятие, което също символизира християнството — “Четвъртото небе” означава четвъртата религия в поредицата от пророчески Откровения в цикъла на Адам.
- Шева на Вечния — Шева, град в южната част на арабския полуостров. Символ, използван да изрази дом или жилище.
- Шиит — буквално “последовател”. Едно от двете големи религиозни течения в исляма.

